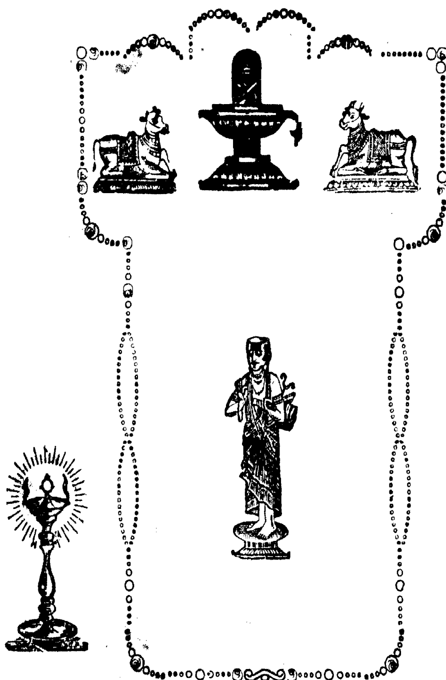
முது அடியடைந்த அன்பர்.

ஆசிரியர்.

உயர்திருவாளர், அ. மு. சரவணமுதலியார் அவர்கள்,

மணிவாசக மன்ற வெளியீடு க

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்

அழுது அடியடைந்த அன்பர்

(ஓர் ஆராய்ச்சி நூல்)

ஓய்வு பெற்ற தமிழாசிரியர்
திருசிரபுரம்
பெருஞ் சொல் விளக்கனார்
முதுபெரும்புலவர்
உயர்திருவாளர் அ. மு. சரவண முதலியார் அவர்கள்
எழுதியது.

மணிவாசக மன்றம்
அரியலூர்

துன்முகி மார்கழி
1956

இதன் விலை
ரூபாய் 1—4—0.

முதற்பதிப்பு.

ஜ்ஞேயகார அச்சக

அரியலூர்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

க. திருவடி நிலேயும் வீசுஞ் செய்யகா லூஞ்சி லம்பு
முருவள ரொளியும் வாய்ந்த வூருவு முடுத்த தோலும்
மரைதரு புரிவுங் கச்சி னணிகளு மழகா ருந்தி
மருவிய வுதர பந்தக் கோப்புநூல் வாய்ப்பு மாட்பும்.

உ. வீசிய செய்ய கையும் விடதரக் கரங்க வித்த
தேசும் வண் டுடியு மங்கிச் செறிவுமுன் றிரண்ட தோளு
காசை கொண் மிடறுந் தோடார் காதும்வெண் குழையுங்காண
மாசிலா மணிவாய் விட்டு வழங்கிடா நகைம யக்கும்.

ங. ஓங்கிய கமலச் செவ்வி யொளிமுக மலருங் கண்கள்
பூங்குழ லுமையை நோக்கும் புரணமும் புருவப் பொற்பும்
பாங்கமர் நுதலும் பின்றாழ் படர்சடைப் பரப்பும் பாம்பு
நீங்கருந் தாரு நீரு நிலவுமே னிலவு நீறும்.

ச. கடிமல ரணைய வாரிக் காரிரு ளளகஞ் சேர்த்த
முடியுநன் னுதலும் பொட்டு முயங்கிரு புருவ வில்லும்
வடிகொள்வேல் விழியுங் காதும் வளர்குமிழ்மலருந் தொண்டைப்
படிவவா யிதழு முத்த நகையுமெய்ப் பசுமை வாய்ப்பும்.

ரு. பூங்கமு கமர்க ழுத்திற் பொலிந்தமங் கலநாண் பொற்பும்
பாங்கம ரமையார் தோளும் பங்கையச் செங்கை தாங்கு
மோங்கு செங்கழுநீர்ச் செவ்வி யொளிதரு மலருந் தாருங்
கோங்கரும் பவைப ழித்த கொங்கையுங் குலவு பூணும்.

சு. துடியம ரிடையும் பார்தட் டொருபணந் தகுநி தம்ப
வுடையமர் துகிலு மல்க வொல்கிய நிலேயுஞ் செய்ய
வடிமலர் மிசைய ணிந்த வாடகப் பாட கக்கீழ்
விடுசுடர்ச் சிலம்பும் வாய்ந்த மெல்லியல் வியந்து காண

'தென்தில்லே மன்றினுள் ஆடி போற்றி
இன்றெனக் காரமு தானாய் போற்றி'

உ

சிவமயம்,

திருச்சிற்றம்பலம்.

1 பூங்கமலத் தயனுமலர் புண்டரிகக் கண்ணனுந்
தாங்குபல புவனமுமேற் சசலமுமா யகலாத
வோங்குமொளி வெளியேநின் றுலகுதொழ நடமாடுந்
தேங்கமழும் பொழிற்றில்லைத் திருச்சிற்றம் பலம்போற்றி.

2 ஆரணங்கண் முடிந்தபதத் தானந்த வொளியுலகிற்
காரணங்கற் பனைகடந்த கருணைதிரு வுருவாகிப்
பேரணங்கி னுடனாடும் பெரும்பற்றப் புலியூர்சேர்
சீரணங்கு மணிமாடத் திருச்சிற்றம் பலம்போற்றி.

3 தற்பரமாய்ப் பரபதமாய்த் தாவிலநு பூதியதா
யற்புதமா யாரமுதா யானந்த நிலையவொளிப்
பொற்பினதாய்ப் பிறிவிலதாய்ப் பொருளாகி யருளாகுஞ்
சிற்பரமா மம்பரமாந் திருச்சிற்றம் பலம்போற்றி.

4 ஆதியாய் நடுவு மாகி யளவிலா வளவு மாகிச்
சோதியா யுணர்வு மாகித் தோன்றிய பொருளு மாகிப்
பேதியா வேக மாகிப் பெண்ணுமா யாணு மாகிப்
போதியா நிற்குந் தில்லைப் பொதுநடம் போற்றி போற்றி.

5 சீராருஞ் சதுர்மறையுந் தில்லைவா ழந்தணரும்
பாராரும் புலிமுனியும் பதஞ்சலியுந் தொழுதேத்த
வாராருங் கடல்புடைசூழ் வையமெலா மீடேற
வேராரு மணிமன்று ளெடுத்ததிரு வடிபோற்றி.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

மணிவாசகங்கள்.

1. கடையவ னேனைக் கருணையி னுற்கலந் தாண்டுகொண்ட
விடையவ னேவிட் டிடுதிகண் டாய்விறல் வேங்கையின்
[தோல்
உடையவ னேமன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
சடையவனே தளர்ந்தேன்எம்பி ரான்என்னைத் தாங்கிக்
கொள்ளே

2. ***உடையாள் உன்தன் நடுவிருக்கும் உடையாள் நடுவுள் நீயிருத்தி, அடியேன் நடுவுள் இருவீரும் இருப்ப தானல் அடியேன்உன், அடியார் நடுவுள்இருக்கும் அருளைப்புரியாய்*** பொன்னம் பலத்தெம் முடியா முதலே என்கருத்து முடியும் வண்ணம் முன்னின்றே.

3. கோவே யருள வேண்டாவோ கொடியேன் கெடவே அமையுமே, ஆவா வென்னு விடிலென்னை அஞ்சேல் என் பார் ஆரோதான், சாவா ரெல்லாம் என்னளவோ தக்க வாறன் றென்னுரோ, தேவே தில்லை நடமாடீ திகைத்தேன் இனித்தான் தேற்றுயே.

4. வேண்டத் தக்க தறிவோய்நீ வேண்ட முழுதுந் தரு வோய்நீ, வேண்டும் அயன்மாற் கரியோய்நீ வேண்டி என னைப் பணிகொண்டாய். வேண்டி நீயா தருள் செய்தாய் யானும் அதுவே வேண்டின் அல்லால். வேண்டும் பரிசொன் றுண்டென்னில் அதுவும் உன்றன் விருப்பன்றே.

5. வானுகி மண்ணுகி வளியாகி ஒளியாகி
ஊனுகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்க்
கோனுகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானுகி நின்றுயை யென்சொல்லி வாழ்த்துவனே.

(மாணிக்கவாசகர்)

பொருள் அடக்கம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாதவூரர் திருத்தாட்டுணை.

நன்றி உரை.

பூமேவு சதுர்முகனும திருமாலும் போற்றிசெயத்
தேமேவு குழலுமையாள் செழுங்குவளை விழிகளிப்ப
மாமேவும் இதழிநறு மழைதுளிப்ப மணிமன்றம்
தாமேவி நடம்புரியும் தனிப்பொருளை வணங்குவாம்
(பிரமோத்திர காண்டம்)

அருவாய் உருவாய் அருவுருவாய் அமைந்து திருச்சிற்றம்பலமாகிய மணிமன்றம்ஆடும் அவிர் சடைக் கடவுளார் அருளால் ஆக்கவும், அளிக்கவும், அழிக்கவும், மறைக்கவும் அருளவும் படுகின்ற, உலகிலுள்ள பிறவிகளுள், மக்கட் பிறவியே பெறுதற்கரியதும், பெருமைக்குரியதும் ஆகும் என்பது யாவரும் ஒப்ப முடிந்த ஒன்று. காரணம், அது வீடடைதற்குப் பெருந்துணையாகவும், தொகுத்து நினைக்கும் மனம் உடையதாதலோடு, பகுத்து அறியும் அறிவும் உடையதாகவும் இருப்பது' என்பது. மக்களுடைய உள்ளத்தினைத் தெள்ளியதாக்கி, உணர்வினை உயர்விப்பது, 'கேடில் விழுச்செல்வம்' என்றும், 'செல்வத்துட்செலச் செல்வம்' என்றும் சிறப்பிக்கப்படும் கல்வியும், கேள்வியுமேயாகும். ஒவ்வொருவரையும் நன்மனமும், அறிவுத்திறனும் அடையவும் அதனால், தீய, கூடா ஒழுகலாறுகளையன்றித் தூய ஒழுக்கங்களையே உடையவராகவும் செய்து, வீட்டுநெறியிற் கூட்டுவிக்கவல்லது, நல்லாசிரியரை அடுத்துப் பல்காற் கற்றும் கேட்டும் பயிலும் பயிற்சியல்லது வேறு யாது உள்ளது?

ஏழையேங்களுக்கு உயர் திருவாளர், 'பெருஞ்சொல் விளக்கனார்' முதுபெரும்புலவர்' அ. மு. சரவணமுதலியார் அவர்களிடம் பயிலும் பெறற்கரும்பேறு கிடைத்தது அவர்கள்

ஆசிரியப் பெருந்தகையாராக அமர்ந்து தமிழ் அமிழ்தத்தை—அமிழ்தத்தமிழை—தமிழ்ச்சிவத்தை – சிவத்தமிழை எல்லா வகையாலும் சீரும், சிறப்பும், செம்மையும் பொருந்தப் போதித்தருளினார்கள். அதன்பயனாகத் தமிழ்மொழியின் பாலும், சைவசமயத்தின்பாலும் உளம் நிறைந்து அளவிறந்த பெருங்காதல் உடையவர்கள் ஆயினோம். அக்காதல் ஏழையேங்களை, அவர்களுடைய, தக்கவர்களாகிய ஏனையோர்களுடைய சொற்பொழிவுகள் எங்கெங்கு நடைபெறினும் அங்கங்கெல்லாம் இயன்ற அளவால் முயன்று சென்று கேட்குமாறு தூண்டியது. பாடசாலையிலும், பின்னரும் இருந்த, சென்ற சமயங்களிலெல்லாம், இடங்களிலெல்லாம் சாதாரணமாக உரையாடும்போதும் அவர்கள், இலக்கண, இலக்கிய, தோத்திர, சாத்திர சம்பந்தமான உயர்ந்த கருத்துக்களை வாரிவழங்குவார்கள். அவைகள் கேட்ட அளவானே ஏழையேங்களுடைய உள்ளத்தினை உருக்குவனவாகவும், ஊக்கும் ஆக்கமும், உய்விக்கும் மெய்த்தன்மையும், துன்பறுத்தின் புறத்து மன்பும், அருளும் உடையனவாகவும், பிறவிப் பிணிக்கு ஓர் மருந்தாம் பெருந்தன்மை பொருந்தியனவாகவும் இருக்கும் என்பது ஏழையேங்கள் அறிந்தறிந்து, உணர்ந்துணர்ந்து அனுபவித்த உண்மையாகும்.

இவ்வாறாகப் பயிற்றுவித்த, கேட்பித்த அவர்களுடைய போதாவினாலேயே சிறிய தமிழ்ச் சைவர்களாக ஆக்கப்பெற்ற சிறியேங்களால் திருவருட்டுணைகொண்டு பெரியோர்கள் மூலம் தமிழைப் பேணவும், சிவத்தைக்காணவும் உதவுவதாகச் சித்திரபானு ஆண்டு மார்கழித்திங்கள் ௬ம் நாள் (21—12—1942) சோமவாரம் உரோகணி விண்மீனில் மகர ஓரையில் **மணிவாசக மன்றம்** அமைக்கப்பட்டது.

இறைவன் தாமே தம்முதற்குருவாய் எழுந்தருளித் தவத்தினில் உணர்த்த உணர்ந்து, சீவபோதம் போயகன்று சிவபோதம் வந்தருளுதலும் சைவத் திருமந்திரமாகிய திருவைந்தெழுத்தையே முதலாகக்கொண்டு பாடப்பட்டதும், தொல்லை யிரும்பிறவிச் சூழுந்தளை நீக்குவதும், அல்லல் அறுப்பதும், ஆனந்தமாக்குவதும், எல்லை மருவா நெறியளிப்பதும், அட்டமூர்த்தமாகிய பரம்பொருளாம் அரும்

பொருளையே பெரும் பொருளாகக் கொண்டதும், எட்டாந் திருமுறையும் ஆகிய திருவாசகம் என்னும் தேனினைச் சொரிந்தருளியவர்களும்; சிவபெருமான், வானுலகின்னீங்கி இம்மண்ணுலகினுக்குத் தாமே அருட்டிரு மேனிகொண்டு எழுந்தருளிவந்து, குருந்தமரநீழல் இருந்து, ஆண்டு கொண்டருளவும், நரிகளைப் பரிகளாக்கிப் பமைமயோடணைந்து தாமே குதிரைக்காரராகவும் வந்தருளவும், கூலிஆளாகிப் பிட்டுண்டும், மண்சுமந்தும பிரம்படியும் பட்டருளவும், தாமே அழகிய சிற்றம்பலமுடையானும் எழுதுவோராகிவந்து திருவாசகத்தை எழுதி அருளவும், 'பாவை பாடிய வாயால் கோவையும் பாடுக' என்றருள் செய்யவும் பின்னர் 'கோலமார் தரு பொதுவினில் வருக' எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளவும், பெறுமாறு அருந்தவம் செய்து பெரும்பேறு பெற்றவர்களும் ஆகிய மாணிக்கவாசக அடிகள் திருப்பெயரான் அமைந்த மன்றத்தின் திறப்புவிழாவினை அடுத்தே வந்த சுபானு ஆண்டு ஆனித்திங்கள் ௨௧, ௨௨ம் நாட்கள் (5 6—7—1943) திங்கள் செவ்வாய் (மணிவாசகர் மகத் திரு நக்ஷத்திரம் கூடிய) கிழமைகளில் கொண்டாடுவதென முடிவு செய்துகொண்டு ஏழையேங்களுடைய ஆசிரியர் அவர்களைத் தலைமைதாங்கியும், மன்றத்தினைத் திறந்து வைத்தும், அழுது அடி அடைந்த அன்பர்' என்பதுபற்றிச் சொற்பொழிவாற்றியும், திறப்புவிழாவினைச் சிறப்புற நடத்தித்தந்தருளுமாறு வேண்டிக்கொண்டோம். எண்ணிய ஏழையேங்கள், எண்ணியவாறு, ஏழையேங்களுக்கு அருளும் தெய்வமாக அன்றும், இன்றும், என்றும் விளங்கியவர்களும், விளங்குகின்றவர்களும், விளங்குபவர்களும், ஆகிய ஏழையேங்களுடைய குருதேவராகிய அவர்கள், 'அவ்வாறே அனைத்தும் செய்வோம்" என்று அருள் செய்தார்கள். ஏழையேங்களுடைய வேண்டுகோளின் படியே ஆசிரியர், 'வித்துவான்' உயர்திருவாளர். க. முருகேச முதலியார் (தலைமைத்தமிழாசிரியர், மாகாட்டாண்மை உயர்தரப்பள்ளி, அரியலூர்) அவர்களும் பிற எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்தும், செய்வித்தும் அருள்செய்தார்கள். இருபேராசிரியர்களும் ஒருங்கே இருந்து நடத்த, விழா இனிதே நடைபெற்றது. பட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தோம். ஐயா அவர்கள் மணிவாசகப் பெருமானுடைய வரலாற்றினை மிக விரிவாகப் பலமேற்கோள்களுடன் ஆராய்ந்து எல்லா வகையாலும்

எல்லோரும் போற்றுமாறு சொன்மழை பொழிந்தார்கள் வானோரும் போற்றினரென விண்மாரியும் பெய்தது. அனைவருடைய உடலும், உள்ளமும், உயிரும் குளிர்ந்தன. அன்று முதல், அவ்விருவரும் முறையே நிரந்தரமாகத் தலைவராகவும், துணைத்தலைவராகவும் இருந்துபுரந்துவர மன்றம் நடந்து

இத்தகு தன்மையால் 'அழுதடி யடைந்த அன்பர்' சொற்பொழிவினை முதன் முறையாகவும், பின் மேற்கண்ட மன்ற பதினோராம்ஆண்டு நிறைவுவிழாவில் (17-10-1954ம் தேதி இரண்டாம் முறையாகவும், மீட்டும் திருசிரபுரம் அருணெறித் திருக்கூட்ட இரண்டாவது திருவாசக விழாவில் (12—6—1955ம் தேதி) மூன்றும் முறையாகவும் கேட்ட ஏழையேங்களுக்கு, அது மும்முறையும் வெவ்வேறு தன்மையினதாயமைந்து அருங்கருத்துக்களைப் பெருமுயற்சியினற் காய்தல், உவத்தலின்றி, ஆய்ந்தாய்ந்து, நடுநின்று புறச் சான்றுகளினுல் அரண் செய்தும், எவரும் முரண் படா வகையில் அகச்சான்றுகளினுல் மிகச்சீரிய நேரிய முறையில் நிலை நிறுத்தியும் செல்லும் தன்மையினுலும், பிற வற்றாலும், பெரிதும் பாராட்டத்தக்க அருமைகள் நிறைந்திருந்தமையினல், முதன்முறை முதலே ஏழையேங்களுடைய உள்ளத்தே தோன்றியிருந்த மணிவாசகருடைய வரலாற்றினை, 'அழுதடியடைந்த அன்பர்' என்ற தலைப்பில் நூல்வடிவில் மன்ற வெளியீடாக வெளியிடவேண்டும் என்ற பேரவா, மேலும், மேலும், பெருகிப் பெருகி, முறுகி வளர்ந்து வருவதாயிற்று. ஆராத பேரவாவாகிய அவ்வெண்ணத்தினைச் சமயம் வாய்க்கும் சமயங்களிலெல்லாம் அவர்கள்பால் விண்ணப்பித்துக் கொண்டே இருந்தோம். அவர்கள் திருவுளமிரங்கித் தாம், 1930-ம் ஆண்டில் இத்தலைப்பில் ஓர் ஆராய்ச்சி நூல் எழுதிவைத்திருந்ததாகவும் மன்றத்தில் வெளியிடுமாறு அதனைப்பார்த்துத் தேடி எடுத்துத் தருவதாகவும் அறிவித்தருளினார்கள். அவ்வாறே அவர்கள்பாற் பெற்று இந்நூல் வெளியிடப்பட்டது.

ஏழையேங்களுடைய விண்ணப்பங்களை யெல்லாம் ஏற்றருளி விண்ணப்பித்தவாறெல்லாம் செய்துகொள்ள அனுமதி யளித்தருளியவர்களும், ஏழையேங்களுடைய தந்தையும், தாயும், சார்கதியும், அந்தமிலா இன்பமும்,

உயிரும், சாணும், அருட்கோனும், ஆகியவர்களுமாக விளங்கும் ஐயா அவர்கட்கு ஏழையேங்களுடைய நன்றியையும், வணக்கங்களையும், கடமைப்பாடுகளையும் தெரிவித்துக் கொண்டு, அவர்கள் ஏழையேங்களை வேறாய், உடனாய், ஒன்றாய் இருந்து காத்தருளி வருகின்றமைக்கு ஏதுவாக, ஏழையேங்கள்பால் வைத்த, ஏழையேங்களுக்கே உரியன வான அவர்களுடைய பேரன்பினை—பெருங்கருணையினை—பேராதரத்தினை, நினைந்து, நினைந்து நெகிழ்ந்து, நெகிழ்ந்து உருகுவதனுக்கு அடையாளமாக இந்நூலை மணிவாசக மன்றசார்பில் அச்சிட்டு, ஆவுடையார்கோவிலில் கோவில் கொண்டருளியுள்ள குருந்தமேவிய பெருந்துறையாரை, அவர்கள் மேலும் உடல் நலமுதலா அனைத்து நலங்களும் பெற அருள்செய்யுமாறு பிரார்த்தித்து, அவர்களுடைய அடிப்போதுகளிலே சமர்ப்பித்துக் கொள்கின்றோம்.

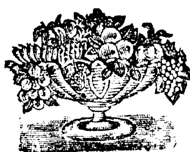
முன்னைத்தவம் சிறிதும் இல்லாத ஏழையேங்களையும் இதுபோன்ற நற்செயல்களில் ஈடுபடுத்தும் ஸ்ரீ சிவகாமி அம்மையார் பாகத்து ஸ்ரீசித்சபாநாயகப் பெருமானுடைய இன்னருளை வணங்கி, அவ்வின்னருள் பெறும் நன்னெறியின் கண் ஏழையேங்களை உண்ணின்றும், புறத்திருந்தும் செலுத்தி வருகின்ற அவ்வம்மையப்பருடைய, மாணிக்க வாசக அடிகளுடைய, எங்கள் ஆசிரியர் அவர்களுடைய பொன்னார் திருவடிகளையும் சென்னிமிசைக்கொண்டு போற்றி வணங்குகின்றோம்.

கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள் வாழ்க !

மணிவாசக மன்றம்
அரியலூர்.
19—12—1956

மாணவச் சிறுவர்கள்.

மாணிக்கவாசகப் பெருமான்

திருப்பெருந்துறையிலுள்ள மூலப்படிமம்

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாசகத் திருவாசகங்கள்.

1 வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே வல்வினைப்பட்
டாழ்கின்றாய் ஆழாமற் காப்பானை யேத்தாதே
சூழ்கின்றாய் கேடுனக்குச் சொல்கின்றேன் பல்காலும்
வீழ்கின்றாய் நீஅவலக் கடலாய வெள்ளத்தே.

2 ஆடு கின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை என்புருகிப்
பாடு கின்றிலை பதைப்பதும் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்
சூடு கின்றிலை சூட்டுகின் றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே
தேடுகின்றிலை தெருவுதோறல றிலைசெய்வதொன்றறியேனே.

3 சீவார்ந் தீமொய்த் தழுக்கொடு திரியுஞ் சிறுகுடி லிதுசிதையக்
கூவாய் கோவே கூத்தா காத்தாட் கொள்ளுங் குருமணியே
தேவா தேவர்க் கரியானே சிவனே சிறிதேன் முகநோக்கி
ஆவா என்ன ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.

4 கெ டு வே ன் கெடுமா கெடுகின்றேன் கேடி லாதாய் பழி
கொண்டாய், படுவேன் படுவ தெல்லாம்நான் பட்டாற் பின்
னைப் பயனென்னே, கொடுமா நரகத் தழுந்தாமே காத்தாட்
கொள்ளுங் குருமணியே, நடுவாய் நில்லா தொழிந்தக்கால்
நன்றோ எங்கள் நாயகமே.

5 தவமே புரிந்திலன் தண்மல ரிட்டுமுட் டாதிறைஞ்சேன்
அவமே பிறந்த அருவினை யேன்உனக் கன்பருள்ளாஞ்
சிவமே பெறுந்திரு வெய்திற்றி லேன்நின் திருவடிக்காம்
பவமே யருளுகண் டாய்அடி யேற்கெம் பரம்பரனே.

6 வருந்துவன்நின் மலர்ப்பாத மவைகாண்பான் நாயடியேன்
இருந்துநல மலர்புனையேன் ஏத்தேன்நாத் தழும்பேறப்
பொருந்தியபொற் சிலைகுனித்தாய் அருளமுதம் புரியாயேல்
வருந்துவனற் றமியேன்மற் றென்னேநான் ஆமாறே,

7 ஆமாறுன் திருவடிக்கே அகங்குழையேன் அன்புருகேன்
பூமாலை புனைந்தேத்தேன் புகழ்ந்துரையேன் புத்தேளிர்
கோமானின்திருக்கோயில் தூகேன்மெழுகேன் கூத்தாடேன்
சாமாறே விரைகின்றேன் சதுராலே சார்வானே.

8 விச்சுக் கேடுபோய்க் காகா தென்றிங் கெனைவைத்தாய்
இச்சைக் கானா ரெல்லாரும் வந்துன் தாள்சேர்ந்தார்
அச்சத் தாலே ஆழ்ந்திடு கின்றே னாரூரெம்
பிச்சைத் தேவா என்னான் செய்கேன் பேசாயே.

9 அழுகேன் நின்பால் அன்பாம் மனமாய் அழல்சேர்ந்த
மெழுகே அன்னார் மின்னார் பொன்னார் கழல்கண்டு
தொழுதே யுன்னைத் தொடர்ந்தா ரோடுந் தொடராதே
பழுதே பிறந்தேன் என்கொண் டுன்னைப் பணிகேனே.

10 யானே பொய்என் நெஞ்சும் பொய்என் அன்பும்பொய்
ஆனால் வினையேன் அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே
தேனே அமுதே கரும்பின் தெளிவே தித்திக்கும்
மானே அருளாய் அடியேன் உனைவந் துறுமாறே.

11 தீர்க்கின்ற வாறென் பிழையைநின் சீரருள் என்கொலென்று
வேர்க்கின்ற என்னை விடுதிகண் டாய்விர வார்வெருவ
ஆர்க்கின்ற தார்விடை உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
ஈர்க்கின்ற அஞ்சொடச் சம்வினை யேனை இருதலையே.

12 மாறுபட் டஞ்சென்னை வஞ்சிப்ப யானுன் மணிமலர்த்தாள்
வேறுபட் டேனை விடுதிகண் டாய்வினை யேன்மனத்தே
ஊறும்மட் டேமன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
நீறுபட் டேயொளி காட்டும்பொன் மேனி நெடுந்தகையே.

13 என்னைஅப்பாஅஞ்சல் என்பவர்இன் றிநின் றெய்த்தலைந்தேன்
மின்னையொப் பாய்விட் டிடுதிகண் டாயுவ மிக்கின்மெய்யே
உன்னையொப் பாய்மன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
அன்னையொப்பாய்எனக்கத்தனொப்பாய்என் அரும்பொருளே.

14 பெற்றது கொண்டுபிழையே பெருக்கிச் சுருக்குமன்பின்
வெற்றடி யேனை விடுதிகண் டாய்விடி லோகெடுவேன்
மற்றடி யேன்தன்னைத் தாங்குநர் இல்லையேன் வாழ்முதலே
உற்றடி யேன்மிகத் தேறிநின் றேனெனக் குள்ளவனே.

15 புலன்கள்திகைப்பிக்க யானுந்திகைத்திங் கொர்பொய்ந்நெறிக்கே
விலங்குகின் றேனைவிடுதிகண் டாய்விண்ணும் மண்ணுமெல்லாங்
கலங்கமுந் நீர்நஞ் சமுதுசெய் தாய்கரு ணாகரனே
துலங்குகின் றேனடி யேனுடை யாயென் தொழுகுலமே.

16 தனித்துணை நீநிற்க யான்தருக் கித்தலை யால்நடந்த
வினைத்துணை யேனை விடுதிகண் டாய்வினை யேனுடைய
மனத்துணை யேஎன்தன்வாழ் முதலேஎனக் கெய்ப்பில்வைப்பே
தினைத்துணையேனும் பொறேன்துய ராக்கையின்திண்வலையே.

17 வெறுப்பனவே செய்யும்என் சிறுமையைநின் பெருமையினாற்
பொறுப்பவனே அராப்பூண் பவனேபொங்கு கங்கைசடைச்
செறுப்பவனே நின் திருவரு ளால்என் பிறவியைவேர்
அறுப்பவனே உடையாய் அடியேன்உன் அடைக்கலமே.

18 ஆற்ற கில்லேன் அடியேன் அரசே
அவனி தலத்தைம் புலனாய
சேற்றி லழுந்தாச் சிந்தை செய்து
சிவனெம் பெருமா னென்றேத்தி
ஊற்று மணல்போல் நெக்குநெக்
குள்ளே உருகி ஓலமிட்டுப்
போற்றி நிற்ப தென்று கொல்லோஎன்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

19 பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்த எம்பரனே
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
சீரொடு பொலிவாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யாரொடு நோகேன் ஆர்க்கெடுத் துரைக்கேன்
ஆண்டநீ அருளிலை யானால்
வார்கடல் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகஎன் றருள்புரி யாயே.

20 பரிதிவாழ் ஒளியாய் பாதமே யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
திருவுயர் கோலச் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
கருணையே நோக்கிக் கசிந்துளம் உருகிக்
கலந்துநான் வாழுமா றறியா
மருளனேன் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகஎன் றருள்புரி யாயே.

21 பாவநா சாவுன் பாதமே யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
தேவர்தந் தேவ சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
மூவுல குருவ இருவர்கீழ் மேலாய்
முழங்கழ லாய்நிமிர்ந் தானே
மாவுரி யானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகஎன் றருள்புரி யாயே.

22 மானேர் நோக்கி மணவாளா மன்னே நின்சீர் மறப்பித்திவ்
வூனே புகஎன் தனைநூக்கி உழலப் பண்ணு வித்திட்டாய்
ஆனால் அடியேன் அறியாமை அறிந்து நீயே அருள்செய்து
கோனேகூவிக் கொள்ளுநாள் என்றென் றுன்னைக்கூறுவதே.

23 சடையானே தழலாடீ தயங்குமூ விலைச்சூலப்
படையானே பரஞ்சோதி பசுபதீ மழவெள்ளை
விடையானே விரிபொழில்சூழ் பெருந்துறையாய் அடியேன்நான்
உடையானே உனையல்லா துறுதுணைமற் றறியேனே.

(திருவாதவூரர்)

" பெருஞ்சொல் விளக்கனார் "

" முது பெரும் புலவர் "

திருவாளர் அ. மு. சரவண முதலியார்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

முன்னுரை.

இறைவன் திருவருளால் வெளி வருகின்ற 'அழுதடியடைந்த அன்பர்' என்னும் ஆராய்ச்சி நூலாகிய இஃது 1930ம் ஆண்டு எழுதப்பெற்று என் பெட்டியுள்ளே இருந்ததென்றும், அரியலூர் 'மணிவாசக மன்றத்'தாரால் இப்போதுதான் அச்சாகி வருகிறதென்றும் என் 'கட்டுரைப் பொழில்' என்னும் நூலின் முன்னுரையிற் குறிப்பிட்டிருக்கின்றேன். 1932ம் ஆண்டு எழுதிய 'இரு பெருமக்கள்' என்னும் நூலும் என் பெட்டியுள்ளே இன்னும் தூங்குகிறதென்றும் அதற்குக் காரணமும் பிறவும் அந்த முன்னுரையிற் குறிப்பிட்டிருக்கின்றேன். திருவருள் கூட்டுங்கால் அந்த நூலும் வெளிவரலாம்.

'அழுதடியடைந்த அன்பர்' என்ற தலைப்பிலும், இந்நூலுட் காணப்படும் உட்பிரிவுகளாகிய 'மணிவாசகரும் கண்ணப்பரும்', 'திருவாசகமும் பரஞ்சோதி முனிவரும்' என்பன போன்ற தலைப்புக்களிலும் பல சபைகளில் 30 ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்தே யான் சொற்பொழிவாற்றியதுண்டு. அவ்வச்சபைகளிலே தலைமைவகித்த பேரறிஞர்களும், சொற்பொழிவைக்கேட்ட அறிஞர்பெருமக்களும், 'இக்கருத்துக்களை எழுதி நூல்வடிவமாக வெளியிட்டால் படித்த—படிக்கும் மக்களுக்கு உதவியாக இருக்கும்' என்று கூறினார்கள். அப்பெரியோர்களின் விருப்பப்படிதான் 1930ம் ஆண்டிலேயே இந்த நூலை எழுதிவைத்திருந்தேன். திருவருளால் இப்போதுதான் வெளிவருகின்றது.

இந்நூலுள் என்னும் காணப்படுகின்ற குறைபாடுகளும் சில உண்டு. முதலாவது எளியநடையில்லை; கடினமான நடை என்பது. ஓரளவில் அஃது உண்மைதான். அதற்குக்காரணம், இஃது எழுதப்பட்ட காலமாகிய 1930ம் ஆண்டிலிருந்த மொழி நடையும் அக்காலத்திற் 'சிவஞான பாடியம்' முதலிய நூல்களில் என் உள்ளம் அழுந்திப் பயின்று வந்ததுமேயாகும்.

இனி 'எளியநடை' என்ற சொல்லும் அரசியற் செல்வாக்குள்ள சிலரால் விபரீத வியாக்கியானம் செய்யப்படுகின்றது. உதாரணமாக, 'கடற்கரை' என்று எழுதுவது தவறு; 'கடல்க்கரை' என்றுதான் எழுதவேண்டுமென்பது. முன்னரே படிப்படியாக மறைந்து வருகின்ற தமிழிலக்கணத்தைக் குழிதோண்டிப் புதைப்பதற்கு இதனினும்வேறு உபாயம் வேண்டாம் அன்றோ! அவ்விலக்கணத்தின் அடிப்படைத் தத்துவத்தை அறிந்தவர்கள் உள்ளங் கொதிக்காமலிருக்குமா? இன்னும், ஆங்கிலத்தோடு தமிழும் பல ஆண்டுகள் பயின்று பெரிய பட்டம் பெற்றவர்களும் இந்த வலை (எளியநடை)யிற் சிக்கியிருப்பதை, அவர்கள் 'ஆடல்கலை' என்றும், 'பாடல்கலை' என்றும் எழுதியிருப்பது காட்டுகின்றது. அச்சொற்கள் ஆடலாகிய கலை, பாடலாகிய கலை என்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்ற 'ஆடற்கலை' 'பாடற்கலை' என்பன. அவற்றை மேற்கண்டவாறு எழுதினால் அப்பொருள்களைத் தாராததுமட்டுமல்ல; 'வாணழ பழம்' 'கீரைகறி, என்பதுபோன்ற ஒலிக் கேட்டினையும் கொள்ளுதல் ஊன்றி நோக்குவோர்க்குப் புலனாகாது போகாது. இத்துணைக்கேட்டிற்கும் மூல காரணம் 'எளிய நடை'ப் பிரசாரமேயாகும். இக்கேடுகள் மலிந்து காணப்படும் இக்காலத்திற்குத் 'தமிழ் மறுமலர்ச்சிக் காலம்' என்று

பெயர் கூறப்படுகின்றது. 'மறு' என்ற சொல் 'குற்றம்' என்றபொருளையும் தருமல்லவா! எனவே 'தமிழ்மொழியிலே குற்றங்கள் மலருகின்ற காலம்'* என்று கருதினால் அதிலே குற்றமில்லையல்லவா? இதிலிருந்து எளியநடை என்பதை அறவே வெறுப்பவன் யான் என்று யாரும் தவறாகக் கருதி விடலாகாது. மக்களின் கல்வித்தரம் குறைந்து வருகின்ற காலத்தில் அவர்களுக்கு விளங்கும்படி எளிய நடையில் எழுத வேண்டியதுதான். அதற்காக மேலே காட்டியதுபோன்ற இலக்கணக் கொலை, ஒலிக்கேடு முதலியவற்றைப் பயன் படுத்தலாகாது என்பது எளியேனுடைய உள்ளக்கிடை. உள்ளக்கொதிப்பால் இதுபற்றிச் சிறிது விரித்து எழுத நேர்ந்தது. அறிஞர்கள் பொறுப்பார்களாக.

இனி இரண்டாவது இந்த நூல் 132-வது பக்கத்தில், 'இதனை நோக்குழி, 1914-ம் ஆண்டு தொடங்கி 1918-ம் ஆண்டு வரை நடந்த ஐரோப்பிய மகாயுத்தமும் இதற்கிணையாகா தென்னலாம்' என்று எழுதப் பெற்றிருக்கும் பகுதியைப் படிக்கும் அன்பர்கள் 'அதன் பின்னர் 1939ல் தொடங்கி நடந்த பெரும்போர் குறிக்கப்பட வில்லையே! காரணம் என்ன?' என்று சிந்திக்கலாம். அதற்கும் காரணம் இஃது 1930 லேயே எழுதப்பட்டதுதான் என்பதைப் பணிவுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மூன்றாவது நூலுள் எழுத்துப் பிழைகள் முதலிய பல பிழைகள் நேர்ந்துவிட்டன காரணம் யாதென்பதை ஆராய்வதிற் பயனில்லை பிழைதிருத்தப் பகுதியைப் பார்த்து முதலிற் பிழையைத் திருத்திக்கொண்டு படிக்குமாறு படிக்கும் அன்பர்களை வேண்டிக்கொள்கின்றேன்.

இந்த நூலைத் தங்கள் சொந்தச் செலவில் வெளியிட்ட அரியலூர் மணிவாசக மன்றத்தாரைப் பற்றிச்

சில கூறக் கருதுகின்றேன். அம் மன்றச் செயலாளர் இருவர். ஒருவர், மு. பாலசுப்பிரமணியம்; மற்றொருவர் க. குமரவேல். இவ்விருவரும் தங்கள் உள்ளம் போற் பெயரும் ஒன்றாகவே இருக்கவேண்டுமென்று கருதி 'முருகவேல்' என்ற பெயரை வைத்துக்கொண்டார்கள். என் அருமை மாணவர்கள் சுருங்கக் கூறின் பழைய காலத்துக் குருகுல மாணவர்கள்போல் நற்பண்பே வடிவமாக உள்ளவர்கள். ஆனால் அவர்கட்கு ஆசிரியனாக இருக்கும் தகுதி எனக்கில்லை என்பதை யானும் என் உயிர்க்குயிரா யுள்ள இறைவனும் அறிவோம். ஆனால் என்னைப்பற்றி அவர்கள் கொண்டிருக்கும் கருத்தோ, நினைத்தாற்கூட எனக்கு வெட்கத்தைத்தருவது. அவர்கள் பாவனை முற்றி. அப்பாவகப் பயனாகத் திருவருள் என்னை அத்தகுதி யுடையனாக்கும் என்று நம்புகிறேன்

அவர்கள் என்னோடு நெருங்கிப் பழகியவர்களாத லால், எக்காரணம் பற்றியும், யாரையும், எதையும் யாசிக் காத என் கொள்கையையும் நன்றாக அறிவார்கள்.

எனவே ஒருமுறைக்குப் பன்முறை என்னை வற் புறுத்தி, யான் எழுதிவைத்திருந்த கையெழுத்துப் பிரதியை வாங்கி நூலாக வெளியிட்ட அவர்கட்கு இறைவனது பூரண அருளால் எல்லா நலங்களையும் அருளுமாறு எனது ஆன்ம நாயகனும், எல்லாம் வல்லவனுமாகிய தில்லைக்கூத்தன் திருவடி மலர்களை வேண்டிச் சிந்தித்து வாழ்த்தி வணங்குகின்றேன்.

திருச்சிராப்பள்ளி
19—12—56

அ. மு. சரவணன்.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

எழுதரு மறைக டேரு
விறைவனை யெல்லிற் கங்குற்
பொழுதறு காலத் தென்றும்
பூசனை விடாது செய்து
தொழுதகை தலைமே லேறத்
துளும்புகண் ணீருண் மூழ்கி
அழுதடி யடைந்த வன்ப
னடியவர்க் கடிமை செய்வாம்.

[திருவிளையாடற்புராணம்]

அழுதடியடைந்த அன்பர்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

புழுவினாற் பொதிந்திடு குரம்பையிற் பொய்தனை யொழிவித்திடும்
எழில்கொள் சோதியெம் மீசனெம்பிரா னென்னுடையப்பனென் றென்று
தொழுதகையினராகித் தூய் மலர்க் கண்கள் நீர்மல்குந் தொண்டர்க்கு
வழுவிலா மலர்ச் சேவடிக் கணஞ்சென்னி மன்னி மலருமே''
(திருவாசகம் சென்னிப்பத்து)

"**அழுதடியடைந்த அன்பர்**" **என்பார் யார்?** இத்தொடராற் குறிக்கப்படும் பெரியார் யாவரென முன்னர் அறிந்து கோடல் வேண்டும். இன்றேல் இது எந்தப் பெரியாரைக் குறித்து, எந்தப் புலவர் பெருமானால் எந்த நூலிற் கூறப்படுகின்றதோ அதனை அறிந்தார் சிலரொழிய அறியாதார்க்கு "இவர் யாவராயிருத்தல் கூடும்" என ஒரு ஐயுறவு தோன்றுமன்றே! அஃது இத்தொடரைத் தொகுத்து வகுத்துச் செய்திருக்கும் ஆராய்ச்சியுரையிற் கூர்ந்து செல்லும் அவருடைய அறிவினை இடையிடையே சென்று தடுக்குமாதலின் அனைவரும் அறிந்த விளக்கமான பெயரால் அப்பெரியாரை முன்னர் உணர்ந்துகொண்டு மேலே செல்லுதல் பொருந்துவதொன்றாகும்.

"அழுதடியடைந்த அன்பர்" என்பார் பரந்த இந்நிலவுலகின்கண் ஒவ்வொரு காலத்தில் அஃகி அகன்ற

அறிவினையுடைய பெருமக்கள் பலரால் ஆக்கப்பட்டு ஒன்றோடொன்று கருத்து ஒவ்வாது மாறுபட்டனவாய்ப் பரந்து விரிந்து கிடக்கும் பலவேறு சமயங்களையும் தன் உறுப்புக்களாகக்கொண்டு ஒளிர்வதும்; இற்றை நாளிற் றோன்றுகின்ற சமயங்களையும் அங்ஙனமே கொள்ளா நிற்பதும்; மேல் வருஞ் சமயங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ள இடந்தந்து திகழ்வதும்; அன்பும் அருளுமாகிய அடிப்படையால் ஆக்கப்பட்டதுமாகிய பொதுக் கொள்கையாம் சைவ சமயமும், அதன் சாதனங்களும் இன்றும் நாளையும் நின்று நிலவுமாறு இறைவன் திருவருளாற் றோன்றி அருளிய சமய குரவராம் பெருமக்கள் நால்வருள் ஒருவரும்; பெயரளவினிலே தனது சிறப்பினைத் தெரிவிக்கும் உண்மை நெறியென்னும் சன்மார்க்கத்தில் நடந்து நமக்குக் காட்டியருளியவரும்;

> ***"திருந்துற வேதச் சிரப்பொருள் முழுதும்***
> ***குறுந்துறு நீழலிற் கொள்ளை கொண்டவரும்"***

அங்ஙனங்கொள்ளை கொண்ட பொருளைத் தாமே நுகரும் உலோபிகள் சிலர் போலாது "நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக விவ்வையகம்" என்னும் பெரியாரியல்புப்படி "முழுதுலகுந்தருவான் கொடையே **சென்று** முந்துமினே" எனவும், "தன் அடியவர்க்கு மூல பண்டாரம் வழங்குகின்றான் **வந்து** முந்துமினே" எனவும் முறையே தம்மோடுடன் உள்ளவர்களையும் பின்னுள்ளவர்களையும் செலுத்தி நுகர்வித்தவரும்; இன்னும் தமக்குப் பிற்காலத்தவராகிய நம்மனோரும் அதனை அடைந்துய்யத் திருவுள்ளங் கொண்டு, பல பதிகங்களையோ அன்றி ஒரு பதிகத்தையோ பல திருப்பாட்டுக்களையோ அன்றி ஒரு திருப்பாட்டினையோ பல தொடர்களையோ அல்லது ஒரு தொடரையோ, பல மொழிகளையோ அல்லது ஒரு மொழியையோ அன்புடன் ஓதினார்களானால் அவர்கள் ஊனை உருக்கி உணர்வைப்

பெருக்கி மனத்தைக்கரைத்து மலத்தைக் கெடுத்துத் தேனும் பாலுந் தீங்கன்னலுமமுதுமாய்த் தித்தித்து என் பினை உருக்கி அன்பராக்கவல்ல கருவாசம் போக்கும் **திருவாசகமென்னும்** ஒப்புயர்வற்ற திப்பிய தேனைத் நமது மலர் வாயினின்றும் வழியச்செய்தவருமாகிய மாணிக்கவாசகராவார்

எனவே அழகடியடைந்த அன்பர் என்பவர் மாணிக்கவாசகர் என்பது பெற்றும் பெறவே, முன்; ஐயுற்றார் சிலர் பின்னும் மற்றொரு ஐயத்திற்கு ஆளாவர் அது "நமது அழகர் ஏதமற்ற வாதவூரின்கண் போத வடிவினராய்த் தோன்றிய" ஞான்று அவரை அரிய புதல்வராகப் பெறுதற்கு அருளிறந்த தவமாற்றிய அன்னையும் அத்தனும் **திருவாதவூரர்** என்னும் பிள்ளைத் திருநாமம் இட்டதாகக் கேட்டோம். திருவாதவூரர் இளம் பருவத் திலேயே கலைகள் அனைத்திலும் வல்லுநராய்ச் சிறந்து விளங்குதலை அறிஞர் வாயிலாக அறிந்த பாண்டி மன்னன் அவரைத் தன்னிடம் வரவழைத்து அவர் கல்வி, அறிவு ஒழுக்க முதலியவற்றைக்கண்டு வியந்து காவற்றேரை நடாத்தும் நமக்கு அறிவொழுக்கஞ்சான்ற இப்பெரியாரைத் துணைக்கோடல் அரியவற்றுளெல்லாம் அரிதாம் இன்றியமை யாப்பெரும் பேறன்றோ? "தம்மிற் பெரியார் தமராவொழுகுதல், வன்மையுளெல்லாந்தலை" அல்லவா? நமது பாரம் அமைச்சரைக் கண்ணுகக்கொண்டு நடத்தப்பெறுவதன்றோ? அவ்வமைச்சர் தாமும் அங்ஙனம் "அறனறிந்து மூத்த அறிவுடைய" ராய்க் கிடைப்பின் அவர் நட்பைப் பேணுது விடுதல் "பல்லோர் பகைகோளலிற் பத்தடுத்த தீமை" யுடையதன்றோ? எனக்கருதி அவர் நட்பின் பெருமையை உணர்ந்து அதனைக் கோள்ளும் திறனறிந்து, அவர் உவப்பனவாய பலவரிசைகளை நல்கித் தனக்கு முதலமைச்

சராக அமைத்துக்கொண்ட காலத்தில் **தென்னவன்பிரம ராயர்** என்னும் பெயர் அளித்தநாகவும் அறிந்தோம்.

பின் தென்னவன் பிரமராயர் அரசனுக்குக் கண்ணும் கவசமும் போலிருந்து காவற்றொழில் நடாத்துவிக்குங் காலத்து, இளமையிலேயே கற்கவேண்டிய நூல்களைக் கற்று அதற்குத்தக ஒழுகியதன்பயனாக நித்த வநித்த வேறுபாட்டுணர்வுடையவராய்த் துன்பப் பிறவியில் உவர்ப்பும் இன்பவீட்டில் விருப்பும் ஓங்க, அவற்றை முறையே போக்கவும் ஆக்கவும் நல்ல நெறியினைத் தம் நூலுணர்வாலும், நுட்பவுணர்வாலும் ஆய்ந்தாய்ந்து வல்லார் பலரிடம் கேட்டுக் கேட்டும் அவையனைத்தும் நீர்வேட்கை யுற்றானொருவன் உவரி நீரை உண்டாலொப்ப மேலு மேலும் ஐயத்தை விளக்கக் "கற்றாரை யான் வேண்டேன், கற்பனவு மினியமையும்" என்ற கருத்துடையராய்,

*"காவிலாத பேரன்பினுக் கெளிவருங் கருணைக்
குரவனொருவ னன்றியிக் கொடிய வெம்பாசம்
புரையில் கேள்வியாற் கழிப்பது புணையினாலன்றி
உரவு நீர்க்கடல் கரங்கொடு நீந்துவ தொக்கும்"*

ஆதலின் "நாதனாகிய தன்னையுமென்னையும் நல்கும் போதனாகிய குருபரன் வருவதெப்போது" என அகவினை ஆசிரியனை நாடுவதிலும், புறவினை மன்னன் கோல் கோணாது நடத்துவதிலும் வைத்து ஒழுகுங் காலத்தில் "வேண்டுவோர் வேண்டுவதே ஈவான்" அருளால் ஒரு நாள் குதிரைப் பாதுகாவலாளர் சிலர் மன்னன் அவையினை யடைந்து வணங்கி 'அரசர் பெரும! நமது மந்துரையிலுள்ள குதிரைகளுக்கு நேர்ந்த ஒரு நோயினால் இறந்துபட்டன பல; எஞ்சி நின்றன சிலவே; அவையும் பெரிதும் மூப்புடையவும் எய்ப்புடையவுமாயுள்ளன.

ஆதலின் நமது அரசியல் முறைக்கு வேண்டுங் குதிரைகள் எவ்வளவோ அத்துணையும் இன்றே வேண்டப் பெறுவன என்று கூற அதனைக் கேட்ட அரசர் பெருமான் அண்மை யிலிருந்த அமைச்சர் பெருமானை நோக்கி "வாதவூர் வள்ளால்! நீவிர் இப்பொழுதே நமது பொருளறையினைத் திறந்து வேண்டு பொருள்களை எடுத்துச்சென்று நமது ஆட்சிக்கு வேண்டும் குதிரைகள் எவ்வளவோ "அவ்வள வையும் வாங்கிக்கொண்டு வருவீராக" என்று கூற அதற்குடன்பட்ட அடிகள் அவ்வாறே வேண்டிய பொருள் களை யெடுத்து யானைகள் மீதும் ஒட்டகங்கள் மீதும் ஏற்றி ஏவலாளருடன் முன்னே அனுப்பி, தாம் ஆல வாயண்ணலையும் அங்கயற்கண்ணம்மையையும் வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டு திருப்பெருந் துறையை நோக்கிச் செல்லுங்கால் அவ்வெல்லையானது 'அடுத்திட அடுத்திட' அகந்துவகை வெள்ளமடுந்திட, முகிழ்த்தகைம் மலர்க் கமலம் உச்சி தொடுந்திட, விழிப்புனல் துளித்திட வினைக்கே விடுத்திடு மனத்தருள் விளைந்திட நடந்து. ஓ! ஈதென்ன வியப்பு! என்னுட்பல இன்பங்கள் நிகழ்கின்றன; என்னைப் பிணித்திருந்த கட்டு ஒன்று நீங்கினது போலுந் தோன்று கின்றது; என்தலையில் ஏற்றியிருந்த சுமை ஒன்று இறங் கினற்போலுங் காண்கின்றேன்; "நெருப்பிலிடுவெண்ணெ யென நெஞ்சுருக என்னைஉருக்கு"கின்றது; இவற்றால்"எனை ஒளித்தமல ஆற்றல் கருக்குமவனுகி எனை ஆள்கருணை வள்ளல் இருக்குமிடனே இது"வென எண்ணி நகரிற் புகுந்து நீராடித் திருக்கோயிலுட்புக்கு வலமாக வருகின்றுர்.

வரும்பொழுது ஆங்குள்ள குருந்த மரத்தினடியில் தம்மை ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு ஓர் அந்தணக் குலக் குரவனுகி வேதநூல் ஒருமருங்கின் மிளிரவும், சைவப் போதநூல் ஒருபுடையிற்றிகழவும், சிதநூல் ஒரு சிறை

யினிற் கிளரவும் சமய பேதநூல் ஒரு பக்கலில் வாய் விட்டுப் பிறங்கவும், மற்றொருபுறத்தில் 'சரியையாதி நாற்பாதமுந்தலைதெரிந்துணர்ந்த பெரிய மாணவர் கழகம் வினுவிடை பேச'வும், பிறிதொரு பக்கலில் சரிதை வல்ல மெய்த்தொண்டரும் சம்புவுக்கினிய கிரியை செய்யு நன்மைந்தரும் கிளர் சிவயோகரும், தெரியுஞ் சாதகக் கேளிருந் தேசிகத் தன்மையுரியும் போதகச் செல்வரும் அளப்பிலர் பொலிய'வும், வேருெரு மருங்கில் பாசங் கழித்த கண்களால் அரனுருக்கண்டு கொண்டுலகில் விழித்த கண்குருடாகிய வீரர்பலர்' ஒழித்த நோன்பினராய் ஆடுகின்றவராய்ப் பாடுகின்றவராய் உலகம் பழித்த செய்கையராய் அழுதலையுடையாராய் நகையிளையுடைய ராய்த் திரியவும், பிறிதோரிடத்திற் கோவண உடையும் கைப்பலி உண்டியும் அடியார் உறவும் கலன் கண்டியும் பார்படுக்கையுமாகக் கொண்டு பகல், இரா. முதல், ஈறு. இடையில்லா விடத்து உறங்கும் வாழ்க்கையை மேற் கொண்ட விஞ்ஞையர் பலர் "கரவிலுள்ளமாம் விசும் பிடைக்காசற விளங்கும், பரசிலாச் சுடர்க்குதய மீறின் மையாற்பகலும், இரவும் நேர்படக் கண்டிலரியன்று செய் நித்த, விரதமாதி நோன்பிழந்து உறை"யவும் இருத்தலைக் கண்டனர்.

காண்டலும் அவ்வாசிரியன் அருட்குறிப்பு உள்ளத் தின்கண் உணர்த்த "மன்றுளாடிய ஆனந்தவடிவமும் வடவால், ஒன்றி நால்வருக்கசைவற உணர்த்தியவுருவும், இன்று நாயினேற் கெளிவந்த இவ்வுருவமே" என்று உணர்ந்து முன் பணிந்து அஞ்சலி முடிமேல் அணிந்து என்புநெக்கிட உருகித் துன்ப வெம்பவவலை அறுத்திட வலையிற்பட்டனர்; ஆண்டவனுகிய அவ்வருட்குரவன் அடிகளின் உடல், பொருள், உயிர் மூன்றையும் நீருடன் வாங்கிக்கொண்டு அருட் கண்ணினுல் மலத்தைப்

போக்கித் திருவடியை முடியிற் சூட்டிச் செங்கரத்தைச் சென்னியில் வைத்துச் சூக்குமமாகிய திருவைந்தெழுத்தை உபதேசித்துப் "பார்த்த பார்வையால், இரும்புண்ட நீரெனப் பருகும் அந்நீர்த்தன்றன்னையுங் குருமொழி செய்ததுந் நம்மைப், போர்த்த பாசமுந் தம்மையுமறந்து மெய்ப் போத, மூர்த்தியாயொன்றும் அறிந்தில" ராகிய வாதவூர் முனிவர் நாவின்கண் ஞான வாணி வந்து தங்க, அவ் வருட்குரவன் அளித்த இன்பமானது 'தேனும் பாலும் திங்கன்னலுமமுதுமாய்த் தித்தித்து ஊனையும் என்பினையும் உருக்க, உள்ளொளியுணர்ந்து தொழுதகையினராய்த் துளங்கிய முடியினராய்த் **துளும்ப அழுத கண்ணின ராய்ப்** பொடிப்புறு மியாக்கையராய் நாக்குத் தழுதழுத்த அன்புரையினராய்த்தமை இழந்தவராய் அழல்வாய் இழுதை யன்ன மெய்யினராய்' நின்று இன்பமாகிய ஆறுனது உள்ளமாகிய ஏரியின்கண் நிறைந்து புறத்திற் கசிந்தாற் போன்று துதிப்பாராயினர்: அப்பொழுது,

> *" பழுதி லாதசொன் மணியினைப் பத்திசெய் தன்பு*
> *முழுது மாகிய வடத்திணுன் முறைதொடுத் தலங்கல்*
> *அழுது சாத்து மெய்யன்பருக் ககமகிழ் தையர்*
> *வழுவி லாதபேர் மாணிக்கவாசக னென்றூர் "*

என்று அவர் வரலாற்று மூலமாக அறிந்தோம்.

இன்னும் அவர் ஆண்டவனாலே ஆட்கொள்ளப் பட்டதனுலும், திருவாசகச் செந்தேனை ஊட்டி நம்மனோரை ஆட்கொண்டதனுலும் **ஆளுடைய அடிகள்** என்று பெரியார் கூறக் கேட்டோம். இங்ஙனம் திருவாதவூரடி களென்றும் தென்னவன் பிரமராயரென்றும், மாணிக்க வாசகரென்றும், ஆளுடைய அடிகளென்றும் அடிகளின் பெயர்களைக் கேட்டோமேயன்றி அழுதடி யடைந்த அன்பர் என ஒருபெயர் கேட்டோமில்லையே? இப்பெயரிட்டார் யாராயிருத்தல் கூடும்?

இப் பெயர் கூறியவர் யார்? என்பதை ஆராய்வோம். ஆண்டவன் ஆலவாயின்கண் அடியார்களுக்கு அருளும் பொருட்டு அருட்டிரு மேனிகொண்டு ஆடியருளிய அறுபத்து நான்கு பெருவிளையாடல்களையுந் திருவிளையாடல் என்னும் பெயரிய நூலாகப் பத்திச்சுவை கனிகோட்டக் கோட்டப் பாடிய பரஞ்சோதி முனிவரென்பார் அந்நூலின் பாயிரத்துள் சமயகுரவர் நால்வருக்குந்துதி கூறுமுறையில்

" எழுதரு மறைகடேறு விறைவனை யெல்லிற் கங்குற்
பொழுதறு காலத் தென்றும் பூசனை விடாது செய்து
தொழுதகை தலைமேலேறத் துளும்புகண் ணீருண்மூழ்கி
அழுதடி யடைந்த வன்பனடியவர்க் கடிமை செய்வாம் "

என மணிவாசகரைத் துதிப்பாராயினர் இனி, இவர் ஆளுடைய பிள்ளையாரை யெழுந்து முகத்தால்,

" கடியவிழ் கடுக்கை வேணித் தாதைப்போற் கனற்கண் மீனக்
கொடியனை வேவ நோக்கிக் குறையிரந் தனையான் கற்பிற்
பிடியன நடையாள் வேண்டப் பின்னுயி ரளித்துக் காத்த
முடியணி மாடக் காழி முனிவனை வணக்கஞ் செய்வாம் "

என அவர் வரலாற்றிற் சிறந்ததோரு பகுதியாகிய பாண்டியன்மீது வெப்புநோயை விடுத்துப்பின் நீக்கியருளிய செய்தியையும், ஆளுடைய அரசுகளைப்போற்று முகத்தால்

" அறப்பெருஞ் செல்வி பாகத் தண்ணலஞ் செழுத்தா லஞ்சா
மறப்பெருஞ் செய்கை மாறு வஞ்சக ரிட்ட நீல
நிறப்பெருங் கடலும் யார்க்கு நீந்துதற் கரிய வேழு
பிறப்பெனுங் கடலு நீத்த பிரானடி வணக்கஞ் செய்வாம் "

என அவர் வரலாற்றிற் சிறந்ததோரு பகுதியாகிய கல்லைப் புணையாகக் கொண்டு கடலைக் கடந்து கரையேறிய செய்தியையும், ஆளுடைய நம்பிகளைத் துதிக்கு முகத்தால்

"அரவக லல்கு லார்பா லாசைநீத் தவர்க்கே வீடு
தருவமென் றளவில் வேதஞ் சாற்றிய தலைவன் றன்னைப்
பரவைதன் புலவி தீர்ப்பான் கழுதுகண் படுக்கும் பானாள்
இரவினிற் றூது கொண்டோ வினையடி முடிமேல்
வைப்பாம்"

என அவர் வரலாற்றிற் சிறந்ததொரு பகுதியாகிய பரவையார் மனைக்குப் பரமனைத் தூதனுப்பிய செய்தியையுங்குறித்து அருளுடைய அடிகளைக் கூறுங்கால் அவர் வரலாற்றிற் காணப்படும் சிறந்த பகுதிகளில் ஒன்றையேனுங் கூறாமல் மற்றும், வேம்பத்தூர் நம்பியும் கடவுண் மாமுனிவரும் முறையே தாமியற்றிய திருவிளையாடலிலும் திருவாதவூரடிகள் புராணத்திலும் கூறுவதாகிய, 'இறைவனை இடையறாது வழிபட்டு **அழுது அவனடியடைந்தார்**' என்னுஞ் செய்தியைத்தான் புனைந்துக் கொண்டு மேற் காட்டிய "எழுதருமறைகள்" என்னுஞ் செய்யுளாற் கூறி இருப்பதைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் இது நுணுகி ஆராய்வதற்குரிய தொன்றென்பது புலனாகும்.

பரஞ்சோதி முனிவர் இயற்றிய திருவிளையாடற் புராணத்தில் அடிகளோடு தொடர்புடைய நான்கு படலங்களிலும் பிறவிடங்களிலும் திருவாசகக் கருத்துக்கள் பலவும் அடிகள் பலவும் தொடர்கள் பலவும் காணப் படுகின்றன, இதனால் இவர் அடிகள் வரலாற்றைக் கூறிய ஏனைய இருவரினும் திருவாசகமென்னுந் தேன் கடலில் நன்கு திளைத்தவர் எனத் தெரிகின்றது.

இனி அடிகள் வரலாற்றைக் கூறுமுறையில் மற்றைய இருவரோடுஞ் சிற்சில பகுதிகளில் முரண் படுகின்றனரே எனின், அங்ஙனமே அவ்விருவரும் பல விடங்களில் ஒருவரின் ஒருவர் மாறுபடுகின்றனர். அடிகள் வரலாறு இம் மூவர்களாலும் பெரும்பாலும் திரு

வாசகத்திற் காணப்படும் ஆதரவுகளைக் கொண்டும் சிறு பான்மை செவிவழியாக வந்த செய்திகளைக் கொண்டும் ஆக்கப்பட்டதாகலின் இம்முரண் நேருதல் இயல்பே. ஆனால் ஒவ்வொருவர் மாறுபாட்டிற்கும் திருவாசகத்திற் சான்றுகள் உள. அவற்றைக்கொண்டு இதுதான் எனத் துணிந்து இம்மூவரும் வரையறுத்துக் கூறினார்களில்லை. இதனை நோக்க நமது அடிகள் வரலாறு தெய்வச் **சேக்கிழார்** பெருமான் திருவாயாற் கூறப்படாதுபோனது சைவவுலகம் செய்ததவக் குறைவு போலும். இனி, இம் மூவராலும் கூறப்படாதனவும் திருவாசகச் சான்றுகள் உள்ளனவுமாய பகுதிகளும் உள. அவற்றை நுணுகி ஆராய்ந்து காண்பது எம்மனோர்க்கியலாததொன்றாயினும் என் புல்லறிவிற்குப் புலனாகியதொன்றை இங்குக் குறிப்பதற்கு முன் ஒன்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்பு கிறேன்.

இவ்வாராய்ச்சி, நமது நாட்டின்கண் தமிழ்மொழி தலைசிறந்து நின்ற ஒரு காலத்தில் அம்மொழியை ஐயந் திரிபறக்கற்று வல்ல புலவர் பெருமக்கள் தலையில் 'சிவானு பூதிப்பெருஞ்செல்வர்' என்னுஞ் சுமையை ஏற்றி அவரியற்றிய நூல்களைப் பிள்ளையார்சுழிமுதல் முற்றிற்று வரையில் வரிவரியாக எழுத்தெழுத்தாக நம்ப வேண்டு மென்னுங் கொள்கையை மேற்கொண்டு, அறிவிற்கு ஓர் எல்லை கட்டிக்கொண்டு ஆராய்ச்சி என்னுஞ்சொல்லைக் கேட்டவளவிலே தலை நடுக்கு மக்கள் சிலருக்கு கைப் பாக இருக்கும். ஆனால் இக்காலம் ஆராய்ச்சிக்கு மதிப்புத்தருகின்றது எனக்கருதி அதற்குத்தகுதி இல்லாத பலர் அத்துறையில் இறங்கி முறை தவறிச் செல்கின்றார் எனக் கூறாமலும் இருக்க இயலவில்லை. ஆராய்ச்சி வல்லு நருக்குப் பொதுவாக இருக்கவேண்டிய குணங்கள் பல. அவை இயற்கை அறிவின் கூர்மை, நன்கு கற்று வல்ல

புலமை, பன் மொழிப்பயிற்சி, நடுவுநிலைமை, நாம் ஆராய்ச்சி அறிவாற் சிறந்துள்ளேம் என்னுந் தருக்கின்மை முதலிய பலவாம். இனி, சிறப்பாக வேண்டப்பெறுவதொன்றுண்டு அது, ஒரு ஆசிரியரைப்பற்றி ஆராயப்புகுந்தால் அவரியற்றிய நூல்களை எழுத்தெண்ணிப் படித்தல். அங்ஙனம் படித்த பின்னர் மேற்கூறிய பொதுக்குணங்களுடையார் ஆராய்ச்சிக்குத் தலைப்படவேண்டும். இன்றேல் உண்மை புலனுதல் அரிதாம். அவ்வாராய்ச்சியுடையார் முடிபிலும் தவறு நேருதல் இயல்பாகலின் தாங்கண்டதே உண்மை என்றும் பிறர் அதனை முற்றும் நம்ப வேண்டுமென்றும் கொள்ளுதலுஞ் சிறப்பாகாது. அங்ஙனங் கொண்டாராயின் மேற்காட்டிய அறிவிற்கு எல்லை கட்டுங் குழுவினருக்கும் இவருக்கும் வேறுபாடில்லை. அவர் முடிபின் வழுவினால் அவர் பெருமைக்கு நேர்ந்த இழுக்கொன்றுமில்லை. இற்றை நாளில் மாணவர்கள் பலர் ஒருநூலைப் படிக்கத் தொடங்கி பாயிரத்தைப் படித்து முடிப்பதற்கு முன்னரே அவ்வாசிரியர் காலம் முதலியவற்றை ஆராயத்தலைப்பட்டு விடுகின்றனர். திருக்குறள் கற்கப்புகுந்த ஒருவர் 'கடவுள் வாழ்த்திற்கடுத்த 'வான்சிறப்பு'ப் படிக்கும் பொழுதே கற்றுவல்ல புலவர் குழுவிற் சென்று 'அசட்டுப் புலவர்களே! திருவள்ளுவர் காலத்தைக் காணமுடியாமல் விழிக்கின்றீர்களே யான் கண்டு கொண்டேன்' என்றார். புலவருள் ஒருவர் 'தம்பி! நேற்றுத்தானே என்னிடம் வந்து திருக்குறள் வாங்கிக்கொண்டு சென்றனை, இன்று எங்ஙனம் பொய்யா மொழியார் காலத்தை மெய்யாக உணர்ந்து கொண்டனை' என வினவினர். உடனே அவர் 'வான்சிறப்பில் துப்பாக்கி என்று வந்திருக்கின்றதே அது உங்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லையா? என்று "துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கி" என்னுங் குறளைக் கூறி ஆசிரியர் காலம் துப்பாக்கி என்னுஞ்சொல் நமது நாட்டிற்கு வந்த பின்னர் தான் என முடிவு கட்டினர்.

இவற்றை நோக்க ஆராய்ச்சி என்னும் திருமகள் ஒருபால் மேற்காட்டிய குணங்களமைந்த நல்லாரின் தூய உள்ளமாகிய அரங்க மேடையில் நடிக்கின்றாள். மற்றொருபால் அவள் பேய் வடிவெடுத்து அக்குணங்களில்லாத புன் மக்களிடம் தலைவிரித்துத் தாண்டவமாடுகின்றாள். எங்ஙனமாயினும் உண்மைகாணும் நோக்கத்தோடு கூடிய ஆராய்ச்சி வேண்டுமென்பது ஒருதலை ஆராய்ச்சிக்குங்கருத்துவேற்றுமைக்கும் இடந்தராத நாடு நாடன்று. இற்றை ஞான்று நம் நாட்டிலுள்ள மக்கள் ஒரு சிலரின் குறுகிய நோக்கம் பற்றி இதனைச் சிறிது விரித்து எழுத நேர்ந்தது. அறிஞர்கள் பொறுப்பாராக.

இனி மேற்குறிக்கின்றேனென்றதை ஈண்டுத்தருகின்றேன். அடிகளின் வரலாறு பெரும்பாலும் திருவாசகத்திலுள்ள ஆதரவுகளைக்கொண்டு எழுதப்பட்டது என முன்னரே காட்டப்பட்டது. அடிகள் தம்மை இறைவன் இறைவியோடும் வந்து ஆட்கொண்டானெனத் திருவாசகத்திற் பல விடங்களிற் கூறியருளுகின்றார்; அவை,

"கூறுடைய மங்கையுந்தானும் வந்தருளி"

(கீர்த்தித் திருவகவல்)

"கருவா யுலகினுக் கப்புறமா யிப்புறத்தே
மருவார் மலர்க்குழன் மாதினொடும் வந்தருளி
அருவாய் மறையயி லந்தணனா யாண்டு கொண்ட
திருவான தேவற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ"

(திருக்கோத்தும்பி)

"நானுமென் சிந்தையும் நாயகனுக் கெவ்விடத்தோம்
தானுந்தன் றையலுந் தாழ்சடையோ னாண்டிலனேல்
வானுந் திசைகளு மாகடலு மாயபிரான்
தேனுந்து சேவடிக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ (ஷை)

"அரையாடு நாக மசைத்தபிரா னவனியின் மேல்
வரையாடு மங்கைதன் பங்கொடும்வந் தாண்டதிறம்
உரையாடவுள் ளொளியாட வொண்மாமலர்க் கண்களினீர்த்
திரையாடு மாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ"

(திருத்தெள்ளேணம்.)

"கனவேயுந் தேவர்கள் காண்பரிய கனைகழலோன்
புனவே யனவளைத் தோளியொடும் புகுந்தருளி
நனவே யெனைப்பிடித்தாட் கொண்டவா நயந்துநெஞ்சஞ்
சினவேற்கண் நீர்மல்கத் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ"

(ஷை)

"தெங்குலவு சோலைத் திருவுத்தர கோசமங்கை
தங்குலவு சோதித் தனியுருவம் வந்தருளி
எங்கள் பிறப்பறுத்திட் டெந்தரமு மாட்கொள்வான்
பங்குலவு கோதையுந் தானும் பணிகொண்ட
கொங்குலவு கொன்றைச் சடையான் குணம்பரவிப்
பொங்குலவு பூண்முலையீர் பொன்னூச லாடாமோ"

(திருப்பொன்னூசல்)

"வணங்கு மிப்பிறப் பிறப்பிவை நினையாது மங்கையர் தம்மொடும்
பிணைந்து வாயிதழ்ப் பெருவெள்ளத் தழுந்திநான் பித்தனாய்த் திரிவேனைக்
குணங்க ளுங்குறி களுமிலாக் குணக்கடல் கோமளத் தொடுங்கூடி
அணைந்து வந்தெனை யாண்டுகொண் டருளிய வற்புத மறியேனே"

(அற்புதப்பத்து)

"பொருந்து மிப்பிறப் பிறப்பிவை நினையாது பொய்களே புகன்றுபோய்க்
கருங்கு ழலினார் கண்களா லேறுண்டு கலங்கியே கிடப்பேனைத்
திருந்து சேவடிச் சிலம்பவை சிலம்பிடத் திருவொடு மகலாதே
அருந்து ணைவனா யாண்டுகொண் டருளிய வற்புத மறியேனே" (டிை)

என்பன. இங்ஙனம் எட்டு இடங்களிற் கூறியிருத்தலை நோக்குமிடத்து, இறைவன் ஞானாசிரியனாகவந்து ஆட் கொண்டபின்னர், எங்கோ அம்மையுந் தானுமாக வந்து காட்சி தந்தருளியிருக்க வேண்டுமென்று கொள்ளின் அதிலே தவறில்லை. இவ்வுண்மையை அடிகள் வரலாறு கூறிய மூன்று ஆசிரியர்களுங் கூறினாரில்லை. ஈண்டு பெரிய புராணத்திற் காணப்படும் செய்தி ஒன்று கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது. அது,

"வடிவுடை மழுவேந்தி மதகரியுரி போர்த்துப்
பொடியணி திருமேனிப்புரி குழலுமை யோடுங்
கொடியணி நெடுமாடக் கூடலை யாற்றூரில்
அடிகளிவ் வழிப் போந்த வதிசயமறியேனே"

என்று தொடங்கி ஆளுடைய நம்பிகள் அருளிச்செய்த திருக்கூடலை யாற்றூர்ப் பதிகத்தை ஆதரவாகக்கோண்டு சேக்கிழார் பெருந்தகை,

"வம்புநீ டலங்கன் மார்பின் வன்றொண்டர் வன்னி கொன்றைத்
தும்பைவெள் ளடம்பு திங்கடுயேநீ ரணிந்த சென்னித்
தம்பிரா னமர்ந்த தானம் பலபல சார்ந்து தாழ்ந்து
கொம்பனா ராட லீடு கூடலை யாற்றூர் சார"

(ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம்)

"செப்பரும் பதியிற் சேரார் திருமுது குன்றை நோக்கி
ஒப்பரும் புகழார் செல்லு மொருவழி யுமையா ளோடும்
மெய்ப்பரம் பொருளா யுள்ளார் வேதிய ராகி நின்றார்
முப்புரி நூலுந் தாங்கி நம்பியா ரூரர் முன்பு" (ஷை-௯௧)

'நின்றவர் தம்மை நோக்கி நெகிழ்ந்தசிந் தையராய்த்
தாழ்வார்
இன்றியா முதுகுன் றெய்த வழியெமக் கியம்பு மென்னக்
குன்றவில் லாளி யாருங் கூடலை யாற்றூ ரேறச்
சென்றதிவ் வழிதா னென்று செல்வழித்
துணையாய்ச் செல்ல" (ஷை-௯௨)

என வரலாறு கூறியருளினர் என்பது.

இனி மற்றொன்றும் இங்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்பு கிறேன். நமது அடிகள் தாம் பாடியருளிய திருவாசகத் துள் தமது குறைபாடுகளைப் பலப்படக்கூறியருளுவதைக் காண்கிறோம். அவற்றுள் ஒன்று தமது பொய்யைக் கடிந்துகொண்டது.

திருவாசகத்தின் முன்னுள்ள 'சிவபுராணம்' முதலிய நான்கு பகுதிகளிலும், மற்றுமுள்ள அறுநூற்று ஐம்பத் தேட்டுப்பாட்டுக்களிலும் சற்றேறக்குறைய முப்பத்துமூன்று இடங்களில், தமது பொய்யை நினைந்து வருந்துதல் காணப்படுகின்றது. அவற்றுள் தலைமைதாங்கி நிற்பது விச்சுக் கேடுபொய்க் காகாதென்றிங் கெனைவைத்தாய்" என்பது. இதன்பொருள்! பொய்க்கு—பொய் என்ற மரவர்க் ங்கள் உலகத்திலே தோன்றி அழியாமல் நிலை பெறு தற்கு; விச்சுக்கேடு ஆகாது—விதை முதலில்லாமற் போதல் நன்றன்று; என்று—என்று தேவரீர் திருவுளங் கொண்டு; இங்கு — இந்நிலவுலகத்தில்; எனைவைத்தாய் — டியேனை வைத்திருக்கின்றீர்" என்பது. இதிலிருந்து லகத்திலே தோன்றி வளர்ந்து வருகின்ற பொய் அனைத்

திற்கும் தாமே மூல காரணம் என அடிகள் கருதி வருந்தினர் என்பது புலப்படுகின்றதல்லவா? பொய் என்பது ஐந்து பெருந்தீவினைகளுள் ஒன்று என அறநூல்கள் விதித்தன, அது வீடுபேற்றுக்குத் தடையாயுள்ளதென்பதை "போவோம் காலம் வந்தது காண் **பொய்விட்டுடையான் கழல் புகவே**" என அடிகள் கூறுவதனாலும், **பொய்யுரைக்கா துன்னடிக்கே போதுகின்றேன்**" எனத் திருநாவுக்கரசர் கூறுவதனாலும் அறியலாம்.

மேற்காட்டியவாற்றால், அடிகள் தமது வாழ்க்கையில் ஏதோ ஒருசிறு பொய்க்கு ஆளாகி, "தினைத்துணையாம் குற்றம் வரினும் பனைத்துணையாக் கொள்வார் பழி நாணுவார்" என்ற திருக்குறளின்படி, அச்சிறு பொய்யை மலையளவாக்கருதியே அவ்வாறு வருந்தியிருக்க வேண்டுமென்று கருதினல் அது மிகையாகாது.

இனி, அப்பொய் யாதாயிருக்கலாமெனச் சிந்திப்போம். அடிகள், குருவாக வந்து இறைவன் ஆட்கொண்டு மறைந்தருளியபின், தம்மை மறந்து குதிரை வாங்கக் கொண்டுபோன பொருள் முழுவதையும் திருக்கோயிலின் பொருட்டுச் செலவு செய்ததையறிந்த பாண்டியன் கடுமையாக ஓர் ஓலை எழுதி அனுப்ப, அதனைப்பார்த்து நெடுநேரம் சிந்தித்து, தம்நினைவுவர, தாம் பொருளைச் செலவு செய்தது தவறு என்று கருதி, (இதன் விரிவு பின்னர் அறியப்படும்) இறைவன், 'தம்மைக் கைவிடமாட்டான் என்று நம்பிக்கையால், மன்னனிடஞ் சென்று, குதிரைகள் வாங்கிவிட்டேன்; பின்னர்வரும்' என்று சொல்லியிருக்க வேண்டும். அவர் குறித்த காலத்திலே குதிரைகள் வாராமையால் அரசனல் ஒறுக்கப்படுகின்றார். எனவே இந்தப்பொய்யை நினைந்துதான் அடிகள் அவ்வாறு வருந்தியிருக்கவேண்டும். இதுவும் அந்த மூன்று ஆசிரியர்களாலும் கூறப்படவில்லை கூறுவது மட்டுமல்ல; இறைவன் அடிகளாருக்கு அசரீரி

யாக "நீ பாண்டியனிடம் குதிரைகள் வாங்கிவிட்டேன்; இன்ன காலத்தில் வரும், என்று சொல்லிவிடு; நாம் குதிரைகள் கொண்டு வருகிறோம்" என்று சொன்னார் எனக் கூறுகிறார்கள். அங்ஙனமாயின் குறித்த காலத்திற் குதிரைகள் வராவிடில் அக்குற்றத்திற்குப் பொறுப்பாளி இறைவனேயன்றி, அடிகளல்ல என்பது சிறிது சிந்திப் பவர்க்கும் புலனுகாமற் போகாது. எனவே இச்செய்தியும் அந்த ஆசிரியர்களாற் கூறப்படாதது என்க.

இனி இம்மூன்று ஆசிரியர்களுள் ஒவ்வொருவரும் கூறியிருக்கும் அடிகளின் வரலாற்று அமைப்பில் ஆராய்ச்சி யாளர்க்குப் பிழையாகத் தோன்றும் ஒவ்வொன்றை இங்குக் காட்டுகின்றேன்.

மணிவாசகப் பெருமானுர் பாண்டி மன்னன் கட்டளைப்படியே அவன் பண்டாரத்தினைத் திறந்து வேண்டும் பொருளை எடுத்து ஒட்டகத்தில் ஏற்றி முன்னே அனுப்பி விட்டுத் தாம் திருக்கோயிலுட் சென்று ஆலவாயடிகளை வணங்கி நின்று,

"ஒன்று வேண்டுமிப் பொருளெலா முனக்கு மைம்பொறியும்
வென்று வேண்டுகின் னன்பர்க்கு மாக்குக வெள்ளி
மன்று வேண்டிநின் ருடிய வள்ளலென் குறையீ(து)
என்று வேண்டிநின் றேத்துவார்"

(திருவிளையாடல், வாதவூரடிகளுக்குபதேசித்த படலம்)

எனப் பரஞ்சோதி முனிவர் கூறுகின்றார். அடிகளின் ஒழுக்கத்திற்கு இது பொருந்துமா? என அறிஞர் ஆராய் வாராக. பின் அப்பொருளை அங்ஙனஞ் செலவழித்தது பொருந்துமோ எனின், பேய்க்கோட்பட்டார் செயலனைத்தும் அப்பேய்ச்செயலே ஆதல்போல, திருவருளால் விழுங்கப்பட்ட அடிகளின் செயலும் அத்திருவருளின் செயலேயாகுமென்க. அங்ஙனம் அவர் அருட்குறவன் பார்த்த பார்வையாற் றம்மை முற்றும் மறந்திருந்தன ரென்பதும். பாண்டியன்

திருமுகம் வந்த பின்னரே" தந்நினைவு வந்து தாம் செய்த செயலுக்கு வருந்திஞரென்பதுமாகிய உண்மையை,

"இத்திரு முகத்தை யாங்க ணெய்திய தூதர் காட்டப்
பத்திசெய் தடைவின் வாங்கிப் பாசுரங் காணு முன்னம்
உத்தம மன்னன் சித்த முணர்ந்தனர் நெடி துயிர்த்தார்
புத்தியு ளிளைத்தார் சாலக் கலங்கிஞர் புலம்பி ஞரால்"
(ஞானோபதேசஞ் செய்த திருவிளையாடல் ௬௨)

"தென்னவ னமைச்ச னோயா னென்னகா ரியம்செய் தேன்மேல்
என்னதாய் விளையுங் கெட்டே னிவுளிகொள் வதற்கேவந்தேன்
பொன்னையே யழித்தே னந்தோ புகலவோர் மாற்றமுண்டோ
மன்னவற் பிழைத்த லாகா மற்றினி யாவ தென்கொல்"
(ஷை ௬௩)

என்னும் வேம்பத்தூரார் திருவிளையாடற் செய்யுட்களால் அறிக.

இனி, ஆளுடைய அடிகள் தம்மை ஆட்கொண்ட அருட்குரவன் 'மாணிக்கவாசக நில்' எனக் கூறி மறைந்த பின்னர் கண்களினின்றும் அருவி பொழிய அழுது விம்மி அரற்றித் திருவாசகம் ஓதத் தொடங்கினரென்றும், அப்பொழுது பாடிய திருப்பதிகங்கள்,

"மாறிநின் றென்னை யென்னு மாறிலொண் கோயிற் பத்துத்
தேறல்வண் புணர்ச்சிப் பத்துச் செத்திலாப் பத்து மற்றும்
ஆறிய பிரார்த்த னைப்பத் தாசைப்பத் துயிரு ணிப்பத்(து)
ஏறிய புலம்பல் வாழாப் பத்தெண்ணப் பத்தெ டுத்தார்"
(ஞானோபதேசஞ் செய்த திருவிளையாடல் ௫௭)

"அரும்பெரு நகரி னிற்போந் தவ்வயிற் றிகழ்வ கண்டே
பொருந்தவம் மனையே சுண்ணங்கோத் தும்பீ புகழ்த்தெள் ளேணந்
திருந்துபூ வல்லியுந்திதோ ணோக்கஞ் சிறந்த பாவை
முரண்கடி சதக மெய்யென் றேதிஞ ரோதப் புக்கார்"
(ஷை-௫௮)

என்றும் வேம்பத்தூரார் கூறுகின்றார் இவர் அப்பதிகங்களுள் திருவம்மானையில்,

"பண்சுமந்த பாடற் பரிசு படைத்தருளும்
பெண்சுமந்த பாகத்தன் பெம்மான் பெருந்துறையான்
விண்சுமந்த கீர்த்தி வியன்மண்ட லத்தீசன்
கண்சுமந்த நெற்றிக் கடவுள் கலிமதுரை
மண்சுமந்து கூலிகொண் டக்கோவான் மொத்துண்டு
புண்சுமந்த பொன்மேனி பாடுதுங்கா ணம்மானாய்"

எனவும்,

'இந்திரனு மாலயனும்' என்று தொடங்குந் திருப்பாட்டில் 'பந்தம்பரியப் பரிமேற் கொண்டான்' எனவும் 'பெற்றி பிறர்க்கரிய' என்னும் முதலையுடைய திருப்பாட்டில் 'கோற்றக் குதிரையின்மேல் வந்தருளி' எனவும் திருப்பூவல்லியில்,

"திண்போர் விடையான் சிவபுரத்தார் போரேறு
மண்பால் மதுரையிற் பிட்டமுது செய்தருளித்
தண்டாலே பாண்டியன் றன்னைப் பணிகொண்ட
புண்பாடல் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ"

எனவும்,

"மாவார வேறி மதுரைநகர் புகுந்தருளித்
தேவார்ந்த கோலந் திகழப் பெருந்துறையான்
கோவாகி வந்தெம்மைக் குற்றேவல் கொண்டருளும்
பூவார் கழல்பரவிப் பூவல்லி கொய்யாமோ"

எனவும் ஆளுடைய அடிகள் அருளியிருக்கின்றதனால் இவ்விரண்டு பதிகங்களும் ஆண்டவன் அடிகளின்

பொருட்டு நரிகளைப் பரிகளாக்கிக்கொண்டு குதிரை வீரனாக வந்ததும், அடிகளும் வந்தியுமாகிய இருவர் பொருட்டும் மண்ணெடுக்குங் கூலியாளாக வந்து பாண்டியனாற் பிரம்படி பட்டு மறைந்ததுமாகிய நிகழ்ச்சிகள் நடந்த பின்னரே பாடப் பெற்றனவாதல் வேண்டுமெனக்கூர்ந்து நோக்கிலரெனக்கூறின் அது மிகையாகாதென நினைக்கிறேன். இங்கு அன்பர்கள் உள்ளத்தின்கண் ஒன்றைப் பதித்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டுகின்றேன். அது என்னை யெனின் இங்ஙனம் ஆசிரியர்கள் பிழை பாட்டினை எடுத்துக் காட்டுதலால் அவர் புலமை, பெருமை முதலியவற்றிற்கு இழுக்கு நேர்ந்து விட்டதென்றுதல், அத்தவறுகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றவர்கட்கு அமையாததொரு பெருமை வந்துவிட்டதென்றுதல் எண்ணுதைதுடன் மக்கள் எளிதிற் செய்தற்கரிய வினைகளை மேற்கொள்ளின் அதிற்பிழை நேருதல் இயல்பு என்பதாகும்.

இனி, இப்பரஞ்சோதி முனிவரும், வேம்பத்தூர் நம்பியும் மணிவாசகப் பெருமான் வரலாறு ஒன்றையே கூறும் நோக்கத்தோடு நூல் செய்யவில்லை. ஆலவாயின் கண் நிகழ்ந்த ஆண்டவ னருள்விளையாடல்களைக் கூறிய வர்கள், அடிகளின் வரலாறு அம்மதுரைப்பதியின்கண் தொடர்புள்ளவரையிற் கூறி எஞ்சிய பிற்பகுதியைச் சுருக்கமாகக்கூறி முடித்தனர். கடவுண்மா முனிவர் ஒருவரே அடிகளின் வரலாறு ஒன்றையே கூறும் கருத் தோடு 'திருவாதவூரர் புராணம்' எனப் பெயரிட்டுக் கொண்டு நூல் பாடிமுடித்தவர். இவர் 'கல்யாண ஆரவாரத்தினுல் தாலிகட்ட மறந்துவிட்டார்' (இது தவருன பழமொழி; 'தாலி காட்ட மறந்தார் என்பதுதான் தவறில் லாதது,) என்னும் பழமொழிக்கு இலக்காக 'மாணிக்க வாசகர்' என்னும் பெயரையே கூற மறந்துவிட்டனர்.

ஒரு பெரியார் வரலாறு கூறவந்த ஒரு ஆசிரியர் அவருடைய சிறந்ததொரு பெயரையே கூறுது விட்டன ரென்பதை நோக்க வியவாதார் யார்? இஃது ஆராய்ச்சி வல்லுநருக்கு ஒரு பெரு விருந்தன்றோ?

இனி, இம்மூன்று ஆசிரியர்களுள் பரஞ்சோதி முனிவரென்பார் ஏனைய இருவரினும் திருவாசகத்தில் நன்கு பயின்றவர் என முன்னர்க் குறித்ததைச் சிறிது ஆராய்ந்து மேற்செல்வோம்.

2. திருவாசகமும், : : : : பரஞ்சோதி முனிவரும்.

அடிகள், இறைவன் திருவருளைப் பெறுவதற்குத் தாம் எவ்வாற்றானும் தகுதியுடையரல்லரென்றும், அங்ஙன மிருக்கவும் அவ்வாண்டவன் தன் பெருங்கருணையினால் அருட்குரவனாகி எளிவந்து தம்மை வலிய ஆண்டுகொண்டு ஆராவின்பம் அளித்த செயல்,

"பெரியார்க்குச் செய்யுஞ் சிறப்பினைப் பேணிச்
சிறியார்க்குச் செய்து விடுதல்—பொறிவண்டு
பூமே லிசை முரலு மூர வதுவன்றோ
நாய்மேற் றவிசிடு மாறு" (பழமொழி—௭௫)

என்றாங்கு நாய்க்குத் தவிசிட்டதை ஒக்குமெனவும் கருதி இக்கருத்தைத் தாமருளிய திருவாசகத்திற் பல விடங்களிற் கூறியருளுகின்றார். அக்கருத்தை விளக்கும் பாட்டுக்கள்,

"கேட்டாரு மறியாதான் கேடொன் றில்லான்
கிளையிலான் கேளாதே யெல்லாங் கேட்டான்,
நாட்டார்கள் விழித்திருப்ப ஞாலத் துள்ளே
நாயினுக்குத் தவிசிட்டு நாயி னேற்கே,
காட்டா தனவெல்லாம் காட்டிப் பின்னுங்
கேளா தனவெல்லாம் கேட்பித் தென்னை,
மீட்டேயும் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டா
னெம்பெருமான் செய்திட்ட விச்சை தானே"

(திருச்சதகம்-௨௮)

" ஒன்றாய் முளைத்தெழுந் தெத்தனையோ கவடுவிட்டு
நன்றாக வைத்தென்னை நாய்சிவிகை யேற்றுவித்த
என்றாதை தாதைக்கு மெம்மனைக்குந் தம்பெருமான்
குன்றாத செல்வற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ "

(திருக்கோத்தும்பீ-அ)

" பூமே லயனோடு மாலும் புகலரிதென்
றேமாறி நிற்க வடியே னிறுமாக்க
நாய்மேற் றவிசிட்டு நன்றாப் பொருட்படுத்த
தீமேனி யானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ "

(ஷை-உய)

" நானாடி யணைவானொரு நாய்க்குத்தவி சிட்டிங்
கூனாருடல் புகுந்தானுயிர் கலந்தானுளம் பிரியான்
தேனார்சடை முடியான்மன்னு திருப்பெருந்துறை
யுறைவான்
வானோர்களு மறியாததோர் வளமீந்தன னெனக்கே "

(உயிருண்ணிப்பத்து-உ)

" கற்றறியேன் கலைஞானங் கசிந்துருகே னாயிடினும்
மற்றறியேன் பிறதெய்வம் வாக்கியலால் வார்கழல்வந்
துற்றிறுமாந் திருந்தேனெம் பெருமானே யடியேற்குப்
பொற்றவிசு நாய்க்கிடுமா றன்றேநின் பொன்னருளே "

(திருவேசறவு-ரு)

" செம்மைநல மறியாத சிதடரொடுந் திரிவேனை
மும்மைமல மறுவித்து முதலாய முதல்வன்றான்
நம்மையுமோர் பொருளாக்கி நாய்சிவிகை யேற்றுவித்த
அம்மையெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே "

(அச்சோப்பதிகம்-கூ)

என்பன, இங்ஙனம் ஆறு இடங்களில் அடிகள் கூறி யருளியிருப்பதைக் கூர்ந்து நோக்கின் அவர் திருவுள்ளத் தில் இடையறாது இக்கருத்து நின்று நிலவிக்கொண்டிருந் திருக்குமென்பது ஒருதலை. இவ்வரிய கருத்தை அடிகள் கூற்றாக வைத்து வேம்பத்தூர் நம்பியேனும், கடவுண் மாமுனிவரேனும் தங்கள் நூலில் யாண்டும் கூறினார் களல்லர். ஆண்டவன் அருட்குருவாய்ப் போந்து அடி களுக்கு அருள்புரிந்து அறிவுறுத்தி அடியார்களோடும் மறைந்தருளிய பின்னர் மணிவாசகப் பெருமானார் வருந்தும் பகுதியில்,

‚ **'கனவில்வருங் காட்சியெனக் கருணை மூர்த்தி**
காட்டிமறைத் தனுமன்பர் கலக்கத் தாழ்ந்து
கனவுகொல்லோ கனவுகொல்லோ வின்று நாதன்
குமலிக்குத் தவிசிட்ட கலம்போ லென்னை
நினைவரிய திருமேனி காட்டி யாண்டு
நீத்ததையென் றையுற்று நெஞ்சந் தேறி,
இனவடியா ருடன்கூட்டா தேகி னாயே
யென்னையுமென் வினையையுமிங் கிருத்தி யெந்தாய்"

(**வாதவூரடிகளுக்குபதேசித்த படலம்-ருச**)

என அடிகள் கூற்றாக வைத்துப் பரஞ்சோதி முனிவர் இக்கருத்தை அழகுறப் பாராட்டியிருப்பதுடன் இன்ன சமயத்திற்றான் அடிகளுக்கு இக்கருத்துத் தோன்றியிருக்க வேண்டுமெனத் தங்கூர்த்த மதியாலாய்ந்து அறிந்து கூறி யிருப்பது போற்றத்தகுந்ததொன்றாம்.

இன்னும் இச்செய்யுளின் ஈற்றடியாகிய 'இனவடி யாருடன் கூட்டாதேகினாயே யென்னையுமென் வினையை யுமிங்கிருத்தியெந்தாய்' என்பது திருவாசகத்திலுள்ள,

"மானேர் நோக்கி யுடையாள்பங்கா மறையீறறியா
மறையோனே,
தேனே யமுதே சிந்தைக்கரியாய் சிறியேன்
பிழைபொறுக்கும்,
கோனே சிறிதே கொடுமைபறைந்தேன் சிவமா
நகர்குறுகப்
போனு ரடியார் யானும்பொய்யும் புறமே போந்தோமே"

(திருச்சதகம்–அரு)

"பொருத்த மின்மையேன் பொய்மை யுண்மையேன்
போத வென்றெனைப் புரிந்து நோக்கவும்,
வருத்த மின்மையேன் வஞ்ச முண்மையேன்
மாண்டி லேன்மலர்க் கமல பாதனே,
அரத்த மேனியா யருள்செ யன்பரு நீயு
மங்கெழுந் தருளி யிங்கெனே,
இருத்தி னுய்முறை யோவெ ன்னெம்பிரான் வம்ப
னேன்வினைக் கிறுதி யில்லையே"

(ஷை–சூ௩)

என்னுஞ் செய்யுட்களில் 'போனுரடியார் பொய்யும் யானும் புறமே போந்தோமே' 'அருள்செய்யன்பருநீயுமங் கெழுந் தருளி யிங்கெனே இருத்தினுய் முறை யோவென்னெம்பிரான் வம்பனேன் வினைக்கிறுதியில்லை' என்ற அடிகளைத் தழுவி யிருத்தல் காண்க. இன்னும் பரஞ்சோதி முனிவர், அடிகள் அருட்குரவன் மறைந்ததற்கு வருந்தும் அப் பகுதியிலேயே,

"வஞ்சவினைக் கொள்கலனு முடலைத் தீவாய் மடுக்கிலேன்
வரையுருண்டு மாய்ப்பே னல்லேன்.
நஞ்சொழுகு வாளாலுங் குறைப்பே னல்லே னுதனே
யதுவுநின துடைமை யென்றே,
அஞ்சினேன் றனேயு மழியா தாவி யையனே
நினைப்பிரிந்து மாற்ற கில்லேன்,
என்செய்கோ வெந்தாயோ வெந்தா யோவென்
றிரங்கினார் புரண்டழுதா ரினைய சொல்வார்"

(வாதவூரடிகளுக்குபதேசித்த படலம்-௫௫)

எனப் பாடிப்போருள்ளம் பாறையாயினும் நெக்குவிட்டுருகு மாறு கூறியிருப்பது திருவாசகத்திலுள்ள,

'வினையென் போலுடை யார்பிற ராருடை யானடி
நாயேனைத்
தினையின் பாகமும் பிறிவது திருக்குறிப் பன்றுமற்
றதனாலே
முனைவன் பாதநன் மலர்பிரிந் திருந்து
நான்முட்டிலேன் றலைகீறேன்
இனையன் பாவனை யிரும்புகல் மனஞ்செவி
யின்னதென் றறியேனே"

(திருச்சதகம்–௩௭)

"ஒய்வி லாதன வுவமனி லிறந்தன வொண்மலர்த்
தாடந்து
நாயி லாகிய குலத்தினுங் கடைப்படு மென்னைநன்
னெறிகாட்டித்
தாயி லாகிய திருவருள் புரிந்தவென் றலைவனை
நனிகாணேன்
தீயில் வீழ்கிலேன் திண்வரை யுருள்கிலேன் செழுங்
கடல் புகுவேனே"

(ஷை-௩௬)

"அறுக்கி லேனுடல் துணிபடத் தீப்புக் கார்கி
லேன்றிரு வருள்வகை யறியேன்,
பொறுக்கி லேனுடல் போக்கிடங் காணேன் போற்றி
போற்றியென் போர் விடைப்பாகா,
இறக்கி லேனுனைப் பிரிந்தினி திருக்க வென்செய்
கேனிது செய்கவென் றருளாய்,
சிறைக்க ணேபுனல் நிலவிய வயல்சூழ் திருப்பெ
ருந்துறை மேவிய சிவனே"

(செத்திலாப்பத்து—சு)

என்னுந் திருப்பாட்டுக்களின் கருத்தை முற்றுந் தழுவி நிற்றல் காண்க. இன்னும் அப்பரஞ்சோதியார் பாட்டில் "நாதனே யதுவு நினதுடைமை யென்றே அஞ்சினேன்" என்னுந் தொடருக்கு,

"அன்றே யென்ற ருவியு முடலு முடைமையெல் லாமுங்
குன்றே யனையா யென்னையாட் கொண்ட போதே
கொண்டிலையோ
இன்றோ ரிடையூ றெனக்குண்டோ வெண்டோள் முக்க
ணெம்மானே
நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய் நானோ
விதற்கு நாயகமே,"
(குழைத்தபத்து—எ)

என்னுந் திருவாசகச் செய்யுள் சான்றுதல் காண்க மீண்டும் அடிகளின் கூற்றாக மேற்காட்டிய பகுதியிலேயே 'வஞ்சவினை' என்னுஞ் செய்யுளை அடுத்துப் பரஞ்சோதி யார்,

"வறியவனு மொருபிறவிக் குருடன் கையில் வந்தபெரு
விலைமணிபோன் மழலை தேருச்
சிறியவனு மொருமதலை கையிற் கொண்ட
செம்பொன்மணி வள்ளம்போற் றேவர் யார்க்கும்
அறிவரியாய் சிறியேனை யெளிவந் தாண்ட
வருமையறி யேன்றன்பத் தழுவத் தாழப்
பிறிவறியா வன்பரொடு மகன்றாய் கல்லாப் பேதையேன்
குறையலதெம் பிரானு லென்னே"

(வாதவூரடிகளுக்குபதேசித்த படலம்—ருரு)

எனக் கூறுகின்றார். இச்செய்யுளிலுள்ள 'மழலை தேருச் சிறியனு மொருமதலை கையிற் கொண்ட செம்பொன்மணி வள்ளம் போல்' என்னுந் தொடர் திருவாசகத்திலுள்ள,

"மையிலங்குநற் கண்ணிபங்கனே வந்தெனைப்பணி
கொண்டபின்மழக்
கையிலங்குபொற் கிண்ணமென்றலா
லரியையென்றுனைக் கருதுகின்றிலேன்
மெய்யிலங்குவெண் ணீற்றுமேனியாய்
மெய்ம்மையன்பருன் மெய்ம்மைமேவினார்
பொய்யிலங்கெனைப் புகுதவிட்டுநீ போவதோசொலாய்
பொருத்த மாவதே"

(திருச்சதகம்—கூஉ)

என்னும் திருப்பாட்டின் முன்னிரண்டடிகளையும், 'பிறிவறியா அன்பரோடும் அகன்றாய்' என்னுந் தொடர் திருவாசகத்தில் அடைக்கலப்பத்தில் (கூ) வது பாட்டின் 'பிறிவறியா அன்பர்' என்று தொடங்கும் அடியினையும் 'கல்லாப் பேதையேன் குறையலதெம் பிரானுலென்னே' என்னுந் தொடர்,

"என்னுலறியாப் பதந்தந்தா யானதறியா தேகெட்டேன்
உன்னுலொன்றுங் குறைவில்லை" — (ஆனந்தமாலை—உ)

என்ற அடிகளையும், உயிருண்ணிப் பத்தின் (மி) வது பாட்டாகிய 'வான்பாவிய' என்னும் முதற்குறிப்பை யுடையதின் ஈற்றடியாகிய 'நான்பாவியனுனலுனை நல்கா யேனலாமே' என்னும் அடியினையும் சொல்லாலும் பொருளாலும் முற்றுந்தழுவிச் செல்லல் காண்க.

இனி, அடிகள் 'முன்னைப்பழம் பொருட்கும் முன்னைப்பழம் பொருளே, பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்து மப் பெற்றியனே' (திருவெம்பாவை கூ) என அருளிச் செய்ததைப் பரஞ்சோதி முனிவர்,

"முன்னை முதுபொருட்கும் முன்னை முதுபொருளாய்ப்
பின்னும் புதுமைக்கும் பின்னுகும் பேரொளியாய்"

(நரிபரியாக்கிய படலம்—உமி)

எனக் கூறிச் செல்கின்றார்.

இன்னும் அடிகள்,

"குழைத்த சொன்மாலை கொண்டருள் போற்றி"

(போற்றித்திருவகவல்)

"சீவார்க் கீமொய்த் தழுக்கொடு ... ...
... ...
ஆவா வென்ன வாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே"

(ஆசைப்பத்து—ந)

"வெஞ்சே லனைய ... ...
... ...
பஞ்சே ரடியாள் பாகத் தொருவா பவளத் திருவாயால்
அஞ்சே லென்ன வாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே"

(ஷை—மி)

என அருளியவற்றை முறையே,

"பூவார் முளரிப் ... ...
பாவார் தென்சொற் பனுவன் மாலைப் பணிகொண்டாய்
... ...
ஆவா வென்று யஞ்சே லென்று யறனேயோ"

(நரிபரியாக்கிய படலம்—சூஅ)

"நெஞ்சே யுரையே... ... ...
.. ..
பஞ்சே ரடியாள் பாகா கூடற் பரமேட்டீ
அஞ்சே லென்று மிதுவோ வருளுக் கழகையா"

(டுகூ)

எனவரும் பரஞ்சோதியார் பாட்டுக்கள் சொல்லாலும் பொருளாலும் ஒத்திருத்தல் காண்க.

இன்னும் பரஞ்சோதி முனிவர்,

"காவி நேருங் கண்டா நாயிற் கடையான
பாவி யேனைப் பொருளாக் கொண்டென் பணிகொண்டாய்
ஆவி யோடிவ் வுடலு நினதே யன்றோ வின்(று)
ஓவி லாளா திருந்தா லாரென் னுடையானே"

(நரிபரியாக்கிய படலம்—எ0)

என்று கூறிய செய்யுளிலுள்ள 'பொருளாக்கொண்டென் பணி கொண்டாய்' என்னுந் தொடர் திருவாசகத்தில் "அருளாதொழிந்தால்" (கோயில்மூத்த திருப்பதிகம் அ) என்று தொடங்கும் பாட்டில் 'பொருளா வென்னைப் புகுந்தாண்ட பொன்னே' என்னுந் தொடரையும், 'ஆவி யோடிவ்வுடலு நினதேயன்றே, என்னுந் தொடர் 'அன்றே யென்றனுவியும்' (குழைத்துபத்து. எ) என்ற முதற்குறிப்பை யுடைய பாட்டையும் ஒத்திருத்தலுடன் 'நாயிற்கடையான பாவியேனை' என்னுந் தொடர்போலத் திருவாசகத்தில்

'நாயனேயேன்' 'நாயிற்கடையேன்' என வருந்தொடர்கள் அறுபத்தேழு இடங்களில் வந்தலையுங் காண்க. இங்ஙனம் ஆளுடைய அடிகள் பல விடங்களில் 'நாயேன்' 'நாயனேயேன்' என்றும் 'நாயினுங்கடையேன்' என்றும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட பொருள்களையுடைய தொடர்களைக் கூறுமாறு என்னை? இன்னும் ஒரே அடியில் 'நாயிற் கடையாம் நாயேனை' (குழைத்தபத்து. அ) எனக் கூறியருளியதற்குப் பொருள் யாது என அறிந்துகொண்டு மேற் செல்லுவோம்.

பெரியோர்கள் மக்களிடத்தில் பெரும்பாலும் இயல்பாய் அமைந்து கிடக்கும் இழிகுணங்களை நாய்பாலேற்றிக் கூறுவர். அதனால் 'நாயினுங் கடையேன்' என்று கூறுங்கால் நாயினிடத்தில் இயல்பாக அமைந்து கிடக்கும் குணங்கள் மக்களிடத்தில் அங்ஙனமில்லாமலிருத்தல் வேண்டும். அவை எவையென ஆராய்வோம்.

(க) தன் தலைவனைப்போலவே பல்லாயிர மக்கள் உடை முதலியவற்றாற் புனைந்துகொண்டு வரினும் சிறிதும் ஐயுறாது விரைந்து அவனை அறிந்துகொள்ளும் இயல்புடைமை.

(உ) ஒருபிடி சோறு ஒருகாலத்தில ஒருமுறை ஒருவன் உதவினனாயின் அவனைத் தன் வாழ்நாள் உள்ள வரையும் நினைவிற்பதித்து வைத்திருந்ததுடன் அவனை எங்கேனும் காணின் தான் எத்துணைத் துன்பநிலையிலிருப்பினும் அதனைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது தன் வாலைக் குழைத்து இன்முகங்காட்டல் முதலியவற்றால் தன் நன்றி அறிவை அவனுக்குக் காட்டுதல்.

(ங) தன் தலைவன் ஒரு பணியின்கண் தன்னை ஏவினனாயின் அப்பணி தன்னாற் செய்தற்கரிதாயினும்

அதிற் செல்லின தன் உயிர்க்கு ஈறு நேருமாயினும் அவற்றைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் அப்பணியிற் செல்லுதல். இம்மூன்று பண்புகளும் நாயின்கண் இருத்தல் கண்கூடு.

இனி இப்பண்புகள் மக்களிடத்தில் எம்மட்டிற் காணப்படுகின்றன என்பதைப் பார்ப்போம்.

மக்களிற் சிலர் தலைவன் ஒருவன் உளன் என்னும் உணர்ச்சியேயின்றித் திரிகின்றனர். சிலர் தாமே தலைவர் எனத் தருக்குவர். சிலர் பொருள் முதலியவற்றுற் சிறிது சிறந்த ஒருசில மக்களையே தலைவராகக் கருதித் தடுமாறு கின்றனர். சிலர் இறைமைக் குணங்களிலராயினுரைத தலைவரெனத் திரியுணர்ச்சிகொண்டு திரிகின்றனர். சிலர் தலைவனொருவன் இருக்கலாம்; ஆனால் அவன் இவன் தானெனத்துணிந்து கூற இயலாது என்பர். மற்றொரு சிலர் இன்ன இன்ன இலக்கணமுடையவன் தலைவனுவான் என அறிந்துவைத்தும் "ஆரா ரெனக்கென்ன போதித்து மென்ன வென்னறிவின மயக்கவசமோ" என்னுந் திண்மையிலராய் மதிநுட்பம் நூலோடுடைமைந்து கேட்டார்ப பிணிக்குந்தகையவாய்க் கேளாரும், வேட்பமொழிவதாகிய சொல்வன்மை உடையராய ஒருவர் வந்து 'நீவிர் கருதும் இலக்கணமுடையவன் தலைவனல்லன. இவ்விலங்கணங் களையுடையவன்றன் தலைவன்' என வேறு சில இலக் கணங்களைக் கூறினராயின் மயங்கிவிடுகின்றனர். இங்ஙனம் மக்கள் தந்தலைவனை உள்ளவாறு உணர்ந்து கொள்ளாது தலைதடுமாறுகின்றனர்களாகலின் தன் தலைவனை நன்குணர்ந்துகொள்ளும் நாயினுங் கடைய ராயினர்.

இனி இருட்டறையிற் குருட்டுச்சேய்போற் கிடந் துழன்ற உயிர்களைத் தன் பெருங் கருணையால் எடுத்து உடல், கரணம், உலக முதலியவற்றை உதவி அவ்வுயிர் கள் நிலைத்தற் பொருட்டு ஒன்றும், பொருள்களை அறியும் படி அறிவித்தற்பொருட்டு வேறும், அங்ஙனம் அறியினும் அறிந்தவாறே நுகரும் சுதந்தரம் அவைகட்கு இன்மை யினால் அவைகளை நுகர்வித்தற் பொருட்டு உடனும் நின்றருளி ஒவ்வொருமாத்திரையும் உண்டி முதலியவற்றால் ஓம்பியருளுந் தலைவனது கைம்மாறில்லா நன்றியை ஏனைய உயிர்களினும் சிறந்து பாராட்டுதற்குரியவர் பகுத்தறிவாகிய மனவுணர்வைப் பெற்ற மக்களேயன்றோ? அவர்களிற் பெரும்பகுதியினர் அங்ஙனம் நினைக்கின்றார் களில்லையாதலின் அவர்கள் ஒருபொழுது உணவு கொடுத் தவனைத் தன்னுயிர் உள்ளளவும் நினைத்துப் பாராட்டும் நாயினுங் கடையராயினர்.

இனி, உயிர்கட்கு இங்ஙனம் பொதுவகையால் உதவியதன்றியும், மக்கட்குச் சிறப்புவகையாகத் தன் திருவருள்பெற்ற பெரியார் பலர் வாயிலாகப் பல அற நூல்களையும் அறிவு நூல்கள் பலவற்றையும் அளித் தருளினர். அங்ஙனம் அளித்தருளிய அவ்வாண்டவன் அவற்றுள் அறநூல்களால், படைப்பு நோக்கத்திற்கு மாறுபடாமல் ஆடவர் ஒவ்வொருவரும்,

“***தோலுந் துகிலுங் குழையுஞ் சுருள்தோடும்***
பால்வெள்ளை நீறும் பசுஞ்சாந்தும் பைங்கிளியுஞ்
சூலமுந் தொக்க வளையுமுடை”ய நனது தோன்மைக் கோலமேபோல 'நற்குணம் நிறைந்த கற்புடை மனைவி'யர் ஒவ்வொருவரைப் பெற்று, 'ஓராவிற்கு இருகோடு தோன்றினாற் போலும்' உடலிரண்டும் உயிரொன்றுமாகி இல்வாழ்க்கையினின்று, அறிவறிந்த

மக்களைப்பெற்று, அன்புருவினராய், விருந்து புறந்தந்து, இன்முகமும் நன்மொழியும் தூய உள்ளமுமுடையராய், செய்ந்நன்றி மறவாதவராய், நடுநிலைமை பிறழாதவராய், அடக்கமாகிய அணிகலனை அணிந்து, ஒழுக்கத்தை உயிரினும் ஓம்பிப் பிறன் மனைவியை விரும்பி நோக்குவதிற் குருடராய் பொறையுடைமையைப் பொன்னே போற் போற்றுபவராய்..அழுக்காற்றினால் இழுக்காதவராய், வெஃகாமையை வெஃகியவராய், புறங்கூறல், பயனிலகூறல், ஆகிய இவற்றில் மூங்கையராய், தீவினைக்கு மிகவும் அஞ்சி உலக நடையை யறிந்து, குறியெதிர்ப்பையின்றி வறியார்க்கு வேண்டுவன கொடுத்து, புகழுடம்பு பொலிவுறுமாறு புரிந்துவாழ அறிவுறித்தினர்.

இங்ஙனம் பொறிகளால் நுகரப்படும் பொருள்களை விடாது வைத்து "எல்லா முன்னுடைமையே எல்லா முன்னடிமையே" என்னும் இடையறாச் சிந்தையுடன் அவற்றை நுகரும் வலியில்லாதவன்,

'பொருளு மின்பமு மொரீஇ யருளொடு
பொறையு மாற்றலு நிறைபே ரொழுக்கமும்
வாய்மையுந் தவமுந் தூய்மையும் தழீஇ
ஓரறி வுயிர்க்கு முறுதுய ரோம்பிக்
காலோய் நடைய னாகித் தோலுடுத்(து)
என்பெழு மியாக்கையன் றன்புறத் தலங்காது
வரையுங் கானு மெய்திச் சருகொடு
கானீ ரருந்திக் கடும்பனிக் காலத்து
மாரீ ரழுவத் தழுங்கி வேனிலில்
ஐவகை யழலின் மெய்வருந்த வருந்தி
இவ்வகை யொழுகு" தல் வேண்டும். என்வும் அறிவுறுத் தருளினர்.

இனி, அவ்விறைவன்றனே உயிர்கள் தன்னையறிந்து அடைய வொட்டாமல் மறைந்து நிற்கும் மலத்தின் இலக்கணங்கள் இவையெனவும், உயிர்களின் இயல்கள் இவை எனவும், தனது தன்மை இஃது எனவும் நமக்கு அறிவு நூல்கள் வாயிலாக விளக்கி யருளினன். இவ்வாற்றன் இன்ன இன்ன செயல்களை மேற்கொள்ளாக் கடவீர் எனத் தலைவன் பணித்தும் அச்செயல்களும் மக்களாற் செய்யக் கூடியனவே மாயிருந்தும் அவைகளை மேற்கொள்ளாமல் பிறதுறைகளிற் சென்றுழலும் மக்கள், தன்னால் இயலாத தொன்றைத் தன் தலைவன் பணித்தானாயினும் அதனை விரைந்து மேற்கொள்ளும் நாயினுங் கடையராயினர்.

இன்னும் நாயின் தலைவன் அதற்கு இடும் பணியின் பயன் தன்னதாதலையும், உயிர்களின் தலைவன் அவைகளுக்கு இடும் பணியின் பயன் அவற்றிற்கே உரியதாதலையும் உய்த்துணரின் நாயினும் மக்கள் எத்துணைக் கடையராவர் என்பது நன்கு புலனாகும்.

நான்காவதாக நாயினிடத்துப் பிறிதோரு அரிய குணங்காணப்படுகின்றது; அதாவது :- 'தன் தலைவன் நேரில் நின்று யாதோரு காரணமுமின்றித் தனக்கு எத்துணைக் கோடிய இன்னலை விளைப்பினும் அதனை ஒரு பொருட்படுத்தாது அத்துன்பம் தன்றுடலின் கண்ணதாயிருக்கும் போழ்தும் தன்வாலைக் குழைத்து அவனுக்குத் தன்னன்றியறிவைக் காட்டுதல்' ஆகும். இவ்வுண்மையை,

"யானை யனையவர் நண்பொரீஇ நாயனையார்
கேண்மை கெழீஇக் கொளல் வேண்டும்—யானை
அறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லு மெறிந்தவேல்
மெய்யதா வால்குழைக்கு நாய். ***(நட்பாராய்தல்)***

என்னும் நாலடியார்ச் செய்யுளும் நன்கு விளக்கியது.

இனி, இக்குணம் மக்களிடத்தில் எம்மட்டிற் காணப்படுகின்ற தென்பதைப் பார்ப்போம். கடவுள் நம்பிக்கையுடையராய்ச் சிறிது அன்பினையும் மேற்கொண்ட மக்களிற் பெரும்பாலோர் தமக்குத் துன்பம் நேர்ந்துழி அது தாம் முன்செய்த தீவினை காரணமாக வந்தது என அறிந்துவைத்தும் "பாழுங்கடவுளே! நீதியற்ற கடவுளே! எம்மை இங்ஙனம் துன்புறுத்தல் தகுமா? நின்கண் கருணையில்லையா? எனக் கதறிப் பதறுவதுடன் அந்நம்பிக்கையையும் இழந்து கடவுள் இல்லை என்னும் கொள்கையை உடையராதலைக் காண்கின்றோம். இதனாலும் மக்கள் நாயினுங் கடையராகின்றனர்.

ஐந்தாவதாக:- நாயினிடம், செயலுக்குக் காரணங் காணும் இயல்புண்டு; மக்களிற் பெரும்பாலோரிடம் அஃதில்லை; இல்லாதது மட்டுமில்லை; திரிபாகக் காணுதலையும் அறிகின்றோம். எங்ஙனமெனில், ஒரு நாயை ஓர் இளைஞன் மறைவில் நின்று கல்லால் அடிக்கிறான். தன்மீது பட்டதும், தனக்குத் துன்பம் செய்ததும் கல்; ஆனால் எந்தநாயும் அந்தக் கல்லைக்கடிப்பதில்லை; அடித்தவனைக் கண்டால் அவன்மேலே வீழ்ந்து கடிக்கும்; இன்றேல் வாளா போய்விடும்.

மக்களுள் யாருக்கேனும் ஓர் துன்பம் வந்தால் அதற்கு மூல காரணம் தாம் முன்செய்த வினையென்று அறியாதது மட்டுமன்று; அவ்வினையினாற் செலுத்தப்பட்டுத் துன்பம் செய்தவர்களிடம் பகைமைபூண்டு, அவர்களைத் துன்புறுத்தக் காண்கின்றோம். எனவே, நாயின் மேலே பட்ட கல்லைப் போன்று, துன்புறுத்தியவர்களே காரணமாயுள்ளவர் என்று தவறுதக் கருதுகின்ற மக்களைவிட, உண்மையான காரணத்தை அறிந்து செயல் படுகின்ற

நாய் எத்துணைச் சிறந்தது என்பதை அறிக. மக்களின் அத்தவறான செயலைக் குறிக்கத்தான் "எய்தவனிருக்க அம்பை நோவது" என்ற பழமொழியும் எழுந்து வழங்குவதாயிற்று.

நாயினிடத்து அக்குணமிருப்பதையும், மக்களிடத்து அஃது இல்லாமையையும் எடுத்துக்காட்டி, அம்மக்கள் அறிவில்லாதவர்; இரங்கத்தக்கவர் என, 'வாகீச முனிவர்' என்பார், தாமியற்றிய ஞானாமிர்தம் என்னும் நூலில்,

"தெளியா இளையோன் தூர்த்த குணில்வாய்ச் செல்லாது
இளையோற் சினவும் வளைவாய் ஞமலியின்
அளியரோ அளியர் என்னை
ஒளிகொள் காரணம் உன்னா தோரே"

என அழகுறக்கூறியருளுகின்றார்.

நாயைப் பற்றிய இச்செய்திகளை யான் எழுதிய கட்டுரைப் பொழிலிலுள்ள 4-வது கட்டுரையாகிய 'தமிழிலக்கியங் களிலுள்ள உவமச்சுவை' என்பதிலுங் காண்க.

இனி, நாயை ஒத்தவன் என்னும் பொருளில் 'நாயேன்' என்றும் 'நாயனையேன்' என்றும் அடிகள் கூறியதன் கருத்து என்ன? என்பதைப் பார்ப்போம்.

மேற் காட்டிய பல நற்குணங்களையுடைய நாயினிடத்து ஒரு இழிகுணங் காணப்படுகின்றது; அதாவது தான் வயிறு நிறைய உண்டு தேக்கெறிந்து கக்கிய உணவைச் சிறிதும் அருவருப்பில்லாமல் புதியதாகவே நினைந்து உண்ணுதல்.

மக்களும் தாம் நுகர்ந்த பொருள்களையே மீண்டும் மீண்டும் சலிப்பும் அருவருப்புமில்லாமல் நுகர்தல். இவ்வுண்மைகள் கண்கூடாகக் காணப்படுவதுடன்,

'உண்டதேயுண்டு முடுத்ததே யுடுத்து மடுத்தடுத்
துரைத்ததே யுரைத்துங்
கண்டதேகண்டுங் கேட்டதே கேட்டுங் கழிந்தன
கடவ நாளெல்லாம்
விண்ட தாமரை மேலன்னம் வீற்றிருக்கும்
விழவரு வீதிவெண்ணாடா
அண்டரே போற்றுமம் பலத்தாடு மையனே
யுய்யு மாறருளே"

என்னும் பெரியார் வாக்காலும் வலியுறுத்தப்படும். மற்றெரு இழிகுணம் குறிக்கோளில்லாது அலேதல்; அது மக்களிடத்தும் காணப்படுவது. இத்தன்மையால் மக்கள் நாய்க்கு ஒப்பிடப் படுகின்றனர்களாகலின், அடிகள் பல விடங்களில் 'நாயனேயேன்' எனவும், 'நாயேன்' எனவும், 'கூறியருளினரென்க. இன்னும் பரஞ்சோதி முனிவர் கூறிய,

" அத்தவோ கல்லாக் கடையேனே யாட்கொண்ட
பித்தவோ பொய்யுலகை மெய்யாகப் பேதிக்குஞ்
சித்தவோ சித்தந் தெளிவித் தெனைத்தந்த
முத்தவோ மோன மயமான மூர்த்தியவோ "

(பரி நரியாக்கி வையை யழைத்த படலம்-ரும)

என்னுஞ் செய்யுளிலுள்ள 'கல்லாக் கடையேனே' என்னுந் தொடர், திருவாசகத்தில் 'கல்லா மனத்துக் கடைப்பட்ட நாயேனே' (திருவம்மானை—ரு) 'கல்லாத புல்லறிவிற் கடைப்பட்ட நாயேனே' (கண்டபத்து—ஈ) என்னுந் தொடர்களையும் 'கல்லாக் கடையேனே யாட்கொண்ட பித்தவோ' என்னுந்தொடர் "தாதாய் மூவேழுலகுக்குந்தாயே நாயேன் றனை யாண்டபேதாய்" (புணர்ச்சிப்பத்து—க) என்னும் அடிகளையும் 'பொய்யுலகை மெய்யாகப் பேதிக்குஞ் சித்தவோ' என்னுந்தொடர், 'பொய்யாய செல்வத்தே புக்கழுந்தி நாடோறும், மெய்யாக் கருதிக்கிடந்தேனே' (திருக்கோத் தும்பீ—யஎ) 'பொய்யெல்லாம் மெய்யென்று' (அச்சோப் பதிகம்—ந) என்னுந் தொடர்களையும், 'சித்தந் தெளிவித் தெனைத்தந்த முத்தவோ' என்னுந்தொடர், 'இந்திரிய வயமயங்கி' என்று தொடங்குந்திருப்பாட்டின் 'சிந்தைதனைச் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட' (கண்டபத்து—க) 'புத்தன் என்று தொடங்குவதில் 'சித்தஞ்சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கும் அத்தன்' (திருத்தோணேக்கம்-கா) "முத்திநெறி" என்னும் முதற் குறிப்பையுடைய

பாட்டில் 'சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட அத்தன்' (அச்சோப்பதிகம்–க) என்னுந் தொடர்களையும் சொல்லாலும் பொருளாலும் ஒத்திருத்தல் காண்க.

இங்கு எடுத்துக்காட்டியவற்றாற் பரஞ்சோதி முனிவர் ஏனைய இரண்டு ஆசிரியர்களைவிடத் திருவாசகப் பயிற்சியிற் பெரிதும் சிறந்தவரென்பது நேற்றெனவிளங்கும். விளங்கவே, அவராற் பாயிரத்துட்கூறப்பட்ட 'எழுதரு மறைகடேறு' என்ற முதலையுடைய அடிகளின் துதிப் பாட்டினை உய்த்து நோக்குழி, அஃது அவர் அத்திரு வாசகப்பயிற்சிச் சிறப்பிறுற் கூர்த்த தமது அறி வென்னும் எழுதுகோலாற் கள்ளமற்ற உள்ளமென்னும் படத்தில் அடிகளின் திருவுருவத்தை நன்கு வரைந்து கொண்டு கூறினரென்பதைச் செவ்வனே விளக்குகின்றது

இங்ஙனம் அறிவு வல்லா னொருவன் தன்னாற், காணப்படாத ஒருவனுடைய சில மொழிகளையோ, அல்லது அவனியற்றிய நூல் ஒன்றையோ பலகாலும் கூர்ந்து கூர்ந்து நோக்குவானாயின் அதன் பயனாக அவனுடைய உருவம், உள்ளம், உரை முதலிய அனைத்தையும் மக்களுக்கு நன்கு எழுதிக்காட்டி விடுவானென்பது ஒருதலை.

இவ்வாறே சேக்கிழார் பெருந்தகையார் ஆளுடைய அரசின் அருண்மொழியாகிய தமிழ்மறைப் பயிற்சி மிகு தியால் அப்பெரியாரின் மனம், மொழி, மெய்களைப் பெரிய புராணத்திற் பலவிடங்களில் எழுதி மக்கட்குக் காட்டுதல் கண்டு மகிழ்வதற்குரிய தோன்றும். திருநாவுக்கரசுகள் தம்மைக் கொல்லுதற் பொருட்டுச் சமணர்கள் செய்த பல் வகைச் சூழ்ச்சிகளில் இறுதியதாகிய கல்லோடு பிணித்துக் கடலிற் போட்டதினின்றும் தப்பிக் கரையேறித்

திருப்பாதிரிப்புலியூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் தோன்றாத் துணைநாதரை வணங்கிக்கொண்டு திருவதிகைவீரட்டானஞ் சென்று அவ்வீதியுட் புகுகின்ற காட்சியைச் சேக்கிழார் முதலில் தமது உள்ளத்தில் வரைந்துகொண்டு பின் எடுத்துப் பெரிய புராணத்தில் எழுதிக் காட்டுவது.

“ தூயவெண் ணீறு துதைந்த பொன் மேனியுந்
தாழ்வடமும்
நாயகன் சேவடி தைவரு சிந்தையு நைந்துருகிப்
பாய்வது போலன்பு நீர்பொழி கண்ணும்
பதிகச்செஞ்சொன்
மேயசெவ் வாயுமுடையார் புகுந்தனர் வீதியுள்ளே ”
(திருநாவுக்கரசுநாயனார் புராணம் கச0)

என்பதாகும். இங்ஙனமே அவர் திருவாரூர்த் தேவனை வணங்கி அவ்வூர் வீதியில் உழவாரப் பணிசெய்யுந் தோற்றத்தை,

“ மார்பாரப் பொழிகண்ணீர் மழை வாருந் திருவடிவு
மதுரவாக்கிற்
சேர்வாகுந் திருவாயிற் றீந்தமிழின் மாலைகளுஞ்
செம்பொற்றாளே
சார்வான திருமனமு முழவாரத் தனிப்படையுந்
தாமுமாகிப்
பார்வாழத் திருவீதிப் பணிசெய்து பணிந்தேத்தித்
திப்பரவிப் செல்வார் ”
(ஷை-உஉரு)

எனவும், அந்நாயனார் பிள்ளையாரைக் காணச்செல்லுங் காட்சியை,

“ சிந்தையிடை யறுவன்புந் திருமேனி தனிலசைவுங்
கந்தமிகை யாங்கருத்துங் கையுழவா ரப்படையும்
வந்திழிகண் ணீர் மழையும் வடிவிற்பொலி திருநீறும்
அந்த மிலாத் திருவேடத் தரசுமெதிர் வந்தணைய ”
(திருஞானசம்பந்தர் புராணம்--உஎ0)

எனவுங்கூறி அரசுகளின் அருள் வடிவத்தையும், தெருள் மொழியையும் நெக்கு நெக்குருகும் உள்ளத்தையும் அங்கை நெல்லிக்கனியென விளக்கியருளினர்.

இனி நமது புலவர் பெருமக்களியற்றிய நூல்களைக் கொண்டு நுனித்து நோக்கினுல் அவர்கள் இரு வேறு வகைப் படுகின்றனர். ஒருவகையார் தமக்கு இயற்கை யாகப் பாடும் வன்மை அமைந்திருந்தும், தாமியற்றும் நூல்களில் இன்ன இன்ன பகுதிகளை இன்ன இன்ன இடத்திற்றுன் கூறவேண்டுமென வரையறை செய்து கொள்ளாமற் பாடிமுடித்தவராவர், அதனுல் அந்நூல்களில் ஒருசெய்தியே பல விடங்களில் வருதல் கூடும்.

பிறிதொரு திறத்தார் தாம் இயற்றும் நூல்கள் எத்துணைப் பெரியவாயினும் அவற்றுள் இன்னின்ன வற்றை இவ்விவ்விடங்களிற்றுன் கூற'வேண்டும் எனவும் இத்துணைச் செய்யுட்களால் முடிக்க வேண்டுமெனவும், இரண்டு இடங்களிற் கூறவேண்டிய செய்தி ஒன்றுநேரின் அதனை அவ்விரண்டிடங்களிலும் கூறி மிகைப்படுத்தாமல் இதனை எங்குக்கூறின் இரண்டிடத்தும் கூறியதாகவும் சிறப்பாகவும் கற்போர்க்குக் களிப்பைத் தருவதாகவும் இருக்குமெனவும் தமது கூர்த்த மதியால் ஆராய்ந்து கூறு பவராவர். இன்னும் அவர் அங்ஙனமே வரையறுத்துக் கொண்டு நூல்செய்வதனுல் பலவாயிரஞ் செய்யுட்களுக்குப் பின்னே சொல்லப்போகும் இலக்கியம் ஒன்றை நினைவில் வைத்து அதற்கு, முன்னரே இலக்கணங்கூறிச் செல்வதுங் கண்டு மகிழ்வதற்குரிய தோன்றுகும். இங்ஙனம் நூல் யாக்கும் புலவர்பெருமக்கள் மிகச்சிலரேயாவர் அவருள் சேக்கிழார், கம்பர் முதலியோர் தலைசிறந்தவர். எடுத்துக் காட்டாக ஒவ்வொன்று ஈண்டுத் தருதல் மிகையாகாது,

பெருமிழலைக்குறும்ப நாயனர் தவத்தினல் மிக்கா ரென்பது,

"வண்டு மருவுங் குழலுமையாள் கேள்வன் செய்யதா ளென்னும்
புண்டரிக மலரில் வைத்துப் போற்றும் பொற்பினர்"
(பெருமிழலைக்குறும்பர் புராணம்-௩)

என்பதனுலும், தமது ஞானகுரவராகிய ஆளுடைய நம்பிகள் ஆண்டவன் ஆணையால் வெள்ளையானை மேலேறித் திருநோடித்தான்மலை செல்வதை ஞானநோக்கத்தால் முன்னரே உணர்ந்து கொண்டு, யோக முயற்சியினலே பிரமரந்திர வழியால் உடலினின்றும் பிரிந்து, முதனளே அம்மலையை யடைந்தார் என்பதனுலும் தெளியப்படும். இப் பெரியார் சித்தி முதலியன கைவரப் பெற்றமைக்குக் காரணங்கூறு முகத்தால்,

"நாளுநம்பி யாரூரர் நாம நவின்ற நலத்தாலே
ஆளும் படியா லணிமாதிசித்தி யான வணைந்த தற்பின்
மூளுங் காதலுடன்பெருக முதல்வர் நாமத்தஞ் செழுத்துங்
கேளும் பொருளுமுணர்வுமாம் பரிசு வாய்ப்பக்
கெழுமினர்"
(பெருமிழலைக்குறும்பர் புராணம்-௬)

எனக் கூறுஞ் சேக்கிழார் பெருந்தகையார் இங்ஙனம் பின்னர்க் கூறப்போவதை நினைவில் வைத்து மூன்று சருக்கங்களுக்குமுன்—இருபத்திரண்டு புராணங்கட்குமுன்—ஆயிரத்தைஞ் ஞூற்றறுபத்தைந்து செய்யுட்களுக்குமுன் தடுத்தாட் கொண்ட புராணத்தில் நான்காவது பாட்டில் சுந்தர மூர்த்திகளுக்குப் பிள்ளைத் திருநாமமிட்டார்களென்று சொல்லுமிடத்து,

தம்பிரானருளினலே தவத்தினன் மிக்கார் போற்றும்
நம்பியாரூரரென்ற* நாமமுஞ் சாத்தி மிக்க
ஐம்படை சதங்கை சாத்தி யணிமணிச் சுட்டி சாத்திச்
செம்பொனு ணரையின் மின்னத் தெருவிற் றேருருட்டு
நாளில்"

'என்றே' என்ற பாடம் பொருட் பொருத்த மில்லாதது

எனக் கூறுவாராயினர். இங்ஙனம் தவத்தினல் மிக்கா ராகிய பெருமிழலைக் குறும்ப நாயனர் இடையருது 'நம்பி யாரூரர்' என்னுந் திருப்பெயரைப் போற்றியே பய பேற்றினை யடைந்தாரெனப் பின்னே சொல்ல வேண்டு மென்பதை நினைவில் வைத்தே முன்னர் அப்பெயருக்கு 'தவத்தினல் மிக்கார் போற்றும் நம்பியாரூரர்' என்னும் இலக்கணங்கூறினரென்பது நன்கு கற்றவர்க்குப் புலனுகத் தோன்று.

இனி, இராமாயணமென்னுங் காப்பியச் சோலையுட் புகுந்து பார்க்கின் கம்ப நாடரின் நல்லிசைப் புலமையைக் காட்டுவனவாகி, மணந்து மணம்வீசும் பல மலர்களைக் காணலாம். அவற்றுள் ஒன்று இங்கு நுகர்வோம்.

இராமபிரான் தன்னுயிர்க் காதலியாகிய பிராட்டி யாரோடும், இன்னுயிர் இளவலாகிய இலக்குவனேடும் கான்புகுதலை மேற்கொண்டு நகரின் வாயிலைக் கடப்பதற்கு முன்னே பிராட்டியார் 'காடு எங்குளது'? என்று கேட்ட செய்தியை அங்குக் கூறுமதனும், சீதாபிராட்டியைத் தேடச் சென்ற அனுமானிடத்தில் 'பிராட்டியைக்கண்டு இன்ன இன்ன அடையாளங்களைக் கூறுவாயாக' என்று ராமபிரான் கூறிய இடத்திற் கூறுமதனும், அனுமான் இலங்கையில் இராவணனுற் சிறைப்படுத்தியிருந்த பிராட்டியாரைக்கண்டு இராமனுடைய எழிலனைத்தையுங்கூறி, பின் அவன்கூறிய சில செய்திகளை அடையாளமாகச் சொல்லுகின்றன் என்னுமிடத்து

"நீண்டமுடி வேந்தனரு ளேந்திநிறை செல்வம்
பூண்டதனை நீங்கிநெறி போதலுறு நாளின்
ஆண்டகக ராரையொடு வாயி லகலாமுன்
யாண்டையது காளென விசைத்தது மிசைப்பாய்"

(உருக்காட்டுப் படலம்–சுஅ)

எனக் கம்பநாடர் கூறியதை நுனித்து நோக்கின் அவர் அந்நூலைச் செய்வதற்கு முன்னரே இத்துணை காண்டங்களாக, இத்துணை படலங்களாக, இத்துணைச் செய்யுட்களால், இன்ன இன்ன செய்திகளை இன்ன இன்ன விடத்திற்றான் கூறவேண்டுமென்பதற்காக வரையறுத்துக் கொண்டே செய்துமுடித்தனரென்பது நன்கு விளங்கும் என்க.

இனி, பரஞ்சோதி முனிவரும் இங்ஙனமே தாமியற்றிய திருவிளையாடற் புராணத்தில் ஐம்பத்தெட்டுப் படலங்கட்குப்பின் கூறப்போவதும் 'வாதவூரடிகட்கு உபதேசித்த படலத்திலும், அதன் தொடர்புடைய பிறபடலங்களிலும், 'துளும்ப அமுதகனைவினர்' என்றும், 'அமுது சாத்தும் மெய்யன்பர்' என்றும் 'அமுதினை பாடித் தொண்டுலகப் படும் பாதம்' என்றும் கூறப்போவனவற்றை நினைவில் வைத்துப் பாயிரத்தின் கண்ணே 'அமுதுபடி அடைந்த அன்பன்' என்று கூறியிருப்பதை நோக்கின் அவரும் தம் நூலை வரையறுத்துக்கொண்டு இயற்றினரென்பது நன்கு விளங்கும்.

3. ‘அழுதடி யடைந்தவன்பர்’ என்னுந் தொடராராய்ச்சி.

இத்தொடர், அழுது—அடி—அடைந்த—அன்பர் என்ற நான்கு சொற்களாலும், மூன்று சந்திகளாலு மாயது. பொருள் வெளிப்படையாக விளங்கும் எனினும், பரஞ் சோதிமுனிவர் திருவாசகப் பயிற்சி மிகுதியால் இவ்வாறு கூறினரென முன்னரே காட்டப்பட்டது. ஆதலின், திரு வாசகக் கருத்துடன் மாறுபடாமல் இத்தொடருக்கு உரை காண வேண்டும். அங்ஙனங்காணுங்கால் ‘உண்டு பசி தீர்ந்த சாத்தன்’ என்புழி, சாத்தனது பசி நீங்கியதாகிய காரியத்திற்கு அவன் உண்டது காரணமாயிருந்தமையின் ‘உண்டு’ என்னும் வினையெச்சங் காரணப்பொருளில் வந்ததாகக் கொண்டு உண்டமையாற் பசிநீங்கிய சாத்தன் எனப்பொருள் கொள்ளுமாறு போல, ஆண்டவனுடைய அடியை அடைந்ததாகிய காரியத்திற்கு அழுதது காரண மாகலின், அழுதமையால் ஆண்டவன் அருட்கழலை யடைந்த அன்பர் எனப் பொருள்படும். படவே, (க) அழுதல் ஆண்டவனுடைய அருட்கழலைப் பெறுதற்கு சாதனமா? என்பதும், (உ) அடி யடைந்தாரா? என்பதும், (ங) அன்பர் என்பதுமாகிய இம்மூன்று பகுதிகளும் திருவாசக ஆதரவு களைக்கொண்டு ஆராயத்தக்கன என்பது பெறப்படும்.

க. அழுதல் ஒரு சாதனமா ?

இப்பகுதியை ஆராய்வதற்கு முன்னரே நாம் இங்கு அறிந்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது ஒன்று உண்டு அதாவது, உலகியலில் எவ்வெவ்வுயிர்கள் எவ்வெவ்வழி களால தாந்தாம் விரும்பியவற்றை அடைகின்றனவோ, அவ்வழிகளெல்லாம் இறைவன் திருவடிப் பேற்றுக்கும் உரியனவாகும் எனக் கருதுவது அவ்வழிப் பேற்றுக்கு அன்புநெறியிற் செல்லும் பெரியோர்களின் இயல்பு என்பது. இவ்வுண்மையை அவர்கள் அருளிச்செய்த நூல் களிற் பரக்கக் காணலாம்.

உலகினிற் பெரும்பாலோர் மேற்கொண்டொழுகும் இல்லறத்திற்கு மங்கலமாகிய மாண்பமைமையமைந்த மனைக் கிழத்தியும், அதன் நன்கலமாகிய நன்மக்களும் தாம் வேண்டுவன வற்றைப் பெறுதற்கு மேற்கொண்டொழுகும் பலவழிகளில் அழுதல் ஒரு தலைசிறந்த வழியன்றோ? ஒரு மகவு தாய்வயிற்றினின்றும் வெளிவந்தவுடனே அழு கின்றது. சிறிது நேரம் அழாமலிருப்பின் அது அழுதற்கு வேண்டிய உபாயங்களாகிய திடுக்குத்தண்ணீர் தெளித்தல் தொப்பூழ்க் கொடியை நெருப்பில் வாட்டுதல் முதலியன செய்யப்படுகின்றன. இன்னும், பார்த்து மகிழ்ச்சிகொள்ள வருகின்றவர்களும் 'குழந்தை அழுகின்றதா?' என்று கேட் பார்கள் 'இல்லை' என்றால் உடனே தாங்கள் அழத் தலைப்படுவார்கள். 'அழுகிறது' என்றால் மகிழ்வார்கள். இதனை நோக்க அது பிறந்தவுடனே அழுதல் இந்நிலவுலகில் உயிரோடு சின்னாள் வாழ்தற்கு ஓர் சாதனமாயிருக்கின்றது என்பது விளங்குகின்றது இன்னும் அது பசித்துன்பம் வந்த வந்தபொழுதெல்லாம் அழுதலைக் காண்கின்றோம். உடனே அன்புடைய அன்னை ஓடிவந்து வாரி எடுத்து மடியின் மீதிருத்தி, 'என் கண்ணே அழாதே' என்று இன்

மொழிகூறி, பால் அருத்துகின்ருள். எத்துணை அன்புடைய, அறிவுடைய தாயும் சேய் அழுதற்கு முன்னே பால் ஊட்டு வதில்லை. ஏனெனில், 'பசித்தாற் குழந்தை அழும்; அழா திருப்பதினுல் பசிக்கவில்லை போலும்; பசி இல்லாதபோது பால் ஊட்டினுல் உடல் நலங்குறையும்' எனக்கருதி. இதனுலன்ருே 'அழுத பிள்ளைதான் பால் குடிக்கும்' என நமது நாட்டில் ஒரு பழமொழியும் வழங்குவதாயிற்று. இன்னும், ஒரு பொருளைப் பெற விரும்பியவன் அதனைப் பெற முயலாமலும், பிறரைக் கேளாமலும் மடிந்திருந்து, அதனை அங்ஙனஞ் செய்து பெற்றவனைக்கண்டு பொருமைப் படுங்காலை, வேருெருவன் அவனை நோக்கி, அவனு சோம்பியிருந்ததையும், மற்றவன் மடியாது அதனைப் பெற்றதையுங் குறித்தற் பொருட்டு 'அழுத பிள்ளைதான் பால் குடிக்கும்' எனக் கூறவுங் கேட்கின்ருேம். இதனுல் ஒரு குழந்தை தனக்கு வேண்டுவதாகிய இன்றியமையாத பாலுணவையும் அழுதலாகிய வழியினுலே பெற்றுக் கொள்ளுகின்றது என்பது விளங்கும். இன்னும் அது பாலுணவு வேண்டாத பருவத்திற்கூட, தனக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருளோ, அல்லது காட்சிப் பொருளோ தன் அருமைத் தந்தையாரிடங்கேட்டு, அதற்கு இயலாவிடின், அழுது பெறுவதைக் காண்கின்ருேம்.

இனி, இல்லக்கிழத்தியருட் பலர் தங்காதலரிடத்துத் தமக்கு வேண்டிய பொருளைக் கேட்பார்கள். அவர்கள் மறுத்துரைப்பின், நகரங்களிலுள்ள நீர்க்குழாய்கள், மேலே யுள்ள கைபிடியை ஒருமுறை திருப்பினுல் நீரை ஊற்று வதுபோலத் தம் வலதுகையை முட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு, வலக்கண்ணில் வைத்து ஒருமுறை சுழற்றி இரண்டு கண்களினின்றும் தாரை தாரையாக நீரைப் பெருக்கி அழுகின்ற வழியினுல் தாம் கருதிய பொருளைப் பெறுதலைக் கண்கூடாகப் பார்க்கின்ருேம்.

இங்ஙனம் உயிர்ச்சார்பாயுள்ள பொருள்களுட் சிறந்த மனைவியும் மக்களும் அழுதலைச் சாதனமாகக் கொண்டு விரும்பிய பொருளைத் தந்தலைவரிடத்துப் பெறு கின்றார்களெனின், உயிர்கள் தம் இனிய உயிர்த்தலை வனாகிய பசுபதியை நோக்கி அழுதால் அவை விரும்பிய வற்றை அவன் அளித்தருளுவானென்பதில் ஐயம் யாதுளது?

இனி, நாம் ஒரு பொருளைப் பெறவிரும்பி அதனைப் பெறும் பொருட்டு யாரிடத்து அழுகின்றோமோ, அவர் மக்கட்டலைவராயிருப்பின் பேரருளுடையரல்லராகலின் நமக்கு இரங்கி அதனைக் கொடுத்தற்கு இசையார். ஒரோ வழிச் சிறிது இரக்கமுடையவராயிருந்து அதனைக் கொடுக்கக் கருதினும் அவர் எல்லாமுடையவரல்ல ராகலின் அப்பொருள் அவரிடம் இருத்தல் ஒருதலையன்று. இல்லாவிடினும் தேடிக் கொடுக்குங் கருத்துடையராயிருப் பின், முற்றுமுணர்ந்தவரல்லராகையால் அதனைப் பெறுதற் குரிய நெறியைப் பிழைபாடின்றி உணரும் ஆற்றலுடை யவராகார். ஒருவாறு பிழையின்றி உணர்ந்து முயலினும் என்பு, தோல், நரம்பு முதலியவற்றாலாக்கப்பட்ட உடம் புடையவராதலின் உடல் நலம் அம்முயற்சி காரணமாகக் குறையின் அதனைக் கைவிடுவர். எங்ஙனமாயினும் அதனைப் பெறுதற்கு முடிவிலாற்றலுடையவருமல்லர். இத்துணையுங் கடந்து ஒரோவழி அது அவர்க்குக் கிடைப்பினும், வரம்பிலின்பமுடையவரல்லராதலின் தம் முயற்சியின் பெருமையும், அப்பொருளின் அருமையும் நோக்கித் தம்மின்ப நிறைவுக்கு அதனை ஆக்கிக் கோடலுங் கூடும். அல்லது கிடைப்பினுங் கிடைக்கலாம். எனவே, மக்கட் டலைவரிடம் நாம் அழுது வேண்டும் பொருள் நமக்குக் கிட்டுதல் ஐயமேயன்றித் தேற்றமில்லை. அவர் கடவுட் டலைவராயிருப்பின், பேரருளுடைமையும், எல்லாமுடை

மையும், முற்றுணர்வுடைமையும், வரம்பிலின்பமுடைமையும் அவரிலக்கண மாதலின் அப்பொருளை நாம் அடைதல் முக்காலும் உறுதி என்க.

இன்னும், ஓர் அரிய மகவின் அழுகையானது பொதுவாகத் தமிழுலகத்திற்கும் சிறப்பாகச் சைவ உலகத்திற்குஞ் செய்த நன்றியை இங்கு மறக்க வொண்ணுமோ? அன்றி மறைக்க வொல்லுமோ? இலைபடர்ந்த பொய்கைக் கரையில், செம்மேனி வெண்ணீற்றன் திருத்தோணிச் சிகரத்தை நோக்கி, தம்புனித வாயைத் திறந்து, 'அம்மே அப்பா' என்றழைத்து, கண்மலர்கள் நீர் ததும்ப, கைம் மலர்களாற் பிசைந்து, வண்ணமலர்ச் செங்கனிவாய் மணியதரம் புடைதுடிப்ப, வேதநெறி தழைத்தோங்கவும், மிகு சைவத்துறை விளங்கவும், பூத பரம்பரை பொலியவும் பொருமி அழாவிடின் நீறு எங்கே? மறை எங்கே? திருவைந்தெழுத்தெங்கே? திருநெறித் தமிழ்மறை எங்கே? இவை யாவும் நிலைபெற விம்மி அழுத மகவு யார்? காழிக் கன்றன்றோ? கழுமலக் கண்ணன்றோ? வேணுபுர வேந் தன்றோ! வெங்குரு விரகன்றோ! புகலிப் புண்ணியமன்றோ! புறவி னறவன்றோ! பூந்தராய்ப் புகழல்லவா! சிரபுரச் செம்மலல்லவா! சண்பைத் தவமல்லவா! கொச்சைவயக் குழகல்லவா! பிரமபுரப் பிள்ளையல்லவா! தோணிபுரத் தோன்றலல்லவா! இங்ஙனம் அழுது அம்மையப்பரால் எண்ணரிய சிவ ஞானத்தின்னமுதங் குழைத்து' 'ஊட்டப்' பெற்றதன் பயனாக,

> ***'' ஆறதேறுஞ் சடையானருண் மேவ வவனியர்க்கு***
> ***வீறதேறுந் தமிழால் வழி கண்டவ ''***

ராகிய திருஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையாரின் திருச்செயல் களை அறியாதவன் தமிழ் மகனாவனோ? அவரைப் போற்று தவன் சைவனாவனோ? ஆகான்! ஆகான்!! ஆகான்!!

இங்ஙனம் தம்முடற்றந்தையையுந் தாயையும் நோக்கிப் பாலுக்குங் காட்சிப்பொருளுக்கும் அழப்பெறுங் குழவிப் பருவத்திலேயே உயிர்த் தந்தை யாகிய இறைவனையும், இன்னுயிர்த் தாயாகிய இறைவியையும் ஒருநெறிய மனம் வைத்து, நோக்கி, அழுது, அழைத்து உலகை வாழ்வித்தமையினலன்றே 'காலம் பெற அழுதார்' என்றும், 'விடையின்மேல் வருவார் தம்மை அழுதழைத்துக் கொண்டவர்' என்றும், 'அழுதுலகை வாழ்வித்தார்' என்றும் சேக்கிழார் பெருந்தகையாரால் நமது ஆளுடைய பிள்ளையார் பாராட்டப் பெற்றூர்.

இனி, ஆண்டவன் அடிப்பேற்றுக்கு அழுதல் ஒரு வழி எனத் திருவாசகத்தில் யாண்டுக் கூறப்பட்டிருக்கின்றதென்பதை ஆராய்வோம்.

"யானேபொய் யென்னெஞ்சும்பொய் யென்னன்பும்பொய்
ஆனல் வினையேன் அழுதாலுன்னைப் பெறலாமே
தேனே யமுதே கரும்பின் தெளிவே தித்திக்கு
மானே யருளா யடியேனுனை வந்துறு மாறே"

(திருச்சதகம்–கூ0)

என்னுந் திருப்பாட்டினல் 'யான், என்னுள்ளம், அதனையிடமாகக்கொண்டு திகழும் அன்பு ஆகிய இவ்வனைத்தும் போய்; ஆனலும் தீவினையேனகிய யான் அழுதேனனல் உன்னையடையலாம்' என நமது அடிகள் கூறியருளினமை காண்க.

இனி, பெருந்துன்பமுடையாரும் நோய்கொண்டாருமன்றே பொறுக்கலாற்ருது அழுவர். இப்பெரியார் ஏன் அழ வேண்டுமெனின், கூறுதும்,

உ. அழுதலின் காரணமென்னை?

பரந்த நிலவுலகின்கண் காணப்படும் உயிர் களனைத்தும் துன்ப நீக்கத்தையும் இன்ப ஆக்கத்தையுமே அவாவி நிற்கின்றன வென்பது கண்கூடு. அங்ஙனம் அவாவுகின்ற முறையில், அவற்றால் துன்பமெனப்படு வனவும், இன்பமென எண்ணப்படுவனவும், அவற்றை முறையே போக்கவும் ஆக்கவும் சூழும் நெறிகளும் அவற்றின் அறிவு வேறுபாட்டுக்கேற்பப் பலதிறப்படும். எனினும் அவற்றின் குறிக்கோள் துன்பம் நீங்குதலிலும், இன்பம் ஓங்குதலிலுமென்பது மறுக்க முடியாததோரு உண்மையாகும்.

இனி, அவ்வின்ப துன்பங்களை உள்ளவாறு உணர்வதில் ஏனைய உயிர்களினும் மக்களே தலைசிறந் தவராவர். என்னை? பகுத்தறிவுடையராகலின் என்க. ஆயின் மக்கட் பிறப்பினரனைவரும் அவற்றைப் பிறழாது உணர்தற்கு வல்லுநராவரோ வெனின், ஆகாரென்க; என்னை? மக்களிலும் மாக்களுண்டாகலின். அற்றேல், அவர் யார்? கல்லாதவர் என்க. என்னை?

"விலங்கொடு மக்க ளனையரிலங்கு நூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்"

என்பது பொய்யா மொழியாகலின் என்க. ஈண்டு விலங்கின் மக்கட்கேற்றமாய உணர்வு மிகுதி காணப்படுவது கற்றார் கண்ணேயாகலின், கல்லாதாரும் அவரும் ஒத்த பிறப்பின ரல்ல ரென்பதாம், என்னும் பரிமேலழகருரையும் காண்க. ஆயின், அவரை அம்மக்களினின்றும் வேறு பிரித்து எவரும் எளிதிலுணர்ந்து கொள்ள இயலுமோவெனின், இயலா தென்க; என்னை? குணத்தால் முற்றும் முரணி, வடிவால் முழுதும் ஒத்திருக்கின்றாராகலின். இதனை,

*"மக்களே போல்வர் கயவர் கயவரன்ன
ஒப்பாரியாங் கண்டதில்"*

என வள்ளுவனுர் தெள்ளு மொழியும் விளக்கினமை காண்க. ஆதலின், கல்வியறிவு கைவரப் பெற்ற பெரியாரே இன்ப துன்பங்களையும், அவற்றை ஆக்கவும் போக்கவு மாய நெறிகளையும் பிறழாது உணர்வர். அங்ஙனம் உணரும் தன்மையை முறைப்படுத்தி ஆராய்ந்தால் அது 'சமய உணர்ச்சி' அல்லது 'கடவுட் கோள்கை' என்பதிற் சென்று முடியும். இம்முடிவிற்கு வாராதவர் தாங்கற்ற கல்வியாற் பயன்பெருதவர்களாய், மேற்காட்டிய மாக்களி னத்துடன் வைத்தெண்ணப்படுவார். இவ்வுண்மையை,

*"கற்றதனலாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாடொழா ரெனின்"*

என்னுந் திருக்குறளாலும் அறிக. இன்னும், இறைவன் றிருவடியை வணங்குதற்கு அறிவுறுத்துகின்ற கல்விதான் கல்வியெனப்படுமென்பதும், ஏனையவை ஆகாவென்பதும்,

*"கற்க, கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க வதற்குத் தக."*

என்னுந் திருக்குறளிலுள்ள 'கற்பவை' என்பதனலும், 'விலங்கோடு' என்பதிலுள்ள 'இலங்குநூல்' என்பதனு லும் 'கற்பவை' யென்றதனல் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் உறுதிப் பொருளுணர்த்துவனவன்றிப் பிற பொருளுணர்த்துவன சின்னுட்பல்பிணிச் சிற்றறிவினர்க்கு ஆகா வென்பது பெற்ரும்" என்னும் பரிமேலழகர் உரையானும் உணரப்படும்.

இனி, 'சமய வுணர்ச்சி' அல்லது 'கடவுட் கோள்கை' என்பது மக்களிடம் அரும்பியது எங்ஙனமென ஆராய்வோம்.

இவ்வுணர்ச்சியானது மக்களிடம், அவர் முதன் முதல் தோன்றிய காலத்தே உண்டாயிருக்குமென்றுதல், ஆராய்ச்சியற்ற சில நம்பிக்கைகளைக்கொண்டு பிறவழியால் உண்டாயிற்றென்றுதல் கொள்ளின் அது இயற்கையோடு பொருந்தாததுடன், அறிவுடன் கூடிய ஆராய்ச்சியுலகத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப் பெருததுமாகும். ஆயின் இது எப்பொழுது உண்டாயிருக்கலா மெனக்கூர்ந்து ஆராயின், மக்கள் தோன்றிய பன்னெடுங்காலங்கட்குப் பின்னரே தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். எங்ஙனமெனின், அவர்கள் தோன்றிப் பன்னுள்வரையும் தங்கட்கு இயல்பாகவுள்ள பசிப்பிணி முதலியவற்றைப்போக்க முயன்று நேர்ந்த நேர்ந்த உணவு முதலியவற்றை நுகர்ந்து, பின் அறிவு சிறிது வளர இருத்தற்கு எழில்பெறும் இடமும், உண்ணுதற்கு அண்ணிக்கும் உணவும், உடுத்தற்கு உயரிய உடையும், படுத்தற்குச் சீரிய பாயலும் பெற்றுத்துய்த்திருப்பார்கள். பின் அவர்கள் 'ஆராவியற்கை அவா' உடையவராகலின் தாம் அரிதுமுயன்று பெற்ற பொருளில் வைத்த விருப்பத்தை நீக்கிப் பெருத பொருள் அதனினும் எளிதாயினும் அதில் விருப்பத்தைப் போக்கி அதனைப் பெறுதற்கு முயன்றிருப்பார்கள். இவ்விரண்டு தன்மையும் மக்களின் இயற்கையென்பது யாவருமறிந்ததொன்று

சாந்தலிங்க அடிகள் என்னும் பெரியார் தாமியற்றியருளிய 'வைராக்கிய தீபம்' என்னும் நூலின்கண் இவ்வுண்மையை,

யாவர்க்கும் கிடைத்தற்கரிய பொருளைப் பெற்ற காலத்தும் தாம்பெற்ற அப்பொருளை எளிதாகக் கருதி அதன்கண் விருப்பமற்றுப் பெருதனவாகிய பொருள்கள் எளியவாயினும் அவற்றை அரியவாகக் கருதி விரும்பாநின்ற உயிர்கள், தாம் முன்னர் அடையாத செல்வமாகச்

சொல்லப்பட்ட நின் மலமாய்த் தமக்கு உரிய ஞானனந்த மாய், அழியாததாய், ஒப்பற்றவீடு உண்டென்று கேட்டிருந்தும் அதன்கண் விருப்பமற்று முன்னர்த்தாம் அடைந்த தாய் அசுத்தமாய்த் துக்கமாய் அநித்தமாயுள்ள பொல்லாத பிறவியையே இன்னமும் அடைய விரும்புதற்குக் காரணம் என்னேயோ? யாம் அறியோம்! என்னும் பொருளை

*"அரிதுபெற் றிடினும் பெற்றதின் விருப்ப மறப்பெறு
தனவிரும் புயிர்கள்
தெரியமிற் றிலமீ தென்னமுன மடையாச் செல்வமாய்ச்
சொல்பவித் திரமாய்
உரியசிற் சுகமாய் நித்தமா யொருவீ டுளதெனக்
கேட்டுமற் றதனிற்
பிரியமற் றினமு முனமுறும் பொல்லாப் பிறவியே
பெறவிரும் புதலே"* என்னுஞ்

செய்யுளால் விளக்கியருளினர். அங்ஙனம் முயன்று அம் முயற்சி பழுதுபடு மாற்றையும், அப்பொருள் தமக்குக் கிடைக்காததையும், ஒரோவழிக் கிடைப்பினும் தாங்கருதிய அளவில்லாததையும், சில பொருள்கள் தாம் வேண்டாத காலத்து வந்து மேவுதலையுங் கண்டு 'ஈதென்னவியப்பு! அப்பொருளை யாம் விரும்பினேம்; அது கிடைக்கவில்லை. இப்பொருளையாம் எண்ணவில்லை; எனினும் அது தானே வந்தெய்தியது. உப்பொருள் யாம் வேண்டியவாறே கிடைப்பினும், அது நாங்கருதிய வளவிலில்லை. இங்ஙனமே நாம் முயலும் செயல்களைத் தும் மாறுபடுகின்றன. இதற்குக் காரணம் என்னே? இங்ஙனம் ஆகாத அலுவல் களில் முயலும் யாம் யார்? அவற்றை ஆகவோட்டாமற் றடுப்பவர், அல்லது தடுப்பது, யார், அல்லது எது? அவ்வாறு தடுப்பவரையோ, அல்லது தடுப்பதனையோ யாம் அறிந்துகொள்ள முடியாமல் மறைப்பது எது? யாம் முன்னே எங்கிருந்தோம்? எப்படியிருந்தோம்? இப்பொழு

எங்கு வந்திருக்கின்றேம்? இவ்வுடலுடனே இங்கேயே நிலைபெற்றிருப்போமா? ஆ! இதை நினைக்குங்கால் எம் முள்ளம் பதறுகின்றதே! குருதி கொதிக்கின்றதே! எங் கண்ணுக்கெதிரே பலர் இறந்துபடுகின்றனரே! எம்மைப் பத்துத்திங்கள் சுமந்து வருந்திப்பெற்று, எறும்பும் அணுக வொட்டாமற் குறிக்கொண்டு போற்றிய எம்மன்னை எங்கே? அவட்கு அன்னையுங்காணேமே! யாமும் அவ் வாறுதானே ஆவோம். ஆயின், பின்னர் எங்குப் போவோம்? இங்கு நாமாகவே வந்தேமா? அங்ஙன மாயின் நாம் இவ்வுலகத்திலே நிலைபெற்றிருக்குமாறு கருதி நின்றபடி இராமல் இறந்துபடுதற்குக் காரணம் என்னை? பிறிதொன்று உந்த வந்திருப்போமா? ஆயின் அது நம்மை இங்கு வரச்செய்தது எற்றிற்கு? தன்னலத் தின் பொருட்டா? எம் நலத்தின் பொருட்டா? நாமறியா தெம்முள்ளே புகுந்து நின்று நல்லனவுந் தீயனவுங் காட்டுவது எது? நம்மாற் காணப்படும் இவ்வுலகத்தை ஆக்கியது யார்? என அலைகள்போலும் அணியணி யாகத் தோன்றும் இன்னோரன்ன பல வினாக்களை எழுப் பிக்கொண்டு அவற்றிற்கு விடைகண்டு, பிறவிப்பிரயாணத் தில் வெறுப்புற்று, இனி இச்செலவினை ஒழிக்கவேண்டு மெனத்துணிந்து அதற்குரிய நெறி யாதெனத் தெளிந்து, அதன்கண் ஒழுகியிருப்பார்கள். இங்ஙனம் ஒழுகிய மக்களது ஒழுகலாற்றினைத்தான் 'சமயவுணர்ச்சி' என்றும் 'கடவுட் கொள்கை' என்றும் நமது ஆன்றோர் வழங்குவாராயினர்.

இனி, 'சமயம்' என்ற சொல்லின் பொருளை ஆராய்ந் தாலும் இவ்வுண்மை நன்கு புலனாகும்; எங்ஙனமெனின் சமயம் என்றசொல் 'காலம்' என்னும் பொருள்படும்; ஆனல் இச்சொல் யாண்டும் தனித்து வராமல் யாதா யினும் ஓர் வினையோடு கூடியே வரும். இதனை, நாம்

எவரேனும் ஒருவரைப்பார்ப்பதற்கு அவரில்லம் சென்று வினவினேமாயின், அங்குள்ளார் அவருக்கு இது வழிபாட்டுச்சமயம் என்றேனும், அல்லது உணவுச்சமய மென்றேனும், அன்றி உறக்கச் சமயம் என்றேனும், அல்லா விடில் "இது நல்லசமயம் போவீராக" என்றேனும் சொல்வதனால் உணரலாம். இங்ஙனம் பல வினைகட்கும் பண்புகட்கும் பொதுவாய் நின்று அவற்றுள் யாதாயினும் ஒன்றுடன் கூடியே வருகின்ற பொதுச்சொல் ஒன்று தனித்து வருமாயின் அதற்கு ஓர் சிறந்த பொருள் கொள்ளுதல் ஆன்றோர் மரபு. எடுத்துக்காட்டாக, 'ஒழுக்கம்' என்ற சொல் நன்மை, தீமை, கூடாமை என்ற மூன்றுக்கும் பொதுவாக நின்று நல்லொழுக்கம், தீயவொழுக்கம், கூடாவொழுக்கம் எனப் பயின்று வருமாயினும், பல விடங்களில் அது தனித்து வந்து நல்லொழுக்கம் என்ற சிறந்த பொருளையே தருவதை நூல்களிற் பரக்கக்காணலாம். ஆதலின் சமயம் என்ற பொதுச் சொல்லும் தனித்து வந்தால் ஓர் உயர்ந்த வினையொடு கூடிய காலம் என்ற பொருளே கொள்ளவேண்டும் என்க. அவ்வினையாதெனின், மக்கள் இவ்வுலகத்திற் பெறக்கடவனவாகிய பல சிற்றின்பங்களை அவாவி அவற்றை அடைதற்குரிய பல நெறிகளிலும் செல்லும் மன முதலிய கருவிகளையடக்கி, என்றும் அழியாப் பேரின்ப வடிவாகிய இறைவனை அடைதற்குரிய வழியிற் செலுத்துதலாகும். உலகத்து மக்களால இயற்றப்படும் வினைகளனைத்தினும் இஃதே தலைசிறந்த வினையாகலின், இதனோடு பொருந்திய காலத்தையே நமது ஆன்றோர் 'சமயம்' என்று தனியே கூறி அதனைத் தமது உயிரினும் சிறந்ததாகக்கருதிப் போற்றிவந்தார்கள். இங்ஙனம் போற்றி வந்தவர் நம்நாட்டு மக்கள்மட்டுமல்லர்; பிறநாட்டுப்பெரியார் பலரும் தத்தஞ்சமயக் கொள்கைகட்கு இடையூறு நேர்ந்த காலத்தில் தம்மாருயிரைத்துறந்தும் அவற்றை ஓம்பிய

உண்மையை அவ்வந்நாட்டு வரலாறுகளில் நிரம்பக் காணலாம். இனி, இச்சமயம் என்றசொல் சமை என்னும் பகுதியடியாகத் தோன்றி, அறிஞர்களால் சமைக்க, அதாலது ஆக்கப்பட்டது எனக் கொள்வதே நேரிதாகும் எனவும் அறிக

இனி, இத்தத்துவ ஆராய்ச்சி மக்களிடம் அரும்பிய காலத்து இது பற்றிய வினாக்களனைத்தையும் எழுப்பிக் கொண்டு அவற்றிற்கு உண்மை விடைகண்டு அந்நெறியில் ஒழுகுவோரும், சிலவினாக்கள் எஞ்சி நிற்க மற்றவற்றிற்கு விடையிறுத்துக்கொண்டு அந்நெறியிற் செல்வோரும், மேற் கண்ட வினாக்களுக்குத் திரிபாக விடைகொண்டு அத்துறை யிற் செல்வோருமென மக்கள் பலதிறப்படுவது இயற்கை யாதலின் சமயங்களும் பலவாயின. இக்காரணம் பற்றி யேதான் இற்றைஞான்றும் பலப்பல சமயங்கள் தோன்றுவ வாயின. ஆயின், மேலும் மேலும் சமயங்கள் தோன்ற லாமோவெனின், மக்கள் அறிவு வளர்ச்சிக்குக் கேற்பத் தோன்றுதல் இயற்கையை ஒத்ததாகுமேயன்றி மிகையா காது. ஆனால், அச்சமயங்களனைத்தும் உண்மையாயிருத் தல் இயலுமோவெனின், தலைவன் விரிந்த அறிவுடைய வனாய், பரந்த நோக்கமுடையவனாய், பற்றற்றவனாய், உயிர்கண்மாட்டுக் கருணையுடையவனாயிருப்பின் அவனாலாக் கப்பட்ட சமயத்திற் சில பகுதிகள் உண்மையாயிருக்கு மென்பதை அறிவுடையோர் ஒப்பாமலிரார். ஆயின், குறு கிய அறிவுடையாரும் சமயத்தை ஆக்கலாமோவெனின், அவர் உண்மைகாணும் நோக்கமின்றிப் பிறசமயங்களின் மீதுவைத்த பொறாமை காரணமாக ஆக்குவாரென்பதும், அங்ஙனம் ஆக்கப்படும் அதுவும் ஆண்டவனுக்கு அமை வதாகும் என்பதும், பரந்த நோக்கமுடைய **திருநாவுக்கரசு கள்** திருவாய் மலர்ந்தருளிய,

"***விரிவிலா அறிவினார்கள் வேறொரு சமயம் செய்து***
எரிவினாற் சொன்னாரேனு மெம்பிராற் கேற்றதாகும்"
என்னும் தமிழ் மறையால் விளங்கும்.

இனி, கடவுள் இலக்கணங்களும், உயிரின் இலக்கணங்களும், மலத்தின் இலக்கணங்களும் பிறவுமாய இவற்றை மக்கள், தாம்சமய ஆராய்ச்சியிற்றலைப்பட்ட காலத்திலேயே கண்டிருப்பா ரென்றுதல் தலைப்பட்ட அண்மைக் காலத்திலேனும் அறிந்திருப்பா ரென்றுதல் கோள்ளுதலும் அமையாது. ஆராய்ச்சி தோன்றியபின் பன்னாட்கள்வரை கலங்கி, பின்னர் நமக்கு வேறாகியதும் நம்மினும் வலியுள்ளதுமாகிய ஒருபொருள் உண்டென்னும் போதுவுணர்ச்சி உண்டாகப்பெற்று, அதன்பின் பன்னூறாண்டுகள் கடந்தே அப்பொருளையும் பிறவற்றையும் சிறப்பாக அறிந்திருப்பார்கள் ***மணிவாசகப் பெருந்தகை*** யென்னும் 'அழுதடியடைந்த அன்பர்' இம்முறையை,

"***தெய்வ மென்பதோர் சித்த முண்டாகி***
முனிவிலாத தோர் பொருளது கருதலும்"
என விளக்கி யருளினமை காண்க.

இனி மேற்காட்டியவற்றால் உயிர்களனைத்தும் துன்பம் அறவும், இன்பம் பெறவுமே அவாவுமென்பதும் அவற்றுள், பிறப்பான் மக்களாயும் செயலான் மாக்களாயு மில்லாத மக்களுயிரே துன்ப இன்பங்கள் முதலியவற்றை உள்ளவாறு உணருமென்பதும் பெற்றாம்; பெறவே அவர் பிறழாது உணர்ந்த துன்பம் எதுவென அறிந்து கோடலே ஈண்டைக்குப் போதியது,

துன்பம் என்பது. கடவுள் தன் படைப்பு நோக்கம் முற்றுதற்பொருட்டு உயிர்கட்கு வைத்த ஒரு பெருநிதியாகும். அஃதொன்று இல்லையேல் எவ்வுயிர்களும் இறைவனை

நினையா. கடவுள் இல்லையென்று துணிந்த மனவலியும், உடல்வலியுமுடைய ஒருவனும் தன் வலிமைக்கு மேற்பட்ட நோய் முதலிய துன்பம்வரின் கடவுளை நினைந்து கதறக் காண்கிறோம், செல்வர்கட்குத் துன்ப முண்டாதல் அரிதா கலின் அவர்கட்கு ஆண்டவன் திருவடிப்பேறு கிடைத்தல் எளிதன்று என்னுங்கருத்துப் பற்றியன்றே பிறநாட்டுப் பெரியார் ஒருவர் 'ஒட்டகம் ஊசியின் காதில் நுழையினும் செல்வர்கட்கு விடுபேறு கிட்டாது' என மக்கட்கு அறிவுறுத் தொராயினர்.

துன்பங்கள் தன்னைப்பற்றி வருவனவும், பிறவுயிரைப் பற்றி வருவனவும், தெய்வத்தால் வருவனவுமாக அளவினறி விரிந்து கிடக்கின்றனவாகலின் அவற்றை விடுத்து அவை யனைத்திற்கும் மூலகாரணமாகவுள்ள துன்பம் எதுவென ஆராய்ந்து அது பிறவியே எனக்கண்டனர் அப்பெரியோர். என்னை! பிறவி இன்றேல் அதுகாரணமாகவரும் அவ்வகைத் துன்பமுமில்லையாகலின். இவ்வுண்மையை,

"அல்லற் பிறவியறுப்பானே"

என்று மாணிக்க வாசகரும்,

"பொன்னை வகுத்தன்ன மேனியனே புணர்மென்முலையாள்
தன்னை வகுத்தன்ன பாகத்தனே தமியேற் கிரங்காய்
புன்னைமலர்த்தலை வண்டுறங்கும் புகலூரரசே
என்னை வகுத்திலையே லிடும்பைக்கிடம் யாதுசொல்லே"

எனவும்,

"பிறத்தலும் பிறந்தாற் பிணிப்பட வாய்ந்தசைந்துடலம்
புகுந்துநின்
றிறக்குமாறுளதே யிழித்தேன் பிறப்பினைநான்"

எனவும் திருநின்றசெம்மைத் திருநாவுக்கரசரும்,

"நோயும் பிணியுமருந்துயரமு நுகருடைய வாழ்க்கை"

எனத் தோணிபுரத்தோன்றலாகிய திருஞானசம்பந்தரும்,

"தோற்றமுண்டேல் மரணமுண்டு துயரமனை வாழ்க்கை"

எனவும்,

"இன்பமுண்டேற் றுன்பமுண்டு ஏழை மனைவாழ்க்கை"
எனவுஞ் நாவலூர் நம்பியும் அருளி விளக்கினமை காண்க.

இன்றும் நாம் இப்பிறப்புத்துன்பத்திற் கிடந்து நையாவகை கூறிய **பொய்யாமொழியாரும்,** இப்பிறப்பிற் குக்காரணமும், பிறப்பின் தன்மையுங் கூறுவார்,

"பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளானா மாணாப் பிறப்பு"

என அருளிச்செய்தார். சொற்கோ திறுத்து உரை எழுதிய பரிமேலழகரும், 'மாணாப்பிறப்பு = இன்பமில்லாத பிறப்பு' என உரையெழுதி, விளக்கவுரையில், "நரகர் விலங்கு, மக்கள், தேவர் என்னும் நால்வகைப்பிறப்பினு முள்ளது துன்பமேயாகலின், மாணாப்பிறப் பென்றார். இதனால் பிறப்புத்துன்பமென்பதூஉம், அதற்கு முதற் காரணம் அவிச்சை யென்பதூஉங் கூறப்பட்டன" என உரை வரைந்தனர். இதனை நோக்குங்கால், அறப்பயனாகிய இன்பத்தையே நுகரும் தேவர் பிறப்பினுந் துன்பமுண்டோ? என ஓர் ஐயந்தோன்றும். அத்தேவரின் துன்பத்தை அறியுங்கால் நமக்கு ஓர் வியப்புந் தோன்றாமலிராது. என்னை? எந்த நாட்டிலும் மக்கள் நாற்றுவருக்கு ஒரு மருந்துவர் இருப்பது அரிதாகும். தேவவுலகத்திலோ முப்பத்துமூன்றுகோடி தேவர்களில் இரண்டு கோடி பேர் மருத்துவர் எனக் கேட்கின்றோமாகலின் எங்கு நோயாளிகள் இல்லாதவிடத்து மருத்துவருக்கு வேலையில்லை என்பது நாமறிந்ததொன்று. "இடம், பொருள். ஏவல் நிரம்பப்பெற்ற செல்வர்களாய் அம்மருத்துவர் இருப்பின் தந்தொழிலைக் கருதாமல் இடத்தின் நலம் நோக்கி ஆங்கு இருத்தலாகாதோ" எனின், அங்ஙனங் கருதவும் இடனில்லை. என்னை?

" குருடன் புகரா மார்த்தாண்டன் குட்டரோகியமென்னு
புருடன்றலை நோய்புரந்த ரற்குப்புயத்தில் வாதந் தக்கற்குச்
சுர நோயுண்டு காயரோகம் சோமனுக்கு நீரிழிவு
வருணற் கிவ்வாறமரர்க்கு நோயுண்டுண் டேமருந்து
வரும்"

" தீயவசுரர் பகையுண்டு செற்ற மார்வமிகவுண்டு
நோயுண் டனங்கனுருண்டு நோய்கட்கெல்லாந் தாயான
காயமுண்டு கைதொழ வேண்டினருமுண்டு கற்பத்தே
மாயுந்தன்மையுண்டானால் வானோர்க்கென்னை
வளனுண்டே "

எனப் 'பெருந்திரட்டு' என்னும் நூலிற் கூறப்பட்டிருத்தலினால் அறிக.

இன்னும் பிறப்புத் துன்பமுடையது என்பதை,

" பிறந் தோருறுவது பெருகிய துன்பம் "

எனவும்.

" வினையின் வந்தது வினைக்கு விளைவாயது "

எனவும், மணிமேகலை ஆசிரியராகிய சீத்தலைச்சாத்தனா ரென்னும் சீரிய புலவரும் விளக்கினமை காண்க.

இன்னும் இப்பிறவியானது நோய் துன்பஞ் செய்வது போலத் துன்பம் செய்தலின், இதனையே ஒரு 'பிணி' யென்றும், நோய்களனைத்தும் தோன்றுதற்கு இஃது ஓர் மூலமாயிருத்தலின் 'மூல நோய்' என்றும், ஏனைய நோய்கள் போலப்பல மருத்துவர்களாலும் நீக்கப் படாமை பற்றி இதனைத் 'தீரா நோய்' என்றும், இதனைத் தீர்க்க வல்ல இறைவனை 'மருந்து' என்றும், 'வைத்தியநாதன்' என்றும் நமது முன்னோராகிய பெரியார் பலரும் மொழிகுவாராயினர். அவற்றை அவரியற்றிய சாத்திரமுந் தோத்திரமுமாய நூல்களிற் பரக்கக் காணலாம். அவற்றுட் சில வருமாறு :—

“இருந்தென்னை யாண்டுகொள் விற்றுக்கொள் ளொற்றிவை
யென்னினல்லால்

விருந்தினனேனை விடுதிகண்டாய் மிக்க நஞ்சமுதா
அருந்தினனே மன்னுமுத்தா கோச மங்கைக்கரசே
மருந்தினனே பிறவிப் பிணிப்பட்டு மடங்கினர்க்கே.”

“தாதாய் மூவேழுலகுக்குந் தாயே நாயேன் றனையாண்ட
பேதாய் பிறவிப்பிணிக் கோர்மருந்தே பெருந்தேன்
பில்க வெப்போதும்

ஏதா மணியே யென்றென்றேத்தி யிரவும் பகலுமெழி
லார் பாதப்

போதாய்க் தணைவதென்று கொலோ வென்பொல்லா
மணியைப் புணர்ந்தே.” (திருவாசகம்)

“மருந்து நம்மல்லற் பிறவிப்பிணிக் கம்பலத்தமிர்தாய்
இருந்தனர்... ... ...
... ...
... ...வெள்வளையே” (திருக்கோவையார்)

“தீரா நோயெல்லாந் தீர்தறிண்ணமே”

“மாறு நோயெல்லாம் வாளா மாயுமே”

“வள்ளன் மாமழபாடியுண் மேய மருந்தினை
உள்ள மாதரிமின் வினையாயின வோயவே”

“மைந்தன் வார்பொழில் சூழ்மழபாடி மருந்தினைச்
சிந்தியா வெழுவார் வினையாயின தேயுமே”
(திருஞானசம்பந்தர்)

“பேராயிரம் பரவி... ... ...
... ... மந்திர முந்தந்திரமு மருந்துமாகித்
தீராநோய் தீர்த்தருள வல்லான்றன்னை... ... ...
... ...போக்கினேனே”

“மூலநோய் தீர்க்கு முதல்வன் கண்டாய்”

“மருந்தாய்ப் பிணிதீர்க்க வல்லஅடி” (திருநாவுக்கரசர்)

" திங்கட்கு றக்தெரியற் றிகழ்கண்ணளிய னுண்ணியனாய்
நங்கட் பிணிகளை வானருமா மருந் தேழ்பிறப்பும்"
(திருநாவலூரர்)

"பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாகலின் நற்றாளென்றார்"
(பரிமேலழகர் விளக்கவுரை) (திருக்குறள் சூ. உ.)

திருப்புள்ளிருக்கு வேளூர்ச்சாமி பெயர் 'வைத்தியநாதன்'
திருவான்மியூர்ச்சாமி பெயர் 'மருந்தீசுரன்'

இங்ஙனம் பிறவியைப் 'பிணி' என்றும், 'நோய்' என்றும் அப்பெரியார் இழித்துக் கூறினரேனும், நன்மை தீமையைப் பகுத்தறியும் மனவுணர்வும், கடவுளை 'வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சும், தாழ்த்தச் சென்னியும்,' இறவழிபாட்டிற் குப் பிறவுறுப்புக்களும் பெற்றிருப்பது இம் மக்கட் பிறப்பேயாகலின் இதனை அவர் பிறிதொரு ஞெறியாற் போற்றிப் புகழ்வாருமாயினர். அவை,

"வாய்த்தது நந்த மக்கிதோர் பிறவி மதித்திடுமின்" எனவும்,

"எண்ணரிய பிறவிதனின் மானிடப் பிறவிதான் யாதினு
மரிதரிது காண்" எனவும்,

"எறியுங்கடலினுகத் துளையினியாமைக் கழுத்துப்
புகுவதுபோற்,
புருடன் விவேகி யெனப்பிறந்து" எனவும்

"தென்பாலையினுட் கழிவடபாலை சேர் நுகத்துளை
யுட்செலல் போல்,
ஒன்பதிற் றொன்பதோடு மூவிலக்க முளவியோனியும்
பிழைத்தேறிப்
பின்பிறப்பிது பெற்று"

எனவும், "உடம்பு பெற்றான்—இறப்பவும் பலவாய பிற யாக்கைகளிற் பிழைத்துப் பெறற்கரிய இம்மானுடயாக்கையைப் பெற்றான்" எனவும் வரும் இவற்றோரன்ன பலப் பல.

மேற்காட்டியவற்றுள் "மருந்தினனே பிறவிப்பிணிப் பட்டு மடங்கினர்க்கே" என்னும் அடிகள் திருவாக்கால் பிறவியைப் பிணியென்று உணர்வது அரிது என்பதும், அங்ஙனம் உணர்ந்தவர் அதனைப் பொறுக்கலாற்ருது வருந்துவர் என்பதும், அவ்வாறு அழுங்குவார்க்கே ஆண்டவன் அரியமருந்தாயிருந்தது அப்பிணியைப்போக்கி யருளுவனென்பதும் பிறவும் உணரப்படும்.

இனி, உலகின்கண் துன்பத்தையும், நோயையுங் காணின், அவற்றை போக்கக்கருதி முயலாதார் யாருளர்? ஒருவருமில்லை; ஆதலின் பிறப்பினைத் துன்பமெனவும் பிணி எனவும் உணர்ந்த அப்பெரியார் அதனைப் போக்கு தற்கும், மீண்டும் அது வாராமல் இருப்பதற்கும் முயலாமல் அரைநொடிப் பொழுதேனும் மடிந்திருப்பரோ? அங்ஙன மிருத்தல் மூடர் செயலன்றோ? எனவே அதனைப் போக்க விரைந்து முயல்வாராயினர். அங்ஙனம் முயலுங்கால், தமக்குள்ள "பிறவிப் பிணியைப் போக்குவான் அப்பிணி தன் மாட்டில்லாதவனுயிருக்க வேண்டும்; அவனுற்ருன் இது முடியும்" எனத் தெளிந்து 'அவன் சிவபெருமான் ஒருவனே' என உணர்ந்தனர். என்னை?

"எல்லார் பிறப்பு மிறப்புமியற் பாவலர்தஞ்
சொல்லா லறிந்தோமஞ் சோணேசர்—இல்லிற்
பிறந்த கதையுங் கேளோம் பெருலகில் வாழ்ந்துண்
டிறந்த கதையுங் கேட்டிலோம்"

எனப் பெரியார் கூறினராகலின்.

இன்னும், இவ்வுண்மையை,

"தெரியா வெகுளிய ளுய்த்தக்கன் வேள்வி தகர்த்துகர்த
எரியா ரிலங்கிய சூலத்தினு னிமையாத முக்கட்
பெரியான் பெரியார் பிறப்பறுப்பா னென்றுந்
தன்பிறப்பை யறியா னவனடிக் கீழதன்றோ
வென்ற னுருயிரே"

எனவும்,

"... ... பாதம் பணிவார் தம்பல் பிறவி
ஆய்ந்தாய்ந் தறுப்பாய்"

எனவும் ஆளுடைய அரசுகளும்,

"பிறப்பாதியில்லான் பிறப்பார் பிறப்புச்
செறப்பாதி யந்தஞ்செலச் செயுந்தேசன்"

என ஆளுடைய பிள்ளையாரும் விளக்கியருளினமை காண்க, இங்ஙனம் அப்பெரியார் தம்பிறப்பைப் போக்கவும் இனிப் பிறவாதிருக்கவும் கருதி அதுவல்ல 'பிறப் பிறப்பில்லாப் பெருமானை' நோக்கி முறையிட்டமையும், மற்ற மக்களும் அதனைச்செய்யுமாறு அவர்க்கு அறிவுறுத்தினமையும், 'மெய்ப்பொருளாகிய இறைவனைக் காணின் மீண்டும் இப் பிறப்புந்துன்பம் நமக்கு இல்லை' என்று அவர் கருதினமை யும் பிறவும் கீழ்வரும் பகுதிகளால் உணரலாம்.
அவை,

"வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம்வாழ்வான் மனநின்பாற்
றாழ்த்துவதுந் தாமுயர்ந்து தம்மையெல்லாந்
தொழவேண்டிச்
சூழ்த்துமது கரமுரலுந் தாரோயை நாயடியேன்
பாழ்த்தபிறப் பறுத்திடுவான் யானுமுன்னைப் பரவுவனே"
(மாணிக்கவாசகர்)

"பிணிகொ ளாக்கை யொழியப் பிறப்புளீர்
துணிகொள் போரார் துளங்கு மழுவாளர்
மணிகொள் கண்டர் மேயவார் பொழில்
அணிகொள் சோற்றுத் துறைசென் றடைவோமே"
(திருஞானசம்பந்தர்)

'பத்தர்கணுளு மறவார் பிறவியை யொன்றறுப்பான்'

'துறவி நெஞ்சின ராகிய தொண்டர்காள்
பிறவி நீங்கப் பிதற்றுமின் பித்தராய்"

"அறவனாரடியா ரடியார் தங்கள்
பிறவி தீர்ப்பர் பெருமானடிகளே"

"பிணித்த நோய்ப் பிறவிப்பிறி வெய்துமால்
உணர்த்தலா மிது கேண்மி னுருத்திர
கணத்தினார் தொழு தேத்துங் கருவிலிக்
குணத்தினா னுறை கொட்டிட்டை சேர்மினே"
(திருநாவுக்கரசர்)

"மணமென மகிழ்வர் முன்னே மக்கள் தாய் தந்தை சுற்றம்
பிணமெனச் சுடுவர் பேர்த்தே பிறவியை வேண்டே
னாயேன்"

"எங்கோனே யுனைவேண்டிக் கொள்வேன் பிறவாமையே"

"பெற்றனன் பெற்றனன் பெயர்த்தும் பெயர்த்தும்
பிறவாமைக்கே"

"இங்ஙனம் வந்திடர்ப்பிறவிப் பிறந்தயர் வேனயாமே
அங்ஙனம் வந்தெனை யாண்டவரு மருந்தென்னா ரமுதை"
(திருநாவலூரர்)

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி"

"ஓர்த்துள்ள முள்ள துணரி னொருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு"

"பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ்
செம்பொருள் காண்ப தறிவு"

"மற்றுந்தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க
லுற்றார்க் குடம்பு மிகை"

"வேண்டுங்கால் வேண்டும்பிறவாமை மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்" (திருக்குறள்)

"இவ்வுடம்புகளால் துன்பம் இடையறாது வருதலையுணர்ந்து
இவற்றானாய கட்டினை இறைப்பொழுதும் பொறாது
வீட்டின்கண் ணேவிரைதலின், 'உடம்பு மிகை' என்றார்"

"வேண்டுங்கால் பிறவாமை வேண்டும்—பிறப்புத்துன்பமாத லறிந்தவன் ஒன்றை வேண்டிற் பிறவாமையை வேண்டும்"
(பரிமேலழகர் உரை. திரு. சூ. 345, 362)

என்பனவாம்.

இன்னணம் இப்பிறவியை இழித்து வெறுத்து 'வேண்டாம் வேண்டாம்' என்றும் அப் பெரியாரே

"மானிடப் பிறவிதானும் வகுத்தது மனவாக்காயம்
ஆனிடத் தைந்துமாடி யரன்பணிக்காக"

என்பதை உணர்ந்து உள்ளம், உரை, உடலாகிய மூன்றையும் ஆண்டவனுக்குச் செய்யும் அன்புப்பணியிற் போக்கி, அதனாற் பொங்கியெழும் இன்பப் பெருக்கின் வயப்பட்டவராய் அப்பிறவி 'வேண்டும் வேண்டும்' எனவுங் கூறுவராயினர். அவை,

"குனித்த புருவமுங் கொவ்வைச் செவ்வாயிற்
குமிண் சிரிப்பும்
பனித்தசடையும் பவளம் போன் மேனியிற்பால்
வெண்ணீறும்
இனித்தமுடைய எடுத்தபொற் பாதமுங்காணப் பெற்றால்
மனித்தப்பிறவியும் வேண்டுவதே யிந்தமா நிலத்தே"

"குறைவி லோங்கொடு மானுட வாழ்க்கையாற்
கறை நிலாவிய கண்டனெண் டோளினன்
மறை வலான் மயிலாடு துறையுறை
இறைவ னீள்கழ லேத்தி யிருக்கிலே"

"என்னன்பா லிருக்குமாறு கண்டின்புற
இன்னம் பாலிக்குமோ விப்பிறவியே" (அப்பர்)

என்பன.

சமய குரவர் நால்வருள் திருநாவுக்கரசர் ஒருவரே மனம், மொழி, மெய் என்ற மூன்றாலும் இடையறாப் பேரன்புடன் இறைவனுக்குப் பணியாற்றி வந்தாராகலின் அவர் இப்பிறவியைப் பெரிதும் வேண்டினர் என்ப

இன்னும், திருவிடைமருதூரின்கண் வரகுண பாண்டியன் என்பான், ஆண்டவனிடத்து வைத்த பேரன்பினால் விழுங்கப் பட்டவனாய், பார்த்த விடமெல்லாம் பரமனாகக்காணும் உணர்வுடையனாய், வேம்பின் பழங்கள் ஆண்டவன் அருட்குறி போற்றேன்ற அவைகீழே விழாமல் அம்மரங்கட்குமேல் விதானமமைத்தும், குளத்திலுள்ள தவளைகள் கத்துவதை இறைவன் திருப்பெயரை இயம்புகின்றனவென்று கருதி அவைகட்குப் பொன்னும் மணியும் வாரி இறைத்தும், ஓடுகின்ற நரிகளின் ஊளை கேட்டு அவைகள் பரமனைப்பாடின வென்று கருதிப் படாங்கள் பல அளித்தும், இன்னுஞ் செயற்கருஞ் செயல் பல புரிந்தும் வருங்காலை, ஒருநாள் வன்னிமதிச் சடையனை வழிபடும் பொருட்டு அன்னவன் கோயில் அணுகுவானாக, ஆண்டு ஆண்டவன் திருமுழுக்குக்கு நெய் எடுத்தற் பொருட்டுக் காயவைத்திருந்த எள்ளைப் பணிசெய்வான் ஒருவன் தின்று கொண்டிருத்தலைக்கண்டு 'அடே பாவி'! என் செய்தனை! இறைவனுக்குப் பயன்படவிருக்கும் எள்ளை அள்ளித்தின்று மிச்சிலாக்கி மீளா நிரயத்திற்கு ஆளாகினையே' என, அவன் இவனை ஏமாற்றும் வழியை உணர்ந்து 'அரசர்பெரும! யான் இத்திருக்கோயிற் றிருப்பணியாளரில் ஒருவன்; இத்திருப் பணிப்பயனால் மீண்டும் எனக்குப் பிறப்பில்லை யெனப் பணித்தனர் பெரியோர் பலர். பல பிறவிகள் எடுத்துப் பரமனுக்குப் பணியாற்ற வேண்டுமென்னும் பேரவாவுடைய எனக்கு அப்பெரியார் கூற்று கூற்றாகத் தோன்றிற்று; ஆதலின் இவ்வெள்ளைத் தின்றால் அவ்வெள்ளுக்கடனை இறுக்கும் பொருட்டாகவேனும் இன்னுமொருபிறவியெடுத்து இவ்விறைவனுக்குப் பணியாற்றலாமெனக் கருதிச் செய்து விட்டேன்; பிழைபொறுக்க? எனறு வேண்ட, 'அங்ஙனமாயின் எனக்குஞ் சிறிது தருவாயாக' என அவன் மிச்சிலெள்ளை வாங்கி அப்பாண்டியன் தின்றானென வரலாறு கூறுவதிலிருந்து பரம்பரன்பணிக்குப் பயன்படுமேல் பிற

வியைப் பெரிதும் வேண்டுவர் பெரியாரென்பது வெள்ளிடை-மலை.

மேற்காட்டிய பாண்டியன் வரலாற்றுண்மையைப் **பட்டினத்தடிகள்** திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவையில்,

"வெள்ளை நீறு மெய்யிற் கண்டு
கள்ளன் கையிற் கட்டவிழ்ப் பித்தும்
ஓடும் பன்னரி யூளைகேட் டரனைப்
பாடின வென்று படாம்பல வளித்துங்
குவளைப் புனலிற் றவளை யரற்ற
ஈசன் தன்னை யேத்தின வென்று
காசும் பொன்னுங் கலந்து தூவியும்
வழிபடு மொருவன் மஞ்சனத் தியற்றிய
செழுவிதை யெள்ளைத் தின்னக் கண்டு
பிடித்தலு மவனிப் பிறப்புக் கென்ன
இடித்துக் கொண்டவ னெச்சிலை நுகர்ந்தும்
மருத வட்டத் தொருதனிக் கிடந்த
தலையைக் கண்டு தலையுற வணங்கி
உம்மைப் போல எம்மித் தலையுங்
கிடக்க வேண்டுமென் றடுத்தடுத் திரந்துங்
கோயின் முற்றத்து மீமிசைக் கிடப்ப
வாய்த்த தென்று நாய்க்கட்ட மெடுத்துங்
காம்பவிழ்ந் துதிர்ந்த கனியுருக் கண்டு
வேம்புகட் கெல்லாம் விதான மமைத்தும்
விரும்பின கொடுக்கை பாம்பாற் றென்று
புரிகுழற் றேவியைப் பரிவுடன் கொடுத்த
பெரிய வன்பின் வரகுண வேந்தரும்"

எனக் கூறியவாற்றான் அறிக.

இன்னும் இவ்வுண்மையைச் சேக்கிழார் பெருந்தகை திருத்தொண்டர் புராணத்தில் அடியார்களின் இலக்கணங் கூறும்வழி,

“கூடுமன்பினிற் கும்பிடலே யன்றி
வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினோர்”

என விளக்கியருளினமையுங் காண்க.

இன்னும் அவர், தில்லையின்கண் திருக்கூத்தப் பெருமான் காட்சியாற் பெருகிய இன்பத்தில் ஈடுபட்ட நம்பியாரூரர் கூறுங் கூற்றுகளைத்து,

“தெண்ணிலா மலர்ந்த வேணியா யுன்றன்
றிருநடங் கும்பிடப் பெற்று,
மண்ணிலே வந்த பிறவியே யெனக்கு
வாலிதா மின்பமா மென்று
கண்ணிலா னந்த வருவிநீர் சொரியக்
கைம்மல ருச்சிமேற் குவித்துப்
பண்ணினோ டிசை யறிவரும் பதிகம்
பாடினார் பரவினார் பணிந்தார்”

எனக் கூறியருளியதுங் காண்க.

இங்ஙனம் ஒருவகையாற் பிறப்பு வேண்டாமெனவும், பிறிதொரு வகையால் அது வேண்டுமெனவுங் கூறுமாற்றால் ஒன்றுக்கொன்று முரண்படாமையும் ஓர்ந்தறிக.

இனி, பிறப்பைத் துன்பமெனவும், நோய் எனவும் தீராநோய் எனவும், மூலநோயெனவும் பெரியோர்கள் கொண்டார்களெனவே, அப்பெரியாருள் தலை நிற்பவராகிய நமது அமுதடியடைந்த அன்பரும்,

“வேற்று விகாரவிடக் குடம்பினுட் கிடப்ப
ஆற்றேனெம் மையா அரனேயோ”

எனவும்,

“இனைத்துணையேனும் பொறேன் றுயராக்கையின்
றிண்வலையே”

எனவும்,

"விடக்கூன் மிடைந்த, சிதலைச்செய் காயம்பொ
றேன் சிவனே முறையோ முறையோ."

எனவும்,

"மொய்ப்பா னரம்பு கயிறுகவுழை யென்புதோல்
போர்த்த குப்பாயம் புக்கிருக்க கில்லேன்"

எனவும்,

"சீவார்ந்தீமொய்த்தழுக் கொடுதிரியுஞ் சிறுகுடிலிது
சிதையக், கூவாய் கோவே"

எனவும்,

"மிடைக் தெலும்பூத்தை மிக்கழுக்கூறல் வீறிலி
நடைக்கூடம் தொடர்ந்தெனை நலியத் துயருறுகின்றேன்"
எனவும், நோயுந்துன்பமுங் கொண்டார் பொறுக்கலாற்ருது பதறிக் கதறுவதுபோல அரற்றி அழுதனர் என்க.

இனி, "யானே பொய்" என மேலே காட்டிய பாட்டுள், 'அழுதாலுன்னைப் பெறலாமே' என்ற தொடரிலுள்ள ஏகாரத்தை விஞவாகக் கொண்டு அதனுற்போந்த பொருள் பெறலாகாது என முடித்து, 'பொய்யாகிய அன்புடைய யான் அழுவதனல் பயன் யாது? அன்பற்ற-மாய அழுகையால் உன்னைப்பெற முடியாது எனக்கொள்ளுவதே அடிகள் கருத்தாகும் எனக் கூறலாமோவெனின், கூறலாம்; அங்ஙனம் கொள்ளினும் அடிகள் 'அன்போடு கூடிய அழுகையால் ஆண்டவன் அடியை அடையலாம்' எனக் கருதினரென்றும், 'அன்பின்றி அழுகின்ற எற்கு எங்ஙனம் அத்திருவடிப்பேறு வாய்க்கும்?' எனக் கருதினரென்றுங் கொள்ளப்பட்டு, ஆண்டவனடிப்பேற்றுக்கு அழுதல் ஒரு சாதனம் என்பதும், அழுதனர் என்பதும் வலியுறுத்தப் படுவதால் முடிவில் வேறுபாடின்மையைக் கூர்ந்துணர்க.

அவர் தமக்கு ' அன்பில்லை' எனக் கூறியருளியதன் காரணத்தை மேல்வரும் 'அன்பர்' என்ற பகுதியில் விளங்கக் காண்க.

இன்னும், இந்நூலின் தொடக்கத்தில் அடிகள் வாசகமாகக் காட்டப்பட்ட 'புழுவினுல்' என்று தொடங்குந் திருப்பாட்டில், உள்ள,

"தொழுதகையின ராகித்தூய் மலர்க்கண் கள்நீர்
மல்கு தொண்டர்க்கு வழுவிலா மலர்ச்சேவடி"

என்னுந் தொடரால் 'அழுபவர்க்கு அடிப்பேறு தப்பாது' என அடிகள் அறுதியிட்டு அருளினமை காண்க.

இச்சாதனமும் தனக்கு வாய்க்கவில்லையேயென அடிகள் புடைபடக் கவன்றமை திருச்சதகத்திலுள்ள,

"ஆராயடியே னயலே மயல் கொண்டழுகேனே"
"அழுகேனின்பா லன்பாமனமாய்"

என்னும் அடிகளால் நன்கு விளங்குவதாகும்.

இனி, அன்பர் அழுதமையைக் குறிக்கும் அழகிய ஆதரவு ஒன்று வருமாறு:-

"முழுமுதலே யைம்புலனுக்கு மூவர்க்கு மென்றனக்கும்
வழிமுதலே நின்பழவடி யார்திரள் வான்குழுமிக்
கெழுமுதலே யருள்தக் திருக்கவிரங்குங்கொல் லோவென்
றழுமதுவே யன்றிமற்றென் செய்கேன்
பொன்னம்பலத்தரைசே"
(கோயில்மூத்த திருப்பதிகம்-௪)

அறிவுடைய செல்வக்குழந்தை ஒன்று இடையறாது அழாநிற்க, அவ்வருந்தவமகவின் அத்தனும் அம்மையும் அதை வாரியெடுத்து, முத்தமிட்டு, என் கண்ணே ஓயாது அழுகின்றாயே ஏன்' என்று கேட்பார்களாயின்,

அவ்வரும்பொருள், 'நீங்கள்தாம் யாம் கேட்டதைத் தரவில்லையே, யான் அழாமல் என்செய்வேன்' எனக் கூறு வதை நினைவில்வைத்துக்கொண்டு பார்ப்போமானால், நமது அடிகள் இடையறாது அழாநிற்க அதனையறிந்த அம்பலத் தரசு பொறுக்கலாற்றாது 'ஏன் ஓயாது அழுகின்றாய்' எனக் கேட்டதுபோலவும், அதற்கு விடையாக "அழும் அதுவே யன்றி மற்று என்செய்கேன் பொன்னம்பலத்தரசே" என அடிகள் கூறியருளியது போலவும் மேற்காட்டிய திருப்பாட் டின் ஈற்றடி அமைந்து கிடத்தல் காண்க.

இன்னும், நமது அன்பர்தாம் அழுங்காலை ஆண்டவன் கண்ணீரைத் துடைத்துப் போக்கியருளின னென்பதை,

"மலங்கினேன் கண்ணினீரைமாற்றிமலங் கெடுத்த பெருந்துறை"

எனக் கூறி விளக்கியருளினமையும் காண்க.

இனி, அழுதல் ஒரு சாதனமா? என்ற பகுதியின் தொடக்கத்தில் 'உயிர்கள் எவ்வெச்சாதனங்களால் தாம் விரும்பியவற்றை அடைகின்றனவோ அச்சாதனங்கள் ஆண்டவன் அருட்பேற்றுக்கும் உரியனவாகுமெனப் பெரி யோர் கருதினரென்பதை அவரியற்றிய நூல்களிற் காண லாம் எனக் கூறினோம்; அதற்குச் சில எடுத்துக்காட்டுகள் வருமாறு :-

நகரங்கள் பலவற்றிலும் தூய்தல்லாத உடை முதலியன உடையாராய், வீதி முதலியவற்றைத் துப்புரவு செய்யுந்தொழிலை மேற்கொண்டு வாழ்ந்துவரும் ஒரு வகுப் பார் உளர். அவர்கள் ஆங்குள்ள வீடு ஒன்றில் மண வினையோ அன்றிப் பிணவினையோ எதுவாயினுங் கருதா ராய் மக்கள் திரண்டிருப்பதைக் காணின் அங்குச்சென்று

உணவின்பொருட்டு இசைநூலுட் கூறப்படும் பன்னிரண்டு மாத்திரையினும் மிகுமாறு (ஓ) வென்று நீட்டி 'அம்மோ ஆயோ' எனச்சிறிதும் ஓயாது கத்துவார்கள். அவ்வீட்டுத் தலைவர்சிறிது இரக்கமுடையவராளுல் அலறுகின்றவர்களின் விருப்பம் எளிதில் நிறைவேறும். இன்றேல் அரிது முயல வேண்டியதுதான் முயற்சி என்னே? ஒவ்வொரு முறையும் ஒலியை உயர்த்தி மாத்திரையை மிகுத்து விளிப்பதுதான். இங்ஙனம் அவர்களால் உண்டாகும் அப்பேரொலியானது அவ்வீட்டுத் திண்ணையில் மேற்காட்டிய இரு வினைகளில், எது நடந்தாலும் தாம் அதில் ஒருசிறிதுந் தொடர்புகொள் ளாத மெய்ஞ்ஞானிகளாய், 'நன்றறி வாரினும் திருவுடைய ராய்'ச் சதுர்முக வேதபாராயணம் (சீட்டாட்டம்) செய்து கொண்டிருக்கும் இளைஞரும் முதியருமாகிய சிலர் நுகரும் இன்பத்திற்குப் பெரிதும் இடையூராக இருக்கும் உடனே அவருள் ஒருவர் வெளியேசென்று அச்சுறுத்துவார்கள் அவர்கள் ஒருசிறிதும் அதைப் பொருட்படுத்தாது தாம் மேற் கொண்ட உரத்துக் கூப்பிடுதலாகிய தொழிலின் கண்ணே கண்ணுங்கருத்துமாக இருப்பார்கள். நால்வகை உபாயங் களுள் கொடுத்தலென்பது ஒழிய மற்ற மூவகையுள் எதைச் செய்யினும் போகார். இன்னும் நான்காவதாகிய ஒறுத்தல் நடந்துவிட்டால் அவர்கள் வேண்டுவது எளிதில் முடிவ துடன் எதிர்பார்த்ததினும் மிகுதியாகவே முடியும் பின் வெளியே வந்து அவ்வுபாயங்களைச் செய்துபார்த்த அவர் உள்ளே சென்று அவ்வீட்டுத் தலைவரிடம் 'அவர்கட்கு உணவுகொடுத்துப் போகச் சொல்லுகின்றீர்களா? அல்லது யாங்கள் வேறிடத்திற்குச் செல்லவேண்டுமா? எனச் சினக் குறியுடன் வினவுவார். உடனே அவர் வெளியிலுள்ள ஆட வரும் மகளிருமாகிய அக்குழுவினருக்கு வேண்டிய உணவைக் கொடுத்துப் போக்குவர். இங்கு அவர்கள் எச் சாதனத்தால் தாங்கள் விரும்பியதைப் பெற்றனர்? அவர்கள்

உணவு பெற்றுக்கொள்ளுதற்குரிய தகுதியினலா? அன்று உணவு கொடுத்தவர்கள் இரக்கத்தினலா? அன்று; பின் என்னை? அவர்கள் 'அம்மோ ஆயோ' என இடையருது போட்டக் கூக்குரற்றுன்.

இனி, இதை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு, நமது திருநாவுக்கரசுகள் தனித்திரு விருத்தத்தில் கூறியருளிய,

"சிவனெனும் நாமந் தனக்கே யுடைய செம்மேனி
யெம்மான்
அவனெனை யாட்கொண் டளித்திடு மாகி
லவன்றனையான்
பவனெனு நாமம் பிடித்துத் திரிந்துபன் னாளழைத்தால்
இவனெனைப் பன்னா ளழைப்பொழி யானென்
றெதிர்ப்படுமே"

என்னுந் திருப்பாட்டின்கீழ் இரண்டடிகளையும் நோக்குவோமாக,

ஆளுடைய அரசு என்ன கூறுகின்றார்? "ஆண்டவனுடைய காட்சியைப் பெறுந்தகுதி எனக்கில்லை யாயினும் அதனுல் அவன் அருள்கூர்ந்து எளிவந்து காட்சிகோடாளுயினும், அவன் திருப்பெயரைச் சொல்லி இடையருது பன்னுள்வரை யான் அழைத்துத் திரிந்தேனுயின், அவன், இவன் பன்னாளாகவிடாது கூத்துகிறன்' எனக்கருதி அக் கூப்பாட்டினுல் உண்டாகும் உபத்திரவம் பொறுக்கலாற்றது எதிர்வந்து காட்சி கொடுப்பான்" என அருளிச் செய்தனர். இது மேற்காட்டிய உலகியலுடன் ஒத்திருத்தல் காண்க.

இத்திரு விருத்தத்தின் முன்னிரண்டடிகளால் 'இறைவன் திருப்பெயரையறிந்து அதனுல் அவனை அழைத்தற்கும் அவன் திருவருள் வேண்டும், எனவும் 'இன்றேல் அது முடியாது' எனவும் குறிப்பித்தது கருதத்தக்கது. இக் கருத்தைப் பின்னும் அப்பெரியார்,

"என்னை யேது மறிந்தில னெம்பிரான்
தன்னை நானுமுன் னேது மறிந்திலேன்
என்னைத் தன்னடி யானென் றறிதலும்
தன்னை யானும் பிரானென் றறிந்தேனே"

என விளக்கிப் போந்தமை காண்க.

இனி, வண்டியிலும், நடந்தும் வழிச்செல்லுவோரை ஒருவகுப்பாரின் சிறுவர் சிலர் 'ஐயா ஐயா' என்று வயிற்றிலடித்துக்கொண்டு காவததூரமேனும் பின்றொடர்ந்து ஓடி அவர் போக்கைத் தடைப்படுத்தி எத்துணை உலோபியாக விருப்பினும் அவரிடஞ் சிறுபொருள் பெற்று மீளுதலாகிய நிகழ்ச்சியை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு,

"வணங்கியாம் விடேங்களென்ன வந்து நின்றருளுதற்
கிணங்கு கொங்கை மங்கைபாக வென்கொலோ நினைப்பதே"

எனக் கூறும் அடிகளின் திருவாசகத்தையும்,

பன்னாட்களாக எத்திக்கொண்டு திரியும் ஒருவன் அகப்பட்ட ஞான்று எத்தப்பட்டவன் இறுகப்பிடித்துக் கொண்டு 'எங்கே இனி போய்விடு பார்ப்போம்' எனக் கூறும் உலக நிகழ்ச்சியை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு,

"எத்தனே யுன்னைச்சிக்கெனப்பிடித்தே னெங் கெழுந்
தருளுவதினியே"

என்னும் மணிவாசகத்தையும்,

"முளைத்த வெண்பிறை மொய்சடையுடையா யெப்போது
மென்னெஞ்சிடங் கொள்ள,
வளைத்துக் கொண்டிருந்தேன் வலிசெய்து
போகவொட்டேன்"

என்னும் அப்பர்பெருமான் அமிர்தமொழியையும் உன்னி யுன்னி மகிழ்க.

மேலே காட்டப்பட்ட திருவாசக ஆதரவுகளினல் ஆண்டவன் அடிப்பேற்றுக்கு அழுதல் ஒருசாதனம் என்பதும், அதுதானும் நமக்குச் சித்திக்க வில்லையே என அடிகள் வருந்தினரேன்பதும், அழுபவர்க்கு அவ்வடிப்பேறு தப்பாதேன்பதும், அதனை மேற்கோண்டு அடிகள் ஒழுகினரேன்பதும், பிறவும் பெறப்பட்டன.

௯. அடியடைந்தாரா?

அடியார்களனைவரும் இறைவன் திருவடிப்பேறு ஒன்றையே விரும்பி நின்று அதனையே அடைவார் என்பது அவர்களின் உண்மை வரலாறுகளில் காணப்படுவதோன்ருகும். அடியார் என்ற சோல்லும் அப்போருளை வலியுறுத்தும். ஆண்டவன் அடிப்பேறுதான் வீடுபேறு என்பது. இதனை நமது அன்பர் திருவாசக யாத்திரைப்பத்தில்,

"***போவோங் காலம் வந்தது காண் பொய்விட்டுடையான் கழல்புகவே***"

எனவும்,

"***போமாறமைமின் பொய்நீக்கிப் புயங்கனாள்வான் பொன்னடிக்கே***"

எனவும்,

"***நிற்பார் நிற்க நில்லாவுலகினில்லோமினி நாஞ்செல்வோமே பொற்பா லொப்பாந்திரு மேனிப்புயங்களுள்வான் பொன்னடிக்கே***"

எனவும்,

"***திருமாலறியாத் திருப்புயங்கன் திருத்தாள் சென்று சேர்வோமே***"

எனவும், கூறியருளியவாற்ருல் அறிக.

இன்னும் திருநாவுக்கரசுகள் தாம் இறைவன்றிருவடியுடன் இரண்டறக் கலக்கச்சேல்லும் அந்நிலையிற்

பாடியருளிய 'எண்ணுகேன்' என்று தொடங்குந் திருந்தாண்டகத்தின்கண்,

"புண்ணியா வுன்னடிக்கே போதுகின்றேன் பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே"

என ஈற்றடி கூறியருளினமையும், அப்பதிகமுழுதும் ஈற்றடியில் "அடிக்கே போதுகின்றேன்" என அருளிச்செய்தமையுங் காண்க.

இன்னும் இப்பதிகத்தின் மூன்றாவது திருப்பாட்டின் இறுதியடியாகிய,

"பொய்யுரைக்கா துன்னடிக்கே போதுகின்றேன் பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே"

என்பதும் மேலேகாட்டிய மணிவாசகமாகிய,

"போவோங்காலம் வந்ததுகாண் பொய் விட்டு டையான் கழல் புகவே"

என்பதும் ஒத்திருத்தலை ஓர்க.

இனி, ஆளுடையபிள்ளையாரும் திருவாழ்கொளிப்புத்தூர் (பண்-தக்கராகம்) பதிகத்தின் ஈற்றடி அனைத்தினும் 'அடிசேர்வோம்' என இவ்வுண்மையை விளக்கியருளினர்.

"திருவடி யேசிவ மாவது தேரிற்,
திருவடி யேசிவ லோகஞ்சிந் திக்கிற்,
திருவடி யேசெல் கதியது செப்பிற்,
திருவடி யேதஞ்ச முட்டெளி வார்க்கே"

என்பது திருமந்திரம்.

மக்கட்பிறப்பினர் அடைய வேண்டிய பயன் கடவுள் கழல் சேர்தல் (வீடுபேறு) தான் என்பதைச் சேரமான் பெருமாணாயனார் 'பொன்வண்ணத் தந்தாதியில்,

"படிறுயின சொல்லிப்பாழுட லோம்பிப் பலகடைச் சென்
றிடறு தொழிது மெழுநெஞ்சமே யெரியாடி யெம்மான்
கடறுயின நஞ்ச முண்டபிரான் கழல் சேர்தல் கண்டாய்
உடறுனுள பயனுவ சொன்னே னிவ்வுலகினுள்ளே"

எனக் கூறி விளக்கியருளினர்.

இன்னும், திருமுருகாற்றுப் படையில் 'சேவடி படரும்' என்ற விடத்து,

"திருவடியே வீடாயிருக்கு மென்றூர்; அது,
'தென்னன் பெருந்துறையான் ... ...
காட்டாதனவெல்லாங் காட்டிச்சிவங் காட்டித்
தாட்டாமரை காட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி'
என்பதனுனும்,
பிறருந்திருவடியைக் கூறுமாற்றூனும் உணர்க"

என்ற நச்சினுர்க்கினியர் உரையும் இதனே வலியுறுத்தல் காண்க.

அவர் மேற்கோளாகக் காட்டிய திருப்பாட்டும் திருவாசகமேன்பது கருதற்பாலது.

இனி, நமது அடிகள் இறைவன் திருவடியின்கண் வைத்த பற்று முதலியவற்றையும் அதனே அடைந்த தையும் திருவாசகத்திற்கிடைக்கும் ஆதரவுகளேக்கோண்டு ஆரோய்வோம்.

திருவாசகத் தோடக்கத்திலேயே, "நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்றுள் வாழ்க" எனப் பெருமான் திருவடி பேசப்படுகின்றது. இங்ஙனம் தோடக்கத்திலேயே அன்பர் ஆண்டவனுடைய திருவைந்தெழுத்தையும் திருவடியையும் வாழ்த்தியதற்குக் காரணம் என்ன வேன்பதைச் சிறிது நோக்குவோமாக,

அடிகள் தாம் பிறவியென்னும் பெருங்கடலில் வீழ்ந்து, துன்பமென்னும் பேரலைகளால் எற்றம்பட்டு, பெண்களாகிய காற்றினுற் கலக்குண்டு காமமென்னும் சுரு மீனின் வாய்ப்பட்டு 'இனி எங்ஙனம் உய்வேன்' எனக் கலங்கிய ஞான்று, அஞ்செழுத்தாகிய புணை கிட்டியதாகவும் அதுகொண்டு திருவடியாகிய கரையை அடைந்ததாகவும்,

"தனியனேன் பெரும்பிறவிப் பௌவத் தெவ்வத் த
டந்திரையா லெற்றுண்டு பற்றொன் றின்றிக்
கனியைநேர் துவர்வாயா ரென்னுங் காலாற் கலக்
குண்டு காமவான் சுறவின் வாய்ப்பட்(டு)
இனியென்னே யுய்யுமா றென்றென் றெண்ணி
யஞ்செழுத்தின் புணைபிடித்துக் கிடக்கின்றேனை
முனைவனே முதலந்த மில்லா மல்லற் கரைகாட்டி யா
ட்கொண்டாய் மூர்க்க னேற்கே"

(திருச்சதகம்-உஎ)

என்னுந் திருப்பாட்டால் நன்கு விளக்குகின்றார். இங்ஙனம் திருவைந்தெழுத்தாகிய புணை தமக்குச்செய்த, காலத்தினுற் செய்ததும், செய்யாமற் செய்ததும், பயன்தூக்காது செய்ததுமாகிய அவ்வுதவியானது, ஞாலம், வானம், கடலாகிய இம்மூன்றினும் பெரிதாகத்தோன்ற அதற்குக் கைம்மாறுகத் தாம் யாது செய்யலாமென அடிகள் துருவித் துருவி ஆய்ந்து 'யானிதற்கிலனோர் கைம்மாறு' என்னும் முடிவுக்கு வந்து, நன்றி செய்தாரை வாழ்த்துதலாகிய நல்லோர் மரபுப்படி, நமச்சிவாய வாழ்க, எனக் கூறியருளினர்.

இனி, கடலின் நடுவட்கிடந்து கலங்கும் ஒருவற்குப் புணை ஒன்றுகிட்டி, கரைகிட்டாதிருப்பின், அக்கடலில் மூழ்கி இறத்தலாகிய துன்பமட்டும் இல்லாதிருக்கலாமே யன்றி கரையடைதலாகிய இன்பத்தைப் பொருருகலின் துன்ப நீக்கத்திற்குக் காரணமாயிருந்த திருவைந்தெழுத்தைக் கூறிய நமது அடிகள் இன்ப ஆக்கத்திற்குக்காரணமாயிருந்த

இறைவன்றிருவடியை வாழ்த்துவான் வேண்டி "நாதன்றாள் வாழ்க" என வாய்மலர்ந்தருளினர், இன்னும் அதன் கீழ்வரும் பதினான்கு அடிகளில் அத்திருவடி வாழ்க வெல்க, போற்றி, எனக்கூறியருளியதையும் காண்க. இன்னும் அடிகள்,

"**போகம் வேண்டி வேண்டிலேன் புரந்தராதி யின்பமும்'**
ஏக நின்கழ லிணையலாது"

என்பதனால் அப்பேற்றினைத் தவிர வேறு எப்பதவியிலும் தமக்குப் பற்றில்லை என்பதையும்,

"**இரவும் பகலுமெழிலார் பாதப் போதாய்ந்தணைவ தென்று கொலோ வென் பொல்லாமணியைப் புணர்ந் தே**"
"**பாடிப்பாடிப் பணிந்து பாதப் பூப்போதணைவதன்று கொலோ வென்பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே**"

என்பவற்றால் அப்பேறு என்ஞான்று தமக்குக் கிட்டுமோ வென வருந்தியதையும்,

"**உன்றிரு மலர்ப்பாதம் அடைந்து நின்றிடு வான்**
ஆசைப் பட்டேன் கண்டாயம் மானே"

என்பதனால்

அத்திருவடிப் பேற்றில் தமக்குள்ள ஆசையையும்,

'**தருகநின் பாதம் போற்றியமிய னேன் தனிமைதீர்த்தே**"
"**ஆர்ந்த நின்பாதம் நாயேற் கருளிட வேண்டும் போற்றி**"

என்பவற்றால் அப்பேற்றுக்கு ஆண்டவனைத் தாம் மன்றாடி இரந்து வேண்டினமையையும்,

"**நின்றி ருவடிக்கா ம்பல மேயருளு கண்டாய் அடியேற் கெம்பரம் பரனே**"

என்பதனால் இப்பிறவி அப்பேற்றினைப் பெறுந்தகுதியுடைய தன்றேல் அடுத்த பிறவியாயினும் அதற்குரியதாகக் கொடுத்தருள வேண்டுமென்பதையும், விளக்கியருளினமை காண்க.

இன்னும் அத்திருவடிக்குள்ள பேரருளை விளக்கு மிடத்து,

„வண்ணந்தானது காட்டி வடிவு காட்டி
மலர்க்கழல்க ளவை காட்டி வழியற்றேனை
திண்ணந்தான் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டாய்"

என வண்ணம், வடிவுகாட்டினும், மலர்க்கழல்கள் காட்டிய பின்னரே தமது பிறப்புத் தொலைந்தது எனக் குறிப்பித் தருளினர்,

இங்கு வண்ணந்தானது .. ..கொண்டாய் என்பதனால், பேரொளி மயமாகிய இறைவன் வெளிப்பட்டுத் தன் அருட்டிரு மேனியைக் காட்டிய உண்மையை அடிகள் கூறியிருப்பதைச் சிறிது ஆராய்ந்து காண்போம்.

மக்களுடைய காட்சிக்கும், கடவுளின் காட்சிக்கும் பெரிதும் வேற்றுமையுண்டு. மக்கள் சேய்மையிற் காணப் பட்டால் முதலில் உருவமும் சிறிது நெருங்கியபின் உறுப்புக் களும் அண்மையில் வந்தபின் அவர்களின் செந்நிறமோ, அன்றிக் கருநிறமோ, அல்லது பொது நிறமோ, அதுவுங் காணப்படும். கடவுளின் காட்சி முன்னர் ஒளியும் பின் வடிவமும், அதன்பின் உறுப்புங் காணப்படும். அடிகள் உண்மையாகவே ஆண்டவனைக் கண்டு களித்தவராகலின் அவ்வுண்மையை ' வண்ணந்தானதுகாட்டி ' என முதலில் ஒளியைக்கூறி, ' வடிவுகாட்டி' எனப் பின் திருவுருவத்தைச் செப்பி, 'மலர்க்கழல்க ளவைகாட்டி ' என இறுதியில் இறைவனருளுறுப்பும் தமக்கு இன்பமளித்ததுமாகிய பொன் னடியைப் புகன்றருளினர். காலஞ்சென்ற பேரறிவாளர், கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்களால் உரையெழுதப்பெற்று சைவ சித்தாந்த சமாஜத்தாரால் 1933ல் வெளியிடப்பெற்ற திருவாசகத்தில், அச்சமாஜத்தார்கள் வேண்டுகோளுக் கிணங்கி அந்த உரைமேல் தங்கள் கருத்தை எழுத

உடன்பட்டு எழுதிய மூவருள் யான்ஒருவன். மற்றவர் காலஞ் சென்ற நாட்டாரவர்களும், பண்டிதமணியவர்களுமாவர். அத்திருவாசக இறுதியில் அவர்களின் கருத்தை ஒரு அநு பந்தமாகவும் என் கருத்தைத் தனி அநுபந்தமாகவும், வெளியிட்டிருக்கிறார்கள், அதில் யான் எழுதிய இந்த உரை பிற்காலத்தில் தமது உரைபோலக் கதிர்மணி விளக்கஉரை காரர் எழுதிக்கொண்டார். இவ்வாறு ஆண்டவன் அருள் வடிவத்தையும் அருட்கழலையும் தாங்கண்ணாரக்கண்டு மகிழ்ந்தது பற்றி அடிகள் திருவாசகத்திற் கூறியருளிய பகுதிகள் அளவிறந்தன; அவற்றுட்சில :-

திருவுருவக்காட்சி :—

"*கண்ணால் யானுங் கண்டேன் காண்க*"

"*உண்டொ ரொண் பொரு ளென்றுணர் வார்க்கெல்லாம்*
பெண்டி ரா ணலி யென்றறி யொண்கிலை
தொண்ட னேற் குள்ளவா வந்து தோன்றினாய்
கண்டுங் கண்டிலேன் என்னகண் மாயமே"

"*அடியோங் கண்ணா ர வந்து நின்றான்*"

"*நிகழா நின்ற திருமேனி காட்டி யென்னைப்பணி*
கொண்டாய்"

திருவடிக்காட்சி :—

(1) "*மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்*"

(2) "*நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி*"

(3) "*கண்ணாற் கழல் காட்டி நாயேனை யாட்கொண்ட*"

(4) "*காட்கொண்ட நாண்மலர்ப் பாதங்காட்டி நாயிற்*
கடைப்பட்ட நம்மையிம்மை, ஆட்கொண்ட"

(5) "*திருமாலும் பன்றியாச் சென்றுணராத் திருவடியை*
உருநாமறிய வோரந்தணனாய் ஆண்டு கொண்டான்"

(6) "*பாரிடைப்பாதங்கள் காட்டிப் பாசமறுத்*
தெனையாண்ட"

(7) "கண்ணார் நுதலோய் கழலிணைகள் கண்டேன்
கண்கள் களிகூர"

(8) "கரும்புதரு சுவையெனக்குக் காட்டினையுன்
கழலிணைகள்"

(9) "கண்ணார வுய்ந்த வாறன்றே யுன்கழல் கண்டே"

(10) "பாதமலர் காட்டிய வாறன்றே யெம்பரம்பரனே"

(11) "ஒண்மலர்த்தாடந்து, நாயிலாகிய குலத்தினுங்
கடைப்படு
மென்னை நன்னெறிகாட்டி"

(12) "பொய்யெலாம் விடத்திருவருடந்துதன்
பொன்னடியிணை காட்டி"

(13) போக்கியான்துயர் புகாவண மருள் செய்து
பொற் கழலிணை காட்டி"

(14) "வீடுதந்தென்றன் வெந்தொழில் வீட்டிட மென்மலர்க்
கழல் காட்டி"

(15) "மலரடியிணை காட்டி"

(16) "விரை மலர்க்கழல் காட்டி"

(17) "தன்னிணை மலர்க்கழல் காட்டி"

(18) "காயத்துள் ளமுதூறவூற நீ கண்டு கொள் ளென்று
காட்டிய, சேயமாமலர்ச் சேவடி"

(19) "காதல் பெருகக்கருணைகாட்டித்தன்கழல் காட்டி"

(20) "என்பேயுருக நின்னருளளித்துன்னிணை மல
ரடிகாட்டி"

(21) "துயக்கறுத் தெனையாண்டு கொண்டு நின்றுமலர்க்
கழல்
தந்தெனை"

(22) "உரியேனல்லே னுனக்கடி மையுனைப்பிரிந்திங்
கொரு பொழுதுந்
தரியேனா யேனின்ன தென்றறி யேன்சங்கரா
கருணையினாற்
பெரியோனொருவன் கண்டு கொள்ளென்றுன்
பெய்கழலடி காட்டிப்

*பிரியேனென் றென்றருளிய வருளும் பொய்யோ
வெங்கள் பெருமானே"*

என்பன.

இவற்றுள் 1, 3, 4, 6, 9, 11, 14 எண்ணுள்ள தொடர்களும், "என்பிறவி கேட்டின், றழிகின்ற தாக்கியதாள்" என்னுந் ***திருக்கோவையார்த்*** தொடரும் "திருவடி காட்டிய பின்னே பிறவியற்றது" என மேலே காட்டியதனை விளக்குதல் காண்க.

இன்னும் அடிகள் தகுதியற்ற தம்மை ஆட்கொண்டதனுற்றான் ஆண்டவன் திருவடி தன் அருட்டிறமையைக் காட்டிற்று என்னும் பொருள்பட,

*"அறவை யென்றடியார் தங்களருட்குழாம் புகவிட்டு நல்
உறவு செய்தெனையுய்யக் கொண்டபிரா ன்றன்னுண்
மைப்பெருக்கமாந்,
திறமைகாட்டிய சேவடி"*

எனக்கூறி,

*"அங் கண னந்தணனாயறை கூவி வீடருளும்
அங் கருணை வார்கழலே பாடுதுங்காணம்மானாய்"*

எனக்கூறி அதன் பேரருளை விளக்குகின்றார். அத்திருவடிகளின் திருவருளை வியந்து கூறுமிடத்து,

"பெற்ற தாயின் தன்மைபோல்வது நின்தன்மை என்பேன், அதற்கேற்ப மகவு அழுங்காலத்து இன்றியமை யாப்பணியில் ஈடுபட்டிருக்குந்தாய் வருதற்குச்சிறிது காலந் தாழ்ப்பதுபோல, நீயும் யான் அழுதால் வராமலிருப்பாய்; ஆனால் உன் திருவடிகள் அவ்வழுதலைப் பொறுவாய் வந்து எற்கு அருள்செய்யும்" என்ற பொருளையமைத்து,

"பெற்றிடுதாய் போல்வதுநின் பெற்றி யென்பேன் பிள்ளையது,
மற்றழுதாற் கேட்டும் வாராதங்கே-சற்றிருக்கப்,
பெற்றாள் பொறுப்ப ள்பிரானீ பொறுக்கினு நின்,
பொற்றாள் பொறு வென் புலம்பு"

என **இராமலிங்க** அடிகள் அருளியது கருதி மகிழத்தக்கது.

இங்ஙனம் அவ்வடிகள் பேரருளுடைமையாற்றுன ஆண்டவன் பிரிவுக்கும் **அ**ந்துணை வருந்தாது, அவன் திரு வடிப் பிரிவைக் குறித்தே,

"...... விரை மலர்த், **திருப்பாத**
முற்றிலா விளந்தளிர் பிரிந்திருந்து *நீயுண்டன வெல்லாமுன்*
அ*ற்றவாறு நின்னறிவு நின்பெருமையுமளவறுக்கில்லேனே"*

எனவும்,

"மூவைன் பாதநன்மலர் பிரிந்திருந்து நான்மூட்டிலேன் றலைகீறேன்"

எனவும்,

"எல்லையில் கழல் கண்டும் பிரிந்தனன் கல் வகை மனத் தேன்"

எனவும் **அ**டிகள் வருந்துகின்றனர்.

இன்னும் அடிகள்,

"நின் விரைமலர் த்தாள், பண்டுதந்தாற் போற்பணித்து"
"கழுமணியே யின்னுங் காட்டு கண்டாய் நின்புலன்கழலே"

என்பவற்றால் முன்னர், திருவடி காட்டிய உண்மையை நன்கு விளக்குகின்றனர்

"அவன் பூங்கழல் யாம்,
பேசத்திரு வார்த்தையிற் பெருநீளம் பெருங் கண்களே"

எனக் கோவை கூறிய நமது அடிகளின் திருவாய்.

"பூங்கழல்களவையல்லா தெவையாதும் புகழேனே"

என வாசகம் அருளியது மாண்புடைத்தாகும்,

இனி, நமது மணிவாசகனார், திருவாசக இறுதியிலுள்ள அச்சோப்பத்தில்,

"**தையலிடங் கொண்டபிரான் றன்கழலே சேரும் வண்ணம்**
ஐயனெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே"

எனவும்,

"**மாதொருகூ றுடையபிரான் றன்கழலே சேரும்வண்ணம்,**
ஆதியெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே"

எனவுங்கூறிய வாற்றால் அடியடைந்தமை புலனாதல் காண்க.

இனி, அடியடைந்தாரா? என்னும் பகுதியின் தொடக்கத்தில், 'அடியார்களனைவரும் ஆண்டவன் திருவடிப்பேறு ஒன்றையே கருதி நிற்பர்' எனக் கூறினோம். அதற்கு எடுத்துக்காட்டுக்கள் பல; அவற்றுள் ஆண்டவனிடத்தில் அப்பேற்றினை நயம்பட வேண்டிக்கொண்ட பெரியார் சிலர் திருவாக்குகளிற் சிலவற்றை மட்டும் இங்குத் தருகின்றோம்.

தலைவன் ஒருவனிடத்தில் பேச்சில் வல்ல அடிமை ஒருவன் தன் இருக்கைக்கு இடம் வேண்டுமென்று கேட்பானாயின், 'தலைவ! இப்போது அடியேன் ஒரு சிறு குடிலில் இருக்கின்றேன்; இது பிரிந்துவிடின், இந்த நாய்க் குட்டிக்குத் தங்கள் காலடியில் ஒரு தலைமறையும் இடங் கொடுத்தாற் போதும்; அதற்கு அருள்செய்ய வேண்டும்' என வேண்டுவதை உலகியலிற் காண்கிறோம். இம்முறையில் நமது அப்பர் பெருமான் ஆண்டவன் அருட்கழலை வேண்டுவது கண்டு மகிழற்பாலது. அது,

"**முருகார் நறுமல ரிண்டை தழுவிவண் டேமுரலும்**
பெருகா றடைசடைக் கற்றையி னாய்பிணி மேய்ந்திருந்த
இருகாற் குரம்பை யிதுநா னுடைய திது பிரிந்தால்
தருவா யெனக்குன் திருவடிக் கீழோர் தலைமறைவே"

என்பது.

குமரகுருபர அடிகளென்பார் கூத்தப் பெருமானை நோக்கிக் கேட்கும் வரமொன்றில் ஏனையவையெல்லாம் வேண்டாம் என்றும், தம் உடல் விடும்வரையும் அடியார் குழாத்துடனேயே தாமிருக்கவேண்டுமென்றும், இறுதியில் நின் திருவடியைக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும், இப்பொழுது தாம் கேட்பதே உறுதியான மொழியென்றும், பின் தாம் எப்பதவியை விரும்பி இரந்து கேட்பினும் மறுத்துத் திரு வடியையே தரல்வேண்டுமென்றும் வேண்டுகின்றனரென் பதை அவரருளிய சிதம்பர மும்மணிக்கோவையில் உள்ள.

"வரமொன் றிங்கெனக் கருளல் வேண்டும்; அதுவே,
பெருங்குளிர்க் குடைந்த காலைக் கருந்துணி
பலதொடுத் திசைத்த வொருதுணி யல்லது
பிறிதொன் றிடையா தாக வறுமனைக்
கடைப்புறத் திண்ணை யல்லது கிடக்கைக்
கிடம்பிறி தில்லை யாகக் கடும்பசிக்
குப்பின் றட்ட புற்கையூ ணல்லது
மற்றோ ருண்டி வாய்விட் டாற்றினும்
ஈகுந ரில்லை யாகநா ளுளும்
ஒழுக்க நிறைந்த விழுப்பெருங் கேள்வி
மெய்த்தவர் குழாத்தொடும் வைக வித்திறம்
உடனீங் களவு முதவிக் கடவுணின்
பெரும்பத மன்றியான் பிறிதொன்
றிரந்தனன் வேண்டினு மீந்திடா ததுவே"

என்னுஞ் செய்யுளால் அறிக.

மேற்காட்டிய திருவாசக ஆதாரவுகளினால் நமது அடிகள் ஆண்டவன் அடிப்பேறு ஒன்றையே குறிக் கோளாகக்கொண்டு வாழ்ந்து, இறுதியில் அதனையே அடைந்தமை வெள்ளிடைமலையென விளங்குதல் காண்க.

௪. அன்பர்

இனி, அன்பர் என்றதைப்பற்றி ஆராய்வோம். பெரியார் ஒவ்வொருவருக்கும் ஏற்றம் வருவது ஒவ்வொரு

காரணம் பற்றியேயாம். நமது அடிகளின் பெருமைக்குக் காரணம் அவர் ஆண்டவனிடத்து வைத்த மெய்யன்பு ஒன்றேதான். இவ்வுண்மையை, துறவு நிலையாற் பெருமை யடைந்தவரெனக் கருதி,

"பாரனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப்
பிள்ளையைப்போல்
ஆருந் துறக்கை யரிதரிது"

எனத் தாயுமான அடிகளாற் போற்றப்பட்ட பட்டினத் தடிகள்,

"வித்தகப் பாடல் முத்திறத் தடியரும்
திருந்திய வன்பிற் பெருந்துறைப் பிள்ளையும்"

என்பதனால் விளக்கியருளினார்.

இன்னும் உமாபதி சிவனார் அருளியதாக வழங்கும்

"வள்ளுவர்சீ ரன்பர்மொழி வாசகந்தொல் காப்பியமே
தெள்ளுபரி மேலழகர் செய்தவுரை — ஒள்ளியசீர்த்
தொண்டர் புராணந் தொகுசித்தி யோராறுந்
தண்டமிழின் மேலாந் தரம்"

'என்னும் பாடலில், நமது அடிகளின் இயற்பெயர் ஒன்றை யுங் குறிப்பிடாது 'அன்பர் மொழி வாசகம்' என்றே குறிப்பிட்டிருத்தல் காண்க.

இன்னும் அவர் ஓர் அன்பர் என்னும் உண்மையை வலியுறுத்துதற்கு அவரியற்றியருளிய 'திருவாசகம்' ஒன்று போதாதோ? வேறு சான்றும் வேண்டுமோ? 'திருவாசகத்தி லுருகார், ஒருவாசகத்திலுமுருகார்' என்பது அநுபவமுடைய பெரியார் பழமொழியன்றோ? அவர் அன்பராக இல்லாவிடின் அவர் வாசகம் தன்னைப் படிப்போரையுங் கேட்போரையும் எங்ஙனம் அன்பராக்கும் வன்மையுடையதாகும்?

ஒருவன் தன் பழக்கத்தில் இல்லாததோன்றைக் கூறினுயின், அக்கூற்றுக்கு மக்களைத்தன் வழிப்படுத்தும் ஆற்றலிராதென்பது அறிஞர் கண்கூடாகக் காணும் உண் மையன்றே? பெரியாராகிய காந்தியடிகளின், 'என் அநு பவத்திற்குக் கொண்டுவந்து நன்மை தீமையைப் பாராத எதனையும் யான் மக்களுக்குச் சொல்வதில்லை, என்னும் பொன்மொழி போற்றத்தக்கதன்றே? "கற்றுப் பிறர்க் குரைத்துத் தான் நில்லார் வாய்ப்படூஉம் வெற்றுரை" என்பது குமரகுருபர அடிகளின் திருவாக்கன்றே? அன் பின் ஊற்றுக்கு நிலைக்களனுகிய 'திருவாசகத்'தின் பெரு மையை அஃது அணுவுமில்லாத பேதையாகிய யானே எழுதவல்லுநன்? "பாம்பறியும் பாம்பின்கால்" என்பது போலப் புலவனைப் புலவன் அறிவான், அன்பனை அன்பன் அறிவான். யோகியை யோகி அறிவான். ஞானியை ஞானி அறிவான். ஏனையோர் அறிந்தோமென்பது பேதைமை யன்றே. அங்ஙனம் அறியினும் அது ஒருபகுதியல்லவா? 'திருவாசகப் பெருமையை அறிந்தார் யார்? கவிச்சிங்க மாகிய 'சிவப்பிரகாச' அடிகள் அறிந்தார்; அன்புவடிவாகிய 'இராமலிங்க' அடிகள் அறிந்தார்; மேல் நாட்டறிஞராகிய "ஜீ.-யூ. போப்" என்பார் அறிந்தார்; பிற அறிஞர் பலர் அறிந்தனர்; அறிகின்றனர்; அறிவார்.

சிவப்பிரகாசனுர் அறிந்து என்ன செய்தார்? 'நால் வர் நான்மணி மாலை' என்னும் பொற்பேழையின்கண் மணிவாசகத்தின் மாண்பினையறியும் பத்து மணிகளைப் பெய்து வைத்தார். அவற்றுள் ஒன்று,

"விளங்கிழை பகிர்ந்த மெய்யுடை முக்கட்
காரண னுரையெனு மாரண மொழியோ
ஆதிசீர் பரவும் வாதவூ ரண்ணல்
மலர்வாய்ப் பிறந்த வாசகத் தேனே
யாதோ சிறந்த தென்குவீ ராயின்

வேத மோதின் விழிநீர் பெருக்கி
நெஞ்சநெக் குருகி நிற்பவர்க் காண்கிலேம்
திருவா சகமிங் கொருகா லோதிற்
கருங்கன் மனமுங் கரைந்துகக் கண்கள்
தொடுமணற் கேணியிற் சுரந்துநீர் பாய
மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விதிர்விதிர்ப் பெய்தி
அன்ப ராகுந ரன்றி
மன்பதை யுலகின் மற்றைய ரிலரே"

எனபது. மற்ருென்று,

"வலமழு வுயரிய நலமலி கங்கை
நதிதலை சேர்ந்த நற்கரு ணைக்கடல்
முகந்துல குவப்ப வுகந்த மாணிக்க
வாசக னெனுமொரு மாமழை பொழிந்த
திருவா சகமெனும் பெருநீரொழுகி
ஓதுவார் மனமெனு மொண்குளம் புகுந்து
நாவெனு மதகி னடந்து கேட்போர்
செவியெனும் நிலம்புக வூன்றிய வன்பாம்
வித்திற் சிவமெனு மென்முளை தோன்றி
வளர்ந்து கருணை மலர்ந்து
விளங்குறு முத்தி மெய்ப்பயன் றருமே"

என்பது. இன்னும் அவர்,

'நலமலி வாதவூர் நல்லிசைப் புலவ!
மனநின் றுருக்கு மதுர வாசக!

எனவும்,

"வலம்புரி கிடக்கும் வாதவூர் அன்ப!"
"செய்யவார் சடைத் தெய்வ சிகாமணி
பாதம் போற்றும் வாதவூர் அன்ப!"

எனவும் விளிக்கின்ருர், மற்றையவைகளை அந்நூலுட் காண்க.

இனி, இராமலிங்க அடிகள் தாம் பாடிய திருவருட்பாவில் பலவிடங்களுள் அடிகளைப் புகழ்ந்திருப்பதுடன், அந்நூலுள் ஆளுடைய அடிகள் அருண்மாலை, எனத் தனியே ஒருபகுதி பத்துப்பாட்டு பாடியருளினர். அவற்றுள் சில,

"வாட்டமிலா மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தைக்
கேட்டபொழு தங்கிருந்த கீழ்ப்பறவைச் சாதிகளும்
வேட்டமுறும் பொல்லா விலங்கினமும் மெய்ஞ்ஞான
நாட்டமுறு மெனினிங்கு நானுறுதல் வியப்பன்றே"

"வான்கலந்த மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன்கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித்தீஞ் சுவைகலந்தென்
ஊன்கலந்து வுயிர்கலந்து வுவட்டாமலி னிப்பதுவே"

"வருமொழிசெய் மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தில்
ஒருமொழியே யென்னையுமென் னுடையனையு மொன்றுவித்துத்
தருமொழியா மெனிலிங்குச் சாதகமேன் சஞ்சலமேன்
குருமொழியை விரும்பியயல் கூடுவதேன் கூறுதியே"

என்பன. இவற்றுள் 'வாட்டமிலா' என்று தொடங்குஞ் செய்யுளிற் சிலர் ஓர் ஐயுறவு கொள்ளுவார்; அதாவது:- சில விலங்குகளிடத்தில் திருவாசகம் ஓதினுல் அவைகட்கு ஞானம் வந்து விடுங்கொல்? என்பது. அங்ஙனம் ஐயம் உண்டாதல் இயல்பே. இதற்கு அவ்வாசிரியர் என்ன கூறுகின்றனரேன்பதைக் கூர்ந்து நோக்கவேண்டும்; ஏதேனுங் கூறியேயிருப்பார். என்னை? எஞ்ஞான்றும் நமது புலவர் பெருமக்கள் பிறருக்குத் தோன்றும் ஐயம் தமக்குந்தோன்றப் பெற்று அதற்கு அவரியற்றுஞ் செய்யுளுள்ளே விடையிறுத்துச் செல்வாரேயன்றி, தாம் அகப்பட மாட்டாராதலின் என்க.

நமது இராமலிங்க அடிகள் மேற்காட்டிய செய்யுளில் 'கேட்டபொழுது' எனக் கூறியிருத்தலே அவ்வையுறவை ஒழிக்கும் என்க; எனவே அவ் விலங்குகள் ஞானம் பெற்றதாஞல் திருவாசகத்தைக் கேட்டதென்றும், இல்லை யாஞல் அதனைக் கேட்கவில்லை என்றுங் கோடல்வேண்டுமே யோழியத் திருவாசகத்திற்கு அவ்வாற்றலில்லையென்று கோடல் இழுக்கேன்க.

விலங்குகள் கேளாதிருக்குமோ வெனின், நண்பர் இருவர் எதிரேதிரிருந்து செய்திகள் பேசுங்கால், ஒருவர் மற்றவரை நோக்கி 'நுமது நினைவு எங்கோ இருக்கிருற் போலும்; யான் இதுபோது என்ன சொன்னேன்; சொல் லுங்கள் ?' என்றுராயினர், மற்றவர், 'ஆம்' 'ஆம்'; யான் எங்கேயோ இருந்துவிட்டேன்; இன்னெருமுறை சொல்லுங் கள்' எனக் கூறுவதைக் காண்கின்ருேமாகலின் விலங்கு கள் கேளாதிருத்தல் இயல்பேன்க. இங்ஙனமே' திருவாசகத் தைப்பாடிஞல் இனிக்குமோ' எனக் கருதுவார் அச்செய் யுளிள்ள 'நான்கலந்து பாடுங்கால்' என்னுந் தொடரைக் கூர்ந்து நோக்கித் தமக்குச் சுவை தோன்ருவிடின் தாம் 'அதிற்கலந்து பாடவில்லை' எனக் கருதுக.

இனி, சிவப்பிரகாசரும் தாம் அருளிய 'விளங்கிழை பகிர்ந்த' என்னும் பாவில் 'கேட்போரனைவரையும் அன்ப ராக்கி விடுமோ அவ்வாசகம்? என ஐயவிஞ எழுப்புவார்க்கு 'அன்பராகாதவர் மக்கள் வகுப்பைச் சார்ந்தவரல்லர், என்னும் பொருள்தோன்ற 'மன்பதையுலகின் மற்றைய ரிலரே' என்னும் விடையிறுத்ததூஉமேன்க.

இனி, மேல்நாட்டறிஞராகிய 'போப்' என்பார் திருவாசகப் பெருமையை எங்ஙனம் அறிந்து வைத்தா ரேன்பதை நோக்கின், தமிழ் மக்கள் என்று தம்மை நினைத்துக்

கொண்டு அவிழ்ச்சுவையே யன்றித் தமிழ்ச்சுவையறியாது வறிதே காலம் போக்குந் தம்பங்கள் வெட்கித் தலைகுனிய வேண்டாமோ? அப்புலவர் பெருமகன் என்னசொன்னார்? தம் உயிர் உடலினின்றும் பிரியுஞான்று தம் அருகிலிருந்த நண்பர் பலரையும் நோக்கி "நண்பர்காள்! யான் இறந்த பின் நீவிர் எனக்குப் பெரியதொரு கல்லறை கட்டவேண்டு மென்பதில்லை; சிறிதாகக் கட்டினுற்போதும்; ஆனல் அது கட்டும்பொருள் **மாணிக்கவாசகர் பிறந்த நாட்டுப்பொருளா யிருக்க வேண்டும்;** ஆகலின் அந்நாட்டுக்கு என் கருத்தைத் தெரிவித்து அங்கிருந்து எவ்வளவு குறைவாகப் பொருள் வரினும் அப்பொருளளவில் சிறிதாகக் கட்டி அதில் 'தண்டமிழ்த் தொண்டன்' என்னும் பெயர் பொறித்து விடுங்கள்; இதுவே என் வேண்டுகோள்.' எனக் கூறித் தம் பூதவுடம்பை நீத்தனர். அவரது வேண்டுகோளைக் குறித்த அறிக்கை நமது நாட்டுக் கல்லூரிகளுக்கு வந்த ஞான்று பொருளளித்த மாணவர் பலருள் காலஞ்சென்ற திருவாளர், திரு. வி. கல்யாணசுந்தர முதலியார் அவர்கள் (நவசக்தி ஆசிரியர்)ஒருவராவர்(அவர் சொல்லித்தான் இதனை யானறிந்தேன்) அன்பர்களே! இந்நிகழ்ச்சி ஒன்றை உன்னி யுன்னி நோக்குவீராயின், அவ்வறிஞர் பெருமானை நமது அழுதடியடைந்த அன்பர் அருளிய திருவாசகம் எத்துணைத் தன்வயப்படுத்தியிருந்தது என்பது தெற்றெனப் புலனுகும். அவரை ஆட்கொண்டது திருவாசகத்திலுள்ள "இமைப் பொழுதும் என்னெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க" என்னும் ஓரடியேதான்.

ஆகவே, மேற்காட்டியவற்றல் நமது அடிகள் ஒரு அன்பர்' என்பது நன்ருகப் புலனுகும்; ஆனல், அழுதல் ஒரு சாதனமா? அடி அடைந்தாரா? என்னும் இரண்டு பகுதிகளையும் திருவாசகத்திலுள்ள ஆதரவுகளைக்கொண்டே

'ஆம்' என்று நிறுவினேம். என்னே? திருவாசகப்பயிற்சி மிகுதியால் பரஞ்சோதி முனிவரேன்பார் திருவிளையாடலில் அடிகளை 'அழுதடி யடைந்த அன்பர்' எனக் கூறினுரேன முன் குறித்தலாலேன்க. அங்ஙனமே இந்த 'அன்பர்' என்ற பகுதியை நிறுவுதற்கும் மேற்காட்டிய புறச்சான்றுகள் போதா, அகச்சான்றுகள் வேண்டும்; எனின், அகச் சான்றுகள் எங்ஙனம் கிடைக்கும்? ஒருவர் தம்மை ஓர் அன்ப ரேன்ருதல், பெரியாரேன்ருதல் கூறுவாரோ? அன்றிக் கருதுதல் தானும் செய்வாரோ? அங்ஙனம் கருதின் அவர் உண்மையான அன்பருமாகார்; பெரியாருமாகார். அன்றி யும் ஏக தேசமாய் அவரிடம் அன்பும் பெருமையும் இருப் பின் அவை பறந்தோடிப் போகும். பெரியோரின் இலக் கணங்கள் பலவற்றுள்ளும் தலைசிறந்தது தான், 'எவ்வித நலனுமுடையவனல்லன்' என்றும்; 'எல்லா வுயிரினும் கடைப்பட்டவன்' என்றும் கருதுவதன்ருே? இக்கருத்து இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்னுங் கால மூன்றினும் முறையே இருந்த, இருக்கின்ற, இருக்கும் பெரியோரனை வருக்கும் ஒத்ததாகும்.

உலகத்தின்கண் பெரும்பாலோராற் போற்றப்பட்டு வரும் பெரியோராகிய காந்தியடிகள் தாங்கள் மெய்யாகவே மகாத்மாவா? அப்படியானுல் மகாத்மா என்னுஞ்சோல்லை 'விளக்குக' என நண்பர் சிலர் கேட்ட வினுக்களுக்கு விடையாகக் கூறியதாவது ;-

"அத்தகைய ஒருவனுயிருக்கச் சிந்திப்பதில்லை; ஆனுல்; கடவுள் படைப்புக்கு உட்பட்ட உயிர்களுள் மிகத் தாழ்ந்தவன் யான் என்பது எனக்குத் தெரியும். அச் சேர்க்கை பெருத யான் அச்சோல்லை விளக்க வல்லே னல்லேன்" என்பது.

இன்னும் அப்பெரியார் 'சத்திய சோதனை'யின் முன்னுரையில் அருளிய பொன்மொழிகளுட் சில:- "சத்தியப் பயிற்சியில் அருமை எளிமை என்னும் இரண்டும் உண்டு; அப்பயிற்சி செருக்கில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் ஒருவற்கு அரியது ஒன்றுமறியா இளங்குழந்தைக்கு அஃது எளிது. சத்திய நெறியிற் புகுவோன் தூசியினுந் தாழ்மை பெறவேண்டும். உலகோர் தூசியைத் தம்மடிக்கீழ் மிதிக்கின்றார்; சத்தியத்தை நாடுவோன் அந்தூசியால் மிதியுண்ணவேண்டும், அதன் பின்னர்—முன்னரன்று—அவன் உண்மை ஒளி சிறிது காணக்கூடும்.

என்னை யானே அளந்து ஆராயும்போது சுர்தாஸ் என்னும் அன்பர் பாடியவாறு 'என்னைப்போன்ற கொடும் பாவி; வெறுக்கத் தக்கவன் யார்? என்னைப் படைத்த ஆண்டவனைக் கைவிட்டுவிட்டேன் அவ்வளவு நன்றிகெட்டவனுனேன்; என்று ஓலமிட வேண்டும்." என்பன.

"நான் என்னைத் திரணத்தினும் தாழ்மையுள்ளவனுக்கிக் கொள்ள வேண்டும். ஒருவன் தன்னுடைய சொந்த விருப்பத்தினுல் தன்னைத் தன் சகோதர உயிர்ப்பிராணிகளுக்கெல்லாங் கடையானவனுகக் கருதாதவரையில் அவனுக்கு மோட்சங் கிடையாது! என்பது அவர் சத்திய சோதனையின் முடிவுரையிற் கூறிய செம்மொழியாகும்.

இவ்வற மொழிகளை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு கீழ்வருந் திருவாசகங்களை அன்பர்கள் கூர்ந்து நோக்குவார்களாக. அவை,

"யாவர்க்கு மேலா மளவிலாச் சீருடையான்
யாவர்க்குங் கீழா மடியேனை—யாவரும்
பெற்றறியா வின்பத்துள் வைத்தாய்க்கென் எம்பெருமான்
மற்றறியேன் செய்யும் வகை"

"ஆயநான் மறையவனும் நீயே யாதல்
அறிந்தியான் யாவரினுங் கடையன் ஆய
நாயினேன் ஆதலையும் நோக்கிக் கண்டு
நாதனே நான்உனக்கோர் அன்பன் என்பேன்
ஆயினேன் ஆதலால் ஆண்டு கொண்டாய்
அடியார்தாம் இல்லையே அன்றி மற்றோர்
பேயனேன் இதுதான்நின் பெருமை அன்றே
எம்பெருமான் என்சொல்லிப் பேசு கேனே"

"யாரினுங்,
கடையனாயினேன் போற்றி"

"கடை யேனடிமை கண்டாய் போற்றி"

"நான் யாது மொன்றல்லாப் பொல்லா நாயான,
நீசனேன்"

"பாவி யேனைப் பணி கொண்டாய்"

"நான்பாவிய னானுலுனை நல்காயென லாமே"

என்பன.

"நாயிற் கடையா நாயேன்" போன்ற பல தொடர்கள் முன்னே குறிக்கப்பட்டன. இன்னும் திருவாசகத்தை வடித்து வடித்துப் பார்ப்பினும் பெரும்பகுதி அடிகள் தமது தாழ்மையைப் பற்றியும் இறைவன் மேன்மையைப் பற்றியும் கூறியனவாகவே காணப்படும். இத்தாழ்வுதான் சைவத்தின் உயிர்நாடி என்பதை,

"வாழ்வெனு மையல்விட்டு வறுமையாஞ் சிறுமைதப்பித்
தாழ்வெனுந் தன்மையோடு சைவமாஞ் சமயஞ்சாரும்
ஊழ்பெறலரிது"

என்னும் சித்தியாராலறிக. "வாழ்வெனு மையல் விட்டு வறுமையாஞ் சிறுமை தப்பி"யதை

"செல்வ மென்னும் அல்லலிற் பிழைத்தும்
நல்குர வென்னும் தொல்விடம் பிழைத்தும்"

என்பதனுலும், 'தாழ்வு' என்பதற்கு எல்லா உயிரினுந் தம்மை ஓர் கடையவனுகக் கருதல் (முனைப்பின்றி யிருத்தல்) என்னும் பொருளை மேற்காட்டிய தொடர்களாலும் 'யாம் எல்லாம் வல்ல கடவுளுக்கு அடிமை; பிறருக்கு அடிமை யன்று; ஆதலின் எதற்கும் அஞ்சோம்' என்னும் பொருளை "யாவர்கோ னென்னையும் வந்தாண்டு கொண்டான் யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாது மஞ்சோம்" என்பதா னுலும் விளக்கியருளினமை காண்க. இதனேடு,

"நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனையஞ்சோம்"

என்னும் திருநாவுக்கரசரின் செம்மொழியையும்,

"உலகத்தில் எவர்க்கும் அஞ்சேன்; கடவுள்
ஒருவருக்கே அஞ்சுவேன்"

"கடவுளுக்கு அஞ்சி நடப்போமாக; மனிதனுக்கு அஞ்சி நடப்பதை ஒழிப்போமாக; நமது உள்ளத்தில் தெய்வ மிருப்பதையும், அது நாம் நினைத்தல் நிகழ்த்தலைக் கண்டு வருவதையும், அது நம்மை நேர்மையான வழியில் நடத்து வதையும் உணர்வோமானுல், நாம் கடவுள் ஒருவர்க் கன்றி வேறு எவர்க்கும் அஞ்சுவதை ஒழிப்போம்" என்னும் மகாத்மாவின் மணிமொழிகளையும் ஒப்பிட்டு நோக்குக.

இன்னும் அப்பெரியாரது,

"கடவுள் கணிதத்தில் நமது செயல்கள் குறிக்கப்படுகின்றன" என்னும் உண்மை மொழியை,

"தொழுது தூமலர் தூவித் துதித்துநின்
றழுது காமுற் றரற்றுகின் றாரையும்
பொழுது போக்கிப் புறக்கணிப் பாரையும்
எழுதுங் கீழ்க்கணக் கின்னம்ப ரீசனே"

என்னும் ஆளுடைய அரசுகளின் அருண்மொழியோடும்

"கடவுளிடத்திலும், அவரது வல்லமையிடத்திலும், அவரது அன்பினிடத்திலும் எனக்குள்ள உறுதி அசைக்க முடியாதது"

என்னும் அருமொழியை,

"இறக்கினு மின்றே யிறக்குக வென்று மிருக்கினு
மிருக்குக வேந்தன்
ஒறுக்கினு மொறுக்க வுவகையு முடனே யூட்டினு
மூட்டுக வானிற்
சிறக்கினுஞ் சிறக்க கொடியநீ ரகிற் சேரினுஞ்
சேருக சிவனை
மறக்கிலம் பண்டைப் பழவினை விளைத்தால் மாற்றுவார்
யாரென மறுத்தார்"

என மணிவாசகனுர் கூற்ருக வைத்துக் கூறும் பரஞ் சோதியார் திருவாக்குடனும்,

"ஆராரெனக் கென்ன போதித்து மென்ன வென்
னறவினை மயக்க வசமோ"

என்னும் தாயுமான அடிகளின் தனிமொழியுடனும் ஒத்து நோக்கி உண்மை காண்க.

மேற்காட்டிய வாற்ருலும், காட்டப்படாது இவை போலும் உள்ள பலவாலும் நாடு, மொழி, சமயம் முதலிய வற்ருல் வேறுபடாது பெரியார் பலரின் கருத்து ஒன்ருகவே யிருக்குமென்பதனை உய்த்துணர்க.

இங்குக் காட்டிய காந்தியடிகளின் கனிந்த மொழி களைப்போல் பலர் மேடைகளிற் பேசவும் எழுதவும் காண் கின்றேமே எனக் கருதுவோர், அவ்வடிகளின் உள்ளம்வேறு உரைவேறு, செயல்வேறு அல்ல வென்பதை உலகம் அறியும் என்னும் நினைவைத் தம் உள்ளத்திற் பதித்து வைப்பாராக.

ஆயின் ஒவ்வோரு பேரியாரின் வரலாறுகளையும் நோக்குங்கால், அவ்வவர் வாழ்க்கைநெறிகள் மாறுபட்டுக் காணப்படுகின்றனவே யெனின், அது அவ்வப்போதுள்ள காலம், இடம், நிகழ்ச்சிகளைப் பொறுத்தது என்க. என்னை? மக்கள் பாவைகள்போல அசைவற்றிருப்பவரல்லர்; ஆகலின் அவர்கள் மாறுபாடுடையராதல் இயல்பு. அதற்கு மேற்காட்டிய காலமுதலியனவே காரணம் ஆகும். எடுத்துக்காட்டாக சிலநூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் நம்நாடுஇருந்த நிலையும், இற்றைநாள் அஃது இருக்கின்ற நிலையும் அகக்கண்ணும் புறநோக்கும் கொண்டு பார்ப்போமானால் வேற்றுமை பெரிதுந்தோன்றும்.

முன் ஓர் கிராமவாழ்க்கையில் உள்ளவன் நகர வாழ்க்கையின் நன்மையையோ தீமையையோ அறியாதிருந்தான். அப்போது கடல், காடு. மலை முதலியன ஒவ்வொரு நாட்டையும் பிரித்து ஒரு நாட்டிலுள்ளோர் பிறநாட்டாரோடு பழகா வகைசெய்து நின்றன. இந்நாளில் நீராவி மரக்கலங்கள், வானவூர்திகள், புகைவண்டிகள் முதலியவற்றால் அவ்விடையூறு முற்றுந் தகர்க்கப்பட்டு உலக முழுவதும் ஒன்றாக்கப்பட்டது. அதனால் எல்லா நாட்டு மக்களும் ஒருவரோடொருவர் கலந்து பழகி வருகின்றனர் எனவே, அந்நாளில் வாழ்ந்த மக்களின் அறிவியக்கத்திற்கும், பொருளாதாரநிலை முதலியவற்றிற்கும், இற்றை நாளிலுள்ள அவைகட்கும் இடையீடு சாலவும் பெரிதாகுமன்றே? ஆகவே, உயிர்களிடத்துக்கொண்ட அருளையே அடிப்படையாகக் கொண்டு அவ்வக்காலத்து வாழ்ந்த பெரியார் பலரும் அதுகாலை மக்களிடம் என்ன குறைபாடிருந்ததோ அதை நீக்குதற்குரிய நெறியை மேற்கொண்டு அதற்கு ஆவனவற்றை அவர்க்கு அறிவுறுத்திப் போயிருப்பாரெனக் கோடலே முறையென்க.

உறுபசியும், ஓவாப்பிணியுமின்றி, நாடு செழித்து, குடி கொழுத்துள்ள அப்போது "நெருநல் அவ்வின்பத்தை நுகர்ந்தோம்; இன்று இந்நலனைத் துய்க்கின்றோம்; நாளை இன்ன மகிழ்ச்சியை அடைவோம்" என மக்கள் வாழ்க்கை யின்பத்தையே எண்ணி, கடவுள் நினைவு அரும்பாதிருந் திருப்பர் அதுகாலை,

"இன்றுநன்று நாளைநன் றென்றுநின்ற விச்சையாற்
பொன்றுகின்ற வாழ்க்கையைப் போகவிட்டுப் போதுமின்
மின்றயங்கு சோதியான் வெண்மதி விரிபுனல்
கொன்றைதுன்று சென்னியான் கோடிகாவு சேர்மினே"

*

என ஆளுடைய பிள்ளையார் அறிவுறுத்தருளினர். இருக்க இடமும், உடுத்த உடையும், உண்ண உணவுமின்றிப் பலகோடி மக்கள் பரிதவிக்கின்ற இதுகாலை ஒரு பெரியார் அதுபோன்ற உபதேச மொழிகளைக் கூறினு ராயின் அது, 'செவிடன் காதிற் சங்கூதியது' போலிருக்கு மன்றி வேறுயாது பயனைச்செய்யும்? இதனுல் மேற்காட்டிய மணிமொழியைக் குறைத்துக் கூறினேனென்னும் முடிவுக்கு அன்பர் சிலர் வந்துவிடா வண்ணம் வேண்டுகின்றேன், எனவே இற்றைநாட் பெரியார் மக்களின் வறுமை நோயைக் களையும் வினையில் முன்னணியாக நின்றே தொண்டாற்றுவரென்க. எனினும் அப்பெரியா ரனைவரின் குறிக்கோள் மட்டும் ஒன்றேதான் என்பதை அறிவுடையோர் யாவரும் மறுக்கார்.

இங்ஙனம் குறிக்கோள் ஒன்ருகவும் அதனை அடை தற்குரிய நெறிகளை அக் கால, தேச, வர்த்தமானத்திற்கு ஏற்ற முறையில் பலவாகவுங்கொண்டு ஒழுகும் பெரியோர்களின் நூல்களை ஆராய்ந்து பார்க்கின், அவற்றின்கண் பெரும் பாலும் அவர்களின் வாழ்க்கைத் தோல்வியேதான் காணப்படும்.

* இதிலுள்ள பாட பேதமும் அதுதான் சிறந்தது என்பதும் என் 'கட்டுரைப் பொழிலி'ற் காண்க.

வெற்றி குறித்த செய்தி அரிதினும் அரிதாகும். அவ்வரியதும் அவர்களை அறியாது போந்த உண்மையாகும், தோல்விச்செய்தி நிறைந்து காணப்படுதற்குக் காரணம் இரண்டு; ஒன்று, தம் தோல்வி அணுவாயினும் அதனை மலைபோலத் தாங்கருதி வருந்தி ஆண்டவனிடத்து முறையிடுதல். மற்றொன்று, ஏனைய மக்களிடத்துக் காணப்படுந் தீச்செயல்களைக் கண்டு வருந்தி அவற்றைத் தம்பாலேற்றிக் கூறி முறையிடல். இது முன்னருங் காட்டப்பட்டது. எனவே எவ்வகையானும் தங்கள் சிறுமையையுந் தோல்வியையுமே அவர்கள் கூறுவார்களேயன்றிப் பெருமையையும் வெற்றியையுங் கூறார்கள். பின்னுள்ளவை அவர்கட்குத் தெரிவதேயில்லை; ஒரோவழித் தெரியினும் தாங்கள் கோலி வரையறுத்த எல்லைக்கு அவை அணுவினும் அணுவாகத் தோன்றும், தோன்றவே அவைகளை அவர்கள் கொள்வதில்லை; ஆனால் பிறருக்கு அவை பெரியவற்றினும் பெரியவையே. ஆதலினாற்றான் அங்ஙனங் கருதிய பிறர் தம்மைப் புகழும்போது,

"இல்ல புகழ்தலின் வைதலே நன்று" என்னுங் கருத்துடையவராய் அப்புகழ்ச்சியை நஞ்சினுங் கொடிதாக அவர் நினைப்பதூஉமென்க. என்னை? அப்பெருமையும் வெற்றியும் தம்மிடத்தில்லை என்பது அவர் கருத்தாகலின்.

இனி அணுவினுஞ் சிறிதாகிய தீமையை மலையினும் பெரிதாகக் கருதியிருத்தலினால் பிறர் இகழ்ச்சியைப் பெரிதும் அவர் விரும்புகின்றனர். என்னை? தமக்குச் செருக்கு அரும்பாதிருத்தற்கும், தந்தீமையைப் போக்குதற்கும் அது துணையாக நிற்கும் என்பதூஉம் அவர் கருத்தாகலின்,

"காணது வொழிந்த நாடவர் பழித்துரை
பூணதுவாகக் கோணுதலின்றி"

"உத்தம னத்த னுடையா னடியே நினைந்துருகி
மத்த மனத்தொடு மாலிவ னென்ன மனநினைவில்
ஒத்தன வொத்தன சொல்லிட வூரூர் திரிந்தெவருந்
தத்த மனத்தன பேசவெஞ் ஞான்றுகொல் சாவதுவே"

என்னும் அடிகள் திருவாக்கு, அவர் பிறரிகழும் இகழ்ச்சியை எத்துணை விருப்போடும் வரவேற்று நின்றாரென்பதை நன்கு விளக்குதல் காண்க.

இனி, இவ்வேண்டுகோள் கைவரப்பெற்ற நமது அடிகள் தம்மை நாட்டிலுள்ளோர் பலரும் "அமைச்சியற் பதவியை இழந்து ஓர் கோவணாண்டியாகத் திரிகின்றான் இப்பித்தன்" என்று எள்ளி நகையாடுதலையும், அவர்களைத் தாம் "உலகவின்பத்தை நிலைபேறுடையதெனக் கருதிக் களியாட்டயருகின்ற "பித்த ரிவர்" என அங்ஙனஞ் செய் தலையும், "நாடவர் நந்தம்மை யார்ப்ப வார்ப்ப நாமுமவர் தம்மை யார்ப்ப வார்ப்ப" என்பதனுற் குறிப்பித்தருளினர்' பின் அந்நிலை கடந்து மக்கள் பலர், தம்மைப் 'பித்தன்' என்று அஞ்சுதலைக்கண்ட நமது அடிகள் உயிர்கள் மாட்டு அஞ்சுதலையுஞ் செய்யாக் கழிபேரிரக்க முடையராகலின் இறைவனை நோக்கி,

"மருளார் மனத்தோ ருன்மத்தன் வருமா லென்
றிங் கெனைக்கண்டார்
வெருளா வண்ணம் மெய்யன்பை யுடையாய்
பெறநான் வேண்டுமே"

எனக் குறையிரந்து வேண்டினமையுங் காண்க.

மேற்காட்டியவைகள் இஞ்ஞான்றுள்ள திருவாசகப் பதிப்புகளில் முறையாகக் காணப்படுதலுங் கருதத்தக்கது. இந்நிலையில் நின்றொழுகிய நமது அடிகள் அருளிச்செய்த திருவாசகத்தின்கண் அவர் அன்பர் என்பதற்கு அகச் சான்றுகள் அகப்படாவென்பது ஒருதலை. அம்மட்டுமன்றி,

மேற்காட்டிய காரணங்களால் அதற்கு மறுதலையாய சான்றுகள் நிறையக் கிடைக்கும் என்க. அவை,

"ஆடுகின்றிலை கூத்துடையான் கழற் கன்பிலை"
"அலவா நிற்கு மன்பிலேன்"
"நெகு மன்பில்லை நினைக்காண"
"இல்லை நின்கழற் கன்ப தென்கணே"
"நான்தனக் கன்பின்மை நானுந் தானுமறிவோந்
தானென்னை யாட்கொண்ட தெல்லாருந் தாமறிவார்"

என்பன, இன்னும் அடிகள்,

"கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பின்மை கண்டபின்
என்னப்ப னென்னொப்பி லென்னையுமாட் கொண்டருளி
வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச்
சுண்ணப்பொன் னீற்றற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ"

என அருளியதுங் காண்க.

இப்பாட்டிற்கு, கண்ணப்ப நாயனாரின் அன்பு போன்று தம்மிடத்து அன்பில்லை என அடிகள் கூறினார் எனப்பொருள் கொண்டு, கண்ணப்பர் அன்பிற் றலைசிறந் தவராகலின், அவரினும் சிறிதோ அன்றிப் பெரிதோ குறைந்த அன்பு தம்மிடத்திலும் உண்டு என்பதே அவர் கருத்து எனக் கொள்ளலாகதோ' எனின், மேற்காட்டிய தொடர் களுடன் முரணுதலின் அது பொருளன்றென்க. ஆயின், முரணாதபொருள் என்னை' யெனிற் கூறுதும்.

இதன் பொருள் :-

கண்ணப்பன் ஓர் (அன்பு உண்மை) ஒப்பது = கண்ணப்ப நாயனாரின் ஒப்பற்ற அன்புண்மைபோல்வதாகிய, (என்) அன்பு இன்மை கண்டபின் = அடியேனது அன்பின் இன் மையைக் கண்டபின்னும், என் அப்பன் = அடியேன் உயிர் தந்தையாகிய இறைவன், என் ஒப்பு இல் என்னையும் =

(அன்பின்மையில்) எனக்கு ஒப்பாவார் எவரும் இன்மை யைப்பெற்ற அடியேனையும், ஆள் கொண்டு அருளி = (திருப் பெருந் துறையில்) அடிமையாகக்கொண்டு ஞானோபதேசஞ் செய்தருளி, வண்ண = அழகு பொருந்த, எ ்னை வா என்று பணித்த = அடியேனைத் தில்லைக்கு வரக்கடவாயென்று பணித்தருளிய, வான் கருணை = பேரருளையுடைய, பொன் சுண்ணம் நீற்றற்கே = பொன்போலும் திருமேனியின்கண் பொடியாகிய வெண்ணீறணிந்தருளிய சிவபெருமானுக்கே, கொத்தும்பீ = அரசவண்டே, சென்று ஊதாய் = நீ போய்ப் பாடுவாயாக: என்றவாறு

'கண்ணப்பன்' எனவும், 'அன்பின்மை' எனவும் வருவதனால், 'என்' என்பதும் 'அன்புண்மை' என்பதும் வருவித்துரைக்கப்பட்டன. 'ஒப்பது' மறுதலையுவமை; அது, 'அவன் எப்படி நல்லவர்களிற் சிறந்தவனோ, அது போலவே யான் தீயவர்களிற் சிறந்தவன்' என்புழி வரும் 'அதுபோல' என்பது போல்வது; 'கொடுப்பதூஉம்' என்னுந் திருக்குறள் விளக்கவுரையில் 'ஆங்கு' "மறு தலையுவமம்" என்றார் பரிமேலழகர். உம், தொகுத்தல். 'என்னப்பன்' என்றார்; தம்மை ஆட்கொண்டது அவன் கடமை என்பதனை அறிவித்தற்கு. என்னை? சிற்றறிவும் சிறு தொழிலுமுடைய உடற்றந்தையும் நெறியல்லா நெறி செல்லும் தன் புதல்வனை ஆட்கொண்டு நன்னெறிப் படுத்தித் தன் பொருளை அவனுக்கு அளித்தல் தன் கடமை யென்று கருதுதல் கண்கூடாக ்லவா! மறித்தும் 'என் னொப்பில்' என்றார்; அன்பின்மையில் தமக்கு நிகராவார் யாருமில்லை என்பதை யாப்புறுத்தற்கு. 'என்னையும்' என்றதிலுள்ள இழிவு சிறப்பும்மையால், அன்பின்மையால் அவனால் ஆட்கொள்ளப்பெறுந் தகுதியற்ற தமது இழிவைப் புலப்படுத்தினார்; என்னை? 'பத்தி வலையிற்படுவோன்' எனவும், 'யாவராயினு மன்பராலன்றி யறியொணா மலர்ச்

சோதியான்' எனவும் அவ்வடிகளே கூறுதலால் என்க. அங்ஙனந் தகுதியற்ற தம்மை ஆட்கொள்ளுதலே அடாது எனினும் ஆட்கொண்டான் என்பது தோன்ற 'ஆட்கொண்டு' என்றும், அங்ஙனம் ஆட்கொள்ளினும் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் வரையும் தந்தகுதியை நன்கு ஆராய்ந்து, தகுதியின்றேல் அதனை உளதாக்கி உபதேசிக்க வேண்டுமென்னும் அறிவு நூற் சட்டத்திற்கு மாருக உடனே உபதேசித்தருளினன் என்பது தோன்ற 'அருளி' என்றும் கூறியருளினர். இஃது ஆண்டவன் அந்தணகுலக் குரவனுய்ப் போந்து திருப்பெருந்துறையில் அடிகளை ஆட்கொண்டு திருவைந்தெழுத்தை முறைப்படி உபதேசித்தருளின வரலாற்றைக் குறிப்பதாகும்; இதற்குத் திருவாசகத்தின்கண் அகச்சான்றுகள் நிறைய உள்ளன; ஆண்டுக் காண்க.

அழகனைத்தினுஞ் சிறந்த பிறவி நீங்குதலென்னும் பேரழகைத் தமக்கு அருளுமாறு 'தில்லைக்கு வரக்கடவாய்' என்று பணித்தான் என்பது தோன்ற 'வண்ணப்பணித்தென்னை வாவென்ற' என்ருர். "தில்லைத் திருக்கூத்தைக் கண்டு யான் பிறவி நீங்கலாகிய பெருநலமுற்றேன்" என அடிகள் மிக விரிவாகக் கூறுதலைக் 'கண்டபத்'திலும். 'குலாப்பத்' திலுங்காண்க. 'தில்லைக்கு வா' என்றதை

"தாயி னேனை நலமலி தில்லையுட்
கோல மார்திருப் பொதுவினில் வருகென"

என அடிகளே கூறுமாற்ருல் அறிக. இதுவும் அவர் வரலாறு குறித்ததாகும். 'பணித்து வாவென்ற' என்பது 'வாவென்று பணித்த' என விகுதிபிரித்துக் கூட்டப்பட்டது' 'வான்கருணை' என்றது இத்துணைக்கும் அவன் பேரருளே காரணம் என்பதை அறிவித்தற்கு. 'பொன் சுண்ண நீற்றற்கு' என்பது, ஆண்டவன் ஆசிரியக் கோலத்துடன் வந்து ஆட்கொண்டருளிய ஞான்று காட்டிய திருவுருவத்

தின்கண் ஈடுபட்ட அடிகள் இடையறுது அவ்வழகு வடிவத்தைத் தம்முள்ளத்தின்கண் வைத்து வழுத்துவதைக் குறிப்பதாகும்; இவ்வுண்மையை,

"எந்தமை யாண்ட பரிசது பகரின்
ஆற்ற லதுவுடை யழகமர் திருவுரு
நீற்றுக் கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்"

எனவரூஉம் அடிகள் கூற்றுலே அறிக. அவ்வுரு கண்கவர் வனப்பினதாகலின் அடிகள் பின்னும் பல விடங்களில் கூறுவர்; அவற்றுட்சில,

"நீறுபட்டே யொளி காட்டும் பொன்மேனி நெடுந்தகையே"

"ஒண்மையனே திருநீற்றை யுத்தூளித் தொளி
மிளிரும் வெண்மை யனே"

"செய்யா வெண்ணீருடி"

"வெண்ணீற்றர் செம்மேனியர்"

"துப்பனே தூயாய் தூயவெண்ணீறு துதைந் தெழு
துளங்கொளி வயிரத், தொப்பனே"

என்பன.

"பவளம் போன் மேனியிற் பால் வெண்ணீரும்"

என்பது ஆளுடைய அரசின் அருளிப்பாடு.

"செம்மேனி வெண்ணீற்றுன்"

என்பர் சேக்கிழார்.

"அவ்வப்போது ஒருகண நேரம் சத்தியத்தின் தோற்றத்தைக் கண்டதுகொண்டு, அதன் அளவிலா ஒளியினியல்பை நாம் அறிந்துகொள்ள முடியாது. நாம் தினந்தோறும் பார்க்கும் சூரியனுடைய பிரகாசத்தை விடக் கோடி மடங்கு ஜோதியுடையது சத்தியம். அந்தப் பரஞ்சோதியில் நான்

கண்டது அணுவிலும் அணுவான ஒளிக் கிரணமேயாகும். ஆனால் என்னுடைய சோதனைகள் அனைத்தினுடையவும் பயனாக ஒன்று நான் உறுதியாகச் சொல்லமுடியும்; அது கோடி சூரியப் பிரகாசமுடைய சத்தியமென்னும் ஜோதியைப் பூரணமாகத் தரிசனம் செய்ய வேண்டுமானால் அஹிம்சா தர்மத்தையன்றி அதற்கு வேறுசாதனம் இல்லை யென்பதே யாகும்" என்பது காந்தியடிகள் திருவாக்கு. பொன், உவமை யாகுபெயர்; அதனைநீற்றுக்கு அடையாக்கினும் பொருந்தும், ஏகாரம், பிரிநிலை.

சோலை முதலிய பல விடங்களில் இன்தேனை எழுப் பிக்கொண்டு தன்னியல்பிற் பறந்துதிரியும் வண்டினை நோக்கி, " வண்டே! நீ பலவிடங்களிலும் சென்று சென்று பொருள் சேராத புகழினையுடைய பலரையும் உன் இன்னிசையாற் பாடி வாணாளை வீணாளாக்காது, இடைவிருப்பனாகிய எம் பெருமான் திருமுன்சென்று 'அவன் பொருள்சேர் புகழைப் பாடுவாயாக" என்பார், சென்றூதாய் கோத்தும்பி' என்றார். என்னை? நிற்பனவும் இயங்குவனவுமாய அனைத்தும் அவ் வவைகட்குரிய காரணங்களால் ஆண்டவனையே வழிபட்டு அழியாத இன்பத்தைப் பெறவேண்டும் மென்னும் கனிந்த கருணையுடையவராகலின் என்க. பெரியார்கருத்து அதுவே யாகுமென்பதை,

" ஞால நின்புக ழேமிக வேண்டுந்தென்
னால வாயி லுறையுமெம் மாதியே"

என்னுந் தமிழ் மறையால் அறிக. அரசன் எவ்வொழுக்கத் தை மேற்கொண்டு நடக்கின்றானோ, அதனையே குடிகளும் மேற்கொண்டு ஒழுகுதல் கண்கூடாகலானும் 'அரசனெவ் வழி, குடிகளவ்வழி' என்பது பழமொழியாகலானும் ஏனைய வண்டுகளையும் அந்நெறிப்படுப்பான் அரசவண்டை நோக்கிக் 'கோத்தும்பீ' என விளித்தாரென்க,

இனி, தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி, அத் தலைவனி டத்துத் தூதுசெல்ல வண்டினை வேண்டுகின்றுளெனவும் இத் திருப்பாட்டிற்கு உரை காணலாம்; என்னை!

“இயம்புகின்ற காலத் தெகினமயில் கிள்ளை
பயம்பெறுமே கம்பூவை பாங்கி—நயந்தகுயில்,
பேதைநெஞ்சந் தென்றல் பிரமரமீ ரைந்துமே
தூதுரைத்து வாங்குந் தொடை”

எனத் தூதுவிடும் பத்துப் பொருள்களுள் வண்டும் ஒன்று என ‘இரத்தினச் சுருக்கம்’ கூறுதலாலென்க.

எனவே ‘அன்பில்லாதவர்களில் யானே தலை சிறந் தேன்’ என அடிகள் கூறினுரெனக் கொள்ளுதலால் மற்றத் தொடர்களுடன் மாறுபடாமையும், பெரியாரிலக் கணத்தின் முரணுமையுங் காண்க. இப்பொருளேதான் முன் னோர்களுங் கொண்டன ரென்பதற்கு,

“கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பின்மை யென்றமையாற்
கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பதனைக் கண்ணப்பர்,
தாமறிதல் காளத்தி யாரறித லல்லதுமற்
றாரறியு மன்பன் றது”

என்னுந் திருக்களிற்றுப்படியார் சான்றுதல் காண்க.

இனி, அன்பின் ஊற்றுக்கு நிலைக்களனுக விளங்கிய நமது அடிகள் அவ்வன்பின் முடிந்த எல்லையாகிய கண்ணப்பரை எடுத்துக்காட்டியது அவ்வன்புநிலை ஒன்று பற்றியா? அன்றி, வேறுகாரணங்களும் உளவா? என்பதில் சிறிது கருத்தைச் செலுத்துவோமாக.

4. மணிவாசகரும், கண்ணப்பரும்.

திருவாசகத்தின்கண் கண்ணப்பரைப்பற்றி மேற்காட்டிய செய்யுளன்றி மற்ருென்று காணப்படுகின்றது; அது,

"பொருட்பற்றிச் செய்கின்ற பூசனைகள்போல் விளங்க
செருப்புற்ற சீரடி வாய்க்கலச மூனமுதம்
விருப்புற்ற வேடனர் சேடறிய மெய் குளிர்ந்தங்
கருட்பெற்று நின்றவா தோணேக்க மாடாமோ"

என்பது. ஆனல் இது முன்னையது போலின்றி அந் நாயனரின் வரலாற்றைச் சுருக்கிக் கூறுகிறது. இங்ஙனமே மற்றும் சமய குரவர் மூவரும் ஏனைய திருமுறையாசிரியர் பலரும் பெரும்பாலும் நாயனர் வரலாற்றைக் குறிப்பன வாகவே பாடியிருக்கின்றனர்; அவை,

"வேயனைய தோளுமையொர் பாகமது வாகவிடை
யேறி சடைமேல்
தூயமதி சூடிசுடு காட்டில்நட மாடிமலை தன்னை வினவில்
வாய்கலச மாகவழி பாடுசெயும் வேடன்மல ராகு நயனம்
காய்கணையி னலிடந் தீசனடி கூடுகா ளத்திமலையே"
(திருஞானசம்பந்தர்)

"கானலைக் கும்மவன் கண்ணிடந் தப்பநீள்
வானலைக் குந்தவத் தேவுவைத் தானிடம்
தானலைத் தெள்ளமூர் தாமரைத் தண்டுறை
தேனலைக் கும்வயற் றென்குடித் திட்டையே" (ஷை)

"கண்ணனு நான்முகன் காண் பரியார்
வெண்ணுவல் விரும்பு மியேத் திரும்
கண்ணப்பர்க் கருள்செய்த கயிலை யெங்கள்
அண்ணலா ரூராதி யானைக் காவே" (ஷெ)

"காப்பதோர் வில்லு மம்பும் கையதோ ரிறைச்சிப் பாரம்
தோற்பெருஞ் செருப்புத் தொட்டுத் தூயவாய்க் கலச மாட்டித்
தீப்பெருங் கண்கள் செய்ய குருதிநீ ரொழுகத் தங்கண்
கோப்பதும் பற்றிக் கொண்டார் குறுக்கைவீ ரட்ட னாரே"
(திருநாவுக்கரசர்)

"குவப்பெருந் தடக்கை வேடன் கொடுஞ்சிலை யிறைச்சிப் பாரம்
துவர்ப் பெருஞ் செருப்பா னீக்கித் தூயவாய்க் கலசமாட்ட
உவப்பெருங் குருதி சோர வொருகணை யிடந்தங் கப்பத்
'தவப்பெருந் தேவு செய்தார் சாய்க்காடு மேவி னாரே"
(ஷெ)

"கண்ணப்பன் கண்ணப்பக் கண்டுகந்த கழிப்பாலை மேய கபாலப்பனார்"

"காலாலக் காலனையுங் காய்ந்தான் கண்டாய்
கண்ணப்பர்க் கருள்செய்த காளை கண்டாய்" (ஷெ)

"அணிகொ ளாடையம் பூணணிமாலை யமுதுசெய் தமுதம் பெறு சண்டி
இணைகொ ளேழெழு நூறிரும் பனுவ லீன்ற வன்திரு நாவினுக் கரையன்
இணைகொள் கண்ணப்ப னென்றிவர் பெற்ற காத லின்னருளாதரித் தடைந்தேன்
இணைகொள் செந்தமிழ் பைங்கிளி தெரியுஞ் செல்வத் தென்திரு நின்றியூ ரானே"
(திருநாவலூரர்)

"நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்த னுவினுக் கரைய ஞானைப்
போ வானும்
கற்றருத னற்சாக்கியன் சிலந்தி கண்ணப் புன்கணம்
புல்லனெ ன்றிவர்கள்
குற்றஞ் செய்யினுங் குணமெனக் கருதுங் கொள்கை
கண்டுநின் குரைகழ லடைந்தேன்
பொற்றிரண் மணிக் கமலக்கண் மலரும் பொய்கை சூழ்
திருப்புன்கூ ருளானே" (ஷை)

'எறிந்த சண்டி யிடந்த கண்ணப்ப னேத்தும் பத்தர்கட்
கேற்ற நல்கினீர்" (ஷை)

"கடியார் கணம்புல்லர் கண்ணப்ப ரென்றி வர்கள்"
(ஒன்பதாந்திருமுறை, பூ நம்பி காடநம்பி)

"கான வேடுவன் கண்பரிந் தப்ப
வானநாடு மற்றவர்க் கருளியும்"
(பதினோராந்திருமுறை—நக்கீரர்)

"நேசத்தால்; வாயினீர் கொண்டு மருடத் துமிழ்ந் திறைச்சி
யாயசீர்ப் போனகமா வாங்கமைத்துத்—தூயசீர்க்
கண்ணிடந்த கண்ணப்பர் தம்மைமிகக் காதலித்து
விண்ணுலக மீந்த விறல் போற்றி" (ஷை—ஷை)

"சென்றுசெறப் புக்காலாற் செல்ல மலர் நீக்கிச்
சென்று திருமுடிவாய் நீர்வார்த்துச்—சென்றுதன்
கண்ணிடந்தன் றப்புங் கருத்தற்குக் காட்டினான்
கண்ணிடந்தன் றப்பாமைப் பார்த்து"
(ஷை—பாணதேவநாயனார்)

"ஏவுசெய் மேருத் தடக்கை யெழிற்றில்லை யம்பலத்து
மேவுசெய் மேனிப் பிரானன்றி யங்கணர் மிக்குளரோ
காவுசெய் காளத்திக் கண்ணுதல் வேண்டும்
வரங்கொடுத்துத்
தேவுசெய் வான்வாய்ப் புனலாட் டியதிறல் வேடுவனே"
(ஷை நம்பியாண்டார் நம்பி)

"கல்லெறிச் சாணுந்தன் வாய்நீர் கதிர்முடி மேலுகுத்த
நல்லறி வாளனு மீளா வழிச்சென் றணணினரே"
(௯-௯)

என்பன. இவையன்றிப் பன்னிரண்டாம் திருமுறையாகிய திருத்தொண்டர் புராணத்து அவர் வரலாறு விரித்துக் கூறப்படுகின்றது. இதுவன்றிப் பதினோராந் திருமுறையில் 'திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம்' என்னும் பெயரிய இரண்டு நக்கீர தேவராலும், கல்லாட தேவராலும் இயற்றப்பட்டுள்ளன. அவற்றிலும் அவர் வரலாற்றுச் சுருக்கமே காணப்படுகின்றது. எனவே, அவர் வரலாறு, தன்னைக் கூறுவார்க்கு ஆண்டவன் திருவடிக்கண் அன்பை விளைவிப்பதில் வல்லதெனக் கருதியே அப்பெரியாரனை வரும், அதனைக் கூறி மகிழ்ந்தாரேன்பது உய்த்துணரத் தக்கதோன்றுகும். இதனை,

"வாளா பொழுது கழிக்கின்றார் மானுடவர்
கேளார்கொ லந்தோ கிழிபட்டார்—கீழாடை
அண்ணற் கணுக்கராய்க் காளத்தி யுண்ணின்ற
கண்ணப்ப ராவார் கதை"

என்னும் நக்கீரர் நல்வாக்கும் வலியுறுத்துதல் காண்க. இன்னும் தொண்டர் சீர்பரவுவார், அவர் இரண்டாவது நாள் வேட்டையைக் கூறத் தொடங்கி அன்பினுற் பரவசராகிக் கூறிய

'இவ்வண்ணம் பெருமுனிவ ரேகினு ரினியிப்பால்
'மைவண்ணக் கருங்குஞ்சி வனவேடர் பெருமானார்
கைவண்ணச் சிலைவளைத்துக் கான்வேட்டை தனியாடிச்
செய்வண்ணத் திறமொழிவேன் தீவினையின்
றிறமொழிவேன்"

என்னும் ஓர் செய்யுளும் அக்கருத்தை ஆதரிப்பது காண்க. கல்லாட தேவர், திருக் கண்ணப்ப தேவர் திருமறத்திறுதியில்,

"திருவேட்டுவர் தந் திருவடி கைதொழக், கருவேட்டுழல் வினைக் காரியம் கெடுமே" எனக் கூறியதூஉம் இங்குக் கருதத்தக்கதாகும்.

"தித்திக்குந், திண்ணப்ப ஞஞ்சிறுபேர்"

என நக்கீர தேவர் நவின்றது, அவர் அந்நாயனுரின் பிள்ளைத் திருநாமமாகிய 'திண்ணனுர்' என்பதில் ஈடுபட்டு எண்ணியெண்ணிச் சுவைத்து மகிழ்ந்தமையை விளக்குதல் காண்க.

இங்ஙனம் பன்னிரண்டு திருமுறைகளில் பத்தாவது திருமுறை நீங்க, ஏனைய அனைத்துமாகிய கலைகளிலும் பிறநூல்களிலும் கண்ணப்பர் புகழ் மலிந்து கிடக்கின்றமையாற்றுன் திருநாவலூரர் திருத்தொண்டத் தொகையின்கண்,

"கலைமலிந்த சீர்நம்பி கண்ணப்பற் கடியேன்"

எனக் கூறியருளியதூஉமென்க. (இதற்கு வேறுபொருளுமுரைக்கப்படும்)

அடிகள் குதிரை வாங்கும் பொருட்டுச் சென்று திருப்பெருந்துறை எல்லையை அணுகியவுடனே அவர் தலைமீதிருந்த பாரம் ஒன்று இறங்கியது போலும் பல இன்ப நுகர்ச்சிகள் அவர்க்குத் தோன்றினவென மேலே காட்டினேம். எனவே, ஒருவர் தாம்பெற்ற இன்பம் போலத் தமக்கு முன்னரே ஒருவர் பெற்றிருந்தாராஞல் அவரைப் பலமுறையும் தம் நினைவில் வைத்துப் பாராட்டுவது உலகியல்பன்றே? அம்முறையில் கண்ணப்பர் காளத்தி மலையைக் கண்டவளவில் நாணனை நோக்கி 'நாணனே தோன்றுங்குன்றில் நண்ணுவேம்' என்று கூற அவனும் 'அங்குச் செல்லின் இயற்கைக் காட்சிகள் நின்

மனதை மகிழ்விக்கும்; அன்றியும் குடுமித்தேவர் அங்கு இருப்பர்; அவரைக் கும்பிடலாம்' என்ருன். உடனே நாயனருக்குப் பல இன்பங்கள் நிகழா நிற்க.

ஆவதென் னிதனைக் கண்டிங் கணைதொறு மென்மேற் பாரம்
போவதொன் றுளது போலு மாசையும் பொங்கி மென்மேன்
மேவிய நெஞ்சம் வேறோர் விருப்புற விரையா நிற்குந்
தேவரங் கிருப்ப தெங்கே போக"

என நாணனை நோக்கிக் கூறினர். எனவே இவ்வியைபு பற்றி அடிகள் நாயனரைப் பாராட்டியதென்க. மற்று முள்ள காரணங்களைக் காண்பதற்கு முன்னரே நாம் உலகியல்பு ஒன்றை நினைவில் வைத்துக்கொள்வோமாக. அதாவது :—

ஒருவன் இவ்வுலக வாழ்க்கையில் தான் இன்ன இன்ன இடம் பொருள் ஏவலைப் பெற்று இவ்விவ்வாறு நலந்துய்க்க வேண்டுமென்று கருதி அதனை அருளுமாறு ஆண்டவனை வேண்டுவானுயின் பலகாலும் தன் விருப் பத்தைத் தனித்தனிக் கூறி வேண்டுவான்; ஒரோவழி, தான் வேண்டுவ அனைத்தும் ஒரு சாத்தனிடத்தில் இயல்பாய் அமைந்து கிடந்தனவானல் 'அச்சாத்தனைப்போல' யான் வாழ்க்கையுடையேனு என நினைத்து இரங்குவான் என்பது. நமது அடிகள்,

"சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கு மத்தன்"

"காணுங் கரணங்க ளெல்லாம்பே ரின்பமெனப் பேணு மடியார்"

என அருளியிருத்தலை நோக்குங்கால், சீவகரணங்க ளனைத்துஞ் சிவகரணமாக நிகழப்பெற்றவர் செய்யும்

எவ்வகை வினையும் நல்வினையேயாகுமெனவும், அத்தகைய பேறு தமக்கு அருளவேண்டி ஆண்டவனை விரும்பி வேண்டினரெனவும் அறிகிறோம். ஆயின் அடிகள் இந் நிலையை அடையவில்லையோ வெனின், பெரியாருக்குத் தமது வெற்றி தோன்றுவதில்லை யென முன்னறே காட்டப் பட்டிருப்பதனுல் அடைந்த அவர் அடையவில்லை யெனக் கருதலே இயல்பென்க. அற்றேல்,

"சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட"

எனவும்,

"சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கியெ னையாண்ட"

எனவுங் கூறினுராலோவெனில், அதற்கும் தம்மை யறியாது அவர் வெற்றி ஒரோவழி வெளி வந்து விடுமென முன்னரே கூறப்பட்டதென்க.

இனி கண்ணப்பர் இந்நிலையை அடைந்தவ ரென்பதை,

"திங்கள்சேர் சடையார் தம்மைச் சென்றவர்
காணு முன்னே
அங்கணர் கருணை கூர்ந்த வருட்டிரு நோக்க மெய்தித்
தங்கிய மவத்தின் முன்னைச் சார்புவிட் டகல நீங்கிப்
பொங்கிய வொளியி னீழற் பொருவிலன் புருவ மானுர்'
(கண்ணப்ப நாயனுர் புராணம்)

எனவரும் செய்யுளால் அறிக. அவர் செய்தன அனைத்துந் தவமாயின வென்பதை,

"அவனுடைய வடிவெல்லா நம்பக்க லன்பென்றும்
அவனுடைய வறிவெல்லா நமையறியு மறிவென்றும்
அவனுடைய செயலெல்லா நமக்கினிய வாமென்றும்
அவனுடைய நிலையிவ்வா றறிநீயென் றருள் செய்வார்"
(ஷை")

"அவன்மன நமக்குச் சேர்பி லவனுரை பலவு மோத்தாம்
அவன்முய றெழில்க ளெல்லா மறத்தொழி லைய மில்லை"
(சீகாளத்தி புராணம்)

எனச் சிவபிரான் சிவ கோசரியாரின் கனவிற் றோன்றிக் கூறியவாற்றல் அறிக.

இன்னும் நமது அடிகள் இறைவனை நோக்கித் தம் விருப்பத்தைக் கூறுமுகத்தால், 'நின் திருவடியை என் இரண்டு கரங்களாலும் இறுகப் பிடித்து என் முடி மீதிருத்தித் தோழவும், உன் திருநாமங்களை என் வாயார வாழ்த்தவும், நின்னை நினைந்து என் மனம் அழலிற்பட்ட அரக்குப் போல உருகவும் எனது விருப்பம்' என வேண்டி நிற்கின்றார்.

இதனை,

"கையாற் றொழுதுன் கழற்சே வடிகள் கழுமத் தழுவிக்கொண்
டெய்யா தென்றன் றலைமேல் வைத்தெம் பெருமா னென்றென்
றையா வென்றன் வாயா லரற்றி யழல்சேர் மெழுகொப்ப
ஐயாற் றரசே ஆசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே"
(ஆசைப்பத்து)

என்னுஞ் செய்யுளாற் காண்க. (மனம் மொழி மெய் மூன்றாலும் வழிபாடாற்ற வேண்டுமென்று விரும்பியபடி)

கண்ணப்பர் காளத்தி மலையிலேறிக் குடுமித் தேவரைக் கண்ட அளவில், பன்னாள்வரையுங் காணாது போய் ஒரு நாள் எதிர்ப்பட்ட குழந்தையைத் தாயானவள் எங்ஙனம் விரைந்து ஓடி இறுகத் தழுவுவாளோ, அங்ஙனமே தமது தோள்கள் அழுந்தும்படி அப்பெருமானைக் கட்டிப்

பிடித்து அழலிற்பட்ட அரக்குப் போன்று மனம் உருகா நிற்க முத்தமிட்டுத் தமது தூய வாய் திறந்து பலகூறு கிருரென்பதை,

"நாள்பல பிரிந்திருந்து நண்ணிய இறுசதங்கைத்
தாளிள மகனைக்கண்ட தாயெனத் தாழாதோடி
நீளெ ழுவனைய தோள்கள் நெருங்குறத் தழுவிமோந்து
வாளழ லரக்கி னன்ன மனத்தினன் முத்தங்கொண்டான்"

'செய்யகண் ணீரரும்பச் செறிமயிர் பொடிப்ப வாதன்
கையகப் பட்டதெய்வக் கதிர்விடு மணியி னேயேற்
கையன்வந் தகப்பட்டானென் றணியெயி றிலங்கநக்கு
மெய்யெலா மெய்யன்பாய விடலைமற் றின்னசொல்வான்"

(சீகாளத்தி புராணம்)

என்பவற்ருல் அறிக. எனவே அடிகள் விரும்பியவை நாயனுர் நிகழ்ச்சியில் அமைந்து கிடத்தல் காண்க.

இன்னும் நமது மணிவாசகனுர் உற்ருர் முதலிய யாரும் எவையும் எனக்கு வேண்டாம்; நின் திருவடியை நினைந்து ஈன்றணிமைத்தாய பசு தன் கன்றை நினைந் துருகுமாறு உருக வேண்டுகின்றேன்' என்பார்,

"உற்ருரை யான்வேண்டே னூர்வேண்டேன்
பேர்வேண்டேன்
கற்ருரை யான்வேண்டேன் கற்பனவு மினியமையுங்
குற்ருலத் தமர்ந்துறையுங் கூத்தாவுன் குரைகழற்கே
கற்ருவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே"

என்றருளினர்.

திண்ணனுரோ, குடுமித்தேவரைக் கண்டது முதல் தமது அருமை இருமுதுகுரவர் முதலிய உற்ருரையும் மற்றவரையும் வேண்டாராகி அத் தேவனுக்கு உணவு

கொண்டு வரும்பொருட்டுப் போகத்துணிந்தவர் பிரிந்து செல்ல மனம் ஒருப்படாமல்,

"போதுவர் மீண்டு செல்வர் புல்லுவர் மீளப் பேர்வர்
காதலி னோக்கி நிற்பர் கன்றகல் புனிற்றாப் போல்வர்"

ஆனார். எனவே இங்கும் அடிகள் வேண்டியது நாயனாரிடம் அமைந்து கிடத்தல் காண்க.

இன்னும் நமது வாதவூரடிகள், "இறைவன் திருவடியை இடையறாது நினைந்துருகி, கண்டவரெல்லாம் 'இவன் மால்கொண்டவன்' என்று சொல்லுமாறு யான் ஆவது என்றோ?" எனக் கவல்வார்,

"உத்தம னத்த னுடையா னடியே நினைந்துருகி
மத்தம னத்தொடு மாலிவ னென்ன மனநினைவில்
ஒத்தன வொத்தன சொல்லிட வூரூர் திரிந்தெவரும்
தத்த மனத்தன பேசவெஞ் ஞான்றுகொல் சாவதுவே"

என்று கூறியருளினர்.

வேடர் பெருமானே, ஆண்டவன் அருட்கழலை அணுத்துணையும் மறவாது உன்னியுன்னி உருகியதுடன்,

"என்செய்தாய் திண்ணா நீதா னென்ன மால் கொண்டாய்"

எனவும்,

"தேவு மால் கொண்டானிந்தத் திண்ணன்"

எனவும் முறையே காடனாலும், நாணன், காடன் இருவராலும் கூறப்பட்டனர். எனவே ஈண்டுள்ள ஒற்றுமையும் ஓர்ந்துணர்க.

மேல் வருவனவெல்லாம் முன் காட்டப்பட்டவை எனினும் ஒரு படி சிறந்தனவாகும்; என்னை? அடிகள் கவ்வெவ்வாதரவு தமக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று

ஆண்டவனை வேண்டுகின்ருரோ, அவ்வாதரவுகளை யெல்லாம் அவ்வாண்டவனுக்கு நமது அன்பர் பெருமான் தமது அன்பின் முதிர்ச்சியால் அளிக்கின்ருராகலினேன்க.

நமது அழுதடியடைந்த அன்பர், "யான் ஓர் துணையின்றி வருந்துகின்றேன்; நீயே எனக்கு உறுதுணை யாய் நின்று உதவல் வேண்டும்" என்பார்.

"*மைஞ்சே ஞயேன் ஞானச் சுடரே யானேர் துணை*
காணேன்"

"*தனித் துணை நீநிற்க*"

"*மனத் துணையே*"

என அரற்றுகிருர்.

கானவர் பெருமானும் கண்ணப்பரோ, இறைவனை இறுகத் தழுவிக்கொண்டு,

"*வெம்மறக் குலத்து வந்த வேட்டுவச் சாதி யார் போற்*
கைம்மலை கரடி வேங்கை யரிதிரி கானந் தன்னில்
உம்முடன் றுணையா யுள்ளா ரொருவரு மின்றிக்
கெட்டேன்
இம்மலைத் தனியேநீ ரிங் கிருப்பதே யென்று நைந்தார்"
(பெரிய புராணம்)

"*யானையும் புலியு மெண்கும் யாளியு முளவுங் கூர்ங் கோட்*
டேனமுந் திரியுங் காட்டி லெந்தைநீ துணையு மின்றிக்
கூனல்விற் றடக்கை வேடர் குலமென விருப்ப தென்னே
ஊனுண வுணக்கி யாவ ருண்கெனத் தருவா ரந்தோ"
(சீகாளத்தி புராணம்)

என உலகனைத்திற்கும் உறுதுணையாம் ஒப்பற்ற ஒருவனுக்குத் துணையில்லையேன வருந்துகின்ருர். இன்னும் அடிகள்,

*" ஆரமிலி யான்பிறப் பிறப்பென்னு மருநோயில்
ஆர்தமரு மின்றியே அழுந்துவேற் காவாவென்
றோதமிலி நஞ்சுண்ட வுடையானே யடியேற்குன்
பாதமலர் காட்டியவா றன்றேயெம் பரம்பரனே "*

எனத் தமர் யாருமில்லாத தம்மை அவன் 'அஞ்சற்க' என்று ஆண்டருளியதைக் குறிப்பிட்டு, அவன் தமரான வகையை

" அன்னையொப்பா யெனக்கத் தனொப்பாய் "

எனவும் 'அம்மையே அப்பா' எனவும் 'அம்மான்' எனவும், 'அண்ணு' எனவும், அருளுகின்ருர்.

இங்ஙனம் எல்லாவுலகிற்கும் அப்பனுய் அம்மையாய் அன்புடையா மாமனுமாய் மாமியாய் அனைத்துமாயுள்ள ஆண்டவனுக்குத் தமரில்லையெனக் கருதி,

" ஆர்தமராக நீரிங்கிருப்பதென் றகலமாட்டேன் "

எனக் கண்ணீர் வடிக்கின்ருர் கானத் தலைவர்.

இன்னும், எதற்கும் அஞ்சாதவராய், பிறவிப் பெரும் பகைக்குப் பெரிதும் அஞ்சுதலையுடைய மணிவாசகப் பெருமான், அப்பகையை வேரோடுங்களைபவனுகிய பிறப்பிறப்பில்லாப் பெருமான், தம்மை 'அஞ்சேல்' என அருள விரும்பி,

" அஞ்சே லென்றிங் கருளாய் போற்றி "

*" என்னையப்பா அஞ்சலென் பவரின்றி
நின்றெய்த்தலைந்தேன் "*

" அருளாதொழிந்தாலடி யேனையஞ் சேலென்பார்யார் "

" ஆவா வென்றுவிடி லென்னையஞ் சேலென்பாரோதான் "

" அஞ்சேலென்ன ஆசைப்பட்டேன் கண்டாயம்மானே "

எனப் பலவிடங்களிற் பாரித்துக் கூறி,

"உய்ஞ் சேனெம் பெருமானே யுடையானே வருகவென்
றஞ்சே லென்றருளியவாரூர் பெறுவாரச் சேரவே"

என அவர் 'அஞ்சேல்' என்றருளினமையுங் கூறி யருளினர்.

இங்ஙனம், 'புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறி மயங்கி யறிவழிந்திட்டைம் மேலுந்தி, அலமந்த போதாக அஞ்சேலென்றருள் செய்யும்" கூத்தப்பெருமானைக் குன்ற வர் பெருமான்,

"குன்றிடை யெனக்கு வாய்த்த குலமணி விளக்கே
யெந்தாய்
உன்றழற் பசித ணிப்ப வுறுசுவை யிறைச்சி கொண்டே"

"உழுந்துருள் பொழுதின் மீள்வேன் ஒருகண மேனுந்
தாழேன்
வழங்குறு கொடுவி லங்கு வருமென ***அஞ்சேல்*** *ஐய*
எழுந்துமேல் வந்த தாயின் என்னைஒய் யெனக்கூவு"
(சீகாளத்தி புராணம்)

என்கின்றார். இந்நிகழ்ச்சிகளனைத்திற்கும் முதற் காரண மாயிருந்தது எது? அவருடைய அன்பன்றோ! அவரது அன்பு பரிணமித்த இந்நிகழ்ச்சிகளை அன்றி வேறு நிகழ்ச்சி அவரிடத்து இல்லாமையாலன்றோ அவர் அன் பின் வடிவமெனப்பட்டார். திருஞானசம்பந்தர் திருக்காளத் தியை வணங்கச்சென்ற தோற்றத்தைத் தம் கூர்த்த மதி யால் முதலில் தமது உள்ளத்தில் எழுதிக்கொண்டு பின் நமக்கு விளக்குகிறார் தொண்டர்சீர்பரவுவார்; அது,

"தாழ்ந்தெழுந்து திருமலையைத் தொழுது கொண்டே
தடஞ்சிலா தலசோபா னத்தா லேறி
வாழ்ந்திமையோர் குழாநெருங்கு மணிநீள் வாயின்
மருங்கிறைஞ்சி யுட்புகுந்து வளர்பொற் கோயில்
சூழ்ந்துவலங் கொண்டிறைவர் திருமுன் பெய்தித் தொழுது
தலை மேற்கொண்டு செங்கை போற்றி
வீழ்ந்தெழுவார் கும்பிட்ட பயன்காண் பார்போன்
மெய்வேடர் பெருமானைக் கண்டு வீழ்ந்தார்"

*"உள்ளத்திற் றெளிகின்ற வன்பின் மெய்ம்மை யுருவினையு
மவ்வன்பி னுள்ளே மன்னும்
வெள்ளைச்செஞ் சடைக்கற்றை நெற்றிச் செங்கண்
விமலரையு முடன்கண்ட விருப்பம் பொங்கிப்
பள்ளத்தி விழிபுனல்போற் பரந்து செல்லப்
பைம்பொன்மலை
வல்லிபரிக் தளித்த செம்பொன்
வள்ளத்தில் ஞானவா ரமுத முண்டார் மகிழ்ந்தெழுந்து
பலமுறையும் வணங்கு கின்றார்"*

என்பது. இங்கு நமது அருண்மொழித் தேவர் 'கடவுளை வணங்கியதனுலுண்டாகிய பயனைக் கண்ணெதிரே கண்டாற் போல, கானவர் பெருமானைக் கண்டார் காழியர் கோன்' என்றதும் 'கருத்துப்பொருளன்றிக் காட்சிப் பொருளாகாத அன்பிற்கு உருவம் உண்டு கொல்? என வினவுவார்க்குக் கண்ணப்பரின் கவின் வடிவத்தைச் சுட்டிக்காட்டி 'இதுதான்' என்பார் போன்று 'அன்பின் மெய்ம்மை உரு' என்றதும் எண்ணி மகிழத்தக்கன.

இன்னும், ஒருவர் மாட்டு அன்பு செய்தாரொருவர் அவ்வன்பின் முதிர்ச்சியால் தம்மினும் பன்மடங்கு சிறந்த அவ்வன்பு செய்யப்பட்டாரைத் தம் நிலையிலே வைத்து எண்ணி அவருக்கு ஊறு அல்லாதனவற்றை யெல்லாம் ஊறுக வெண்ணி வருந்துவதாகிய அன்பினது ஓரிலக்கணம் நமது நாயனரின் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளில் காணப்படுதலும் இங்குக் கருதத் தக்கதாகும். என்னை? எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்குப் பசிப்பிணி உண்டென்றும், அதை நீக்குதற் பொருட்டுத் தான் உணவு கொண்டுவரச் சென்ருல் அங்கு வாழும் கொடிய விலங்குகள் வந்து ஐயனுக்கு ஊறு விளைத்து விடுமென்றும், யாரைத் துணையாக வைத்து யான் செல்வேன் என்றும் 'எந்தாய்! உனக்கு உணவு தேடிக்கொண்டு விரைந்து வருவல் நீ

இங்குள்ள விலங்குகள் வருமோ என்று அஞ்சற்க; வரின் என்னை விரைந்து அழைப்பாயாக' என்றும் கூறியதனு லும், இவற்றோரன்ன பலநிகழ்ச்சிகளாலுமென்க. 'நன்று நன்று, கண்ணப்பர் நூலாராய்ச்சியால் கடவுளிலக்கணந் தெரிந்துகோள்ளாதவராகலின் இங்ஙனங் கூறினர்! எனின் அவ்வறிவு கைவரப்பெற்றார் மாட்டும் அன்பின் முதிர்ச்சியில் இது நிகழ்தல் இயல்பே யென்க. என்னை? சேரமான் பெருமாளுயனுரோடு கோடிக் குழகரைக் கும்பிடுதற்குச் சென்ற தம்பிரான் தோழர், ஆங்குக்குடியிருப்போர் யாரு மின்றி ஆண்டவன் தன்னந்தனியாக, விரைந்த கடற் காற்றுத் தன்மேல் இடையறாது வந்து மோத இருத்தலைக் கண்டு மனம் புழுங்கி அவனது எல்லாம் வல்ல தன்மை தமது அன்பின் முதிர்ச்சியின்கண் மறைய, அவனை நோக்கி,

"கடிதாய்க் கடற் காற்றுவந் தெற்றக் கரைமேற்
குடிதா னயலே யிருந்தாற் குற்ற மாமோ
கொடியேன் கண்கள் கண்டன கோடிக்குழகீர்
அடிகே ளுமக் கார்துணை யாக விருந்தீரே!

என வருந்துவதனுலென்க. ஆயின், அவ்விருவர் தம்முள் வேற்றுமையாதோ வெனின், முன்னவர் அவ்வுணர்ச்சி மயமாகி நின்று விடுவார்; பின்னவர் உடனே தெளிந்து விடுவரென்க என்னை? திண்ணனுர் அதே நிலையில் நின்ற தனுலும், அங்ஙனம் வருந்திக் கூறிய வன்றொண்டப் பெரியார் உடனே தெளிந்து ஆ' கெட்டேன்; எல்லாம் வல்ல நமது இறைவனைக் காற்று மோதி என் செய்யும்? அவனது இயற்கைத் திருவடிவத்தின் கூறுகளில் காற்று ஒன்றன்றோ? உயிர்களனைத்திலும் ஊடுருவி நின்று தோன்றாத் துணையாகிய அவனுக்கும் ஒரு துணை வேண் டுமோ? எனக்கருதி, அன்பின் முதிர்வால் தாம் மறந்து கூறியதை மறைக்கும் பொருட்டுத் தன் தோழனைக் கேலி செய்வான் போன்று,

"ஒற்றி யூரென்ற வூனத்தி னாலது தானே
அற்றப் படவா ரூரதென் றகன் றேயா
முற்று மதி சூடிய கோடிக் குழகா
எற்றாற் றனி யேயிருந் தாயெம் பிரானே"

எனக் கூறியதனாலுமென்க.

எனவே, மேற்காட்டியவற்றால் நமது அடிகள் ஆண்டவனிடத்து எவ்வெவற்றை வேண்டிக் குறையிரந்து நின்றனரோ, அவையெல்லாம், கானவர் தலைவன் வாழ்க்கையில் கவின்பெறவிளங்கினவாகலின், அதற்குக் காரணம் அவரது பேரன்பே எனக் கருதித் தமது அன்பின்மைக்கு மறுதலையுவமமாக அவரது அன்புண்மையை அடிகள் கூறினாரென்பதும், அஃது ஓர் உலகியல் பென்பதும் பிறவும் பெறப்பட்டன.

இங்கு மாணிக்கவாசகரையும் கண்ணப்பரையும் சீர்தூக்கி யார் பெரியர்? யார் சிறியர்? என்று செய்த ஆராய்ச்சியன்று இதுவென்பதையும், அங்ஙனம் கருதிச் சீற்றங் கொள்ளக் கூடாதென்பதையும், பெற்றும் பெறு தாரைப் போல வருந்தும் பெரியாரிலக்கணத்திற்றலை நின்ற நமது அடிகளின் கருத்துக்கு இது சாலுமென் பதையும் அன்பர்கட்கு நினைவூட்டுகின்றேன்.

இது கற்போர்க்குச் சிறிது பயன் விளைக்குமே வெனக் கருதிச் சற்று விரித்தெழுத நேர்ந்தது. அறிஞர் பொறுப்பாராக. இனி, இதனை இம்மட்டில் நிறுத்தி மேற் செல்வேமாக.

இங்ஙனம் தமக்கு 'அன்பில்லை, அன்பில்லை' எனப் பல படக் கூறிய நமது அன்பர் ஆண்டவனை நோக்கி அவ்வன்பை அருளுமாறும் பலபட வேண்டுகின்றார்;

அவை,

"நின்றன் வார்கழற் கன்பெனக்கு, நிரந்தரமாயருளாய்"

"இடையறா வன்புனக்கென், னூடகத்தே நின்றுருகத் தந்தருள்"

"அன்பு நின் கழற்கணே, புணர்ப்பதாக"

"மெய் கலந்த வன்பரன் பெனக்கு மாக வேண்டுமே"

"வேண்டு நின் கழற் கணன்பு"

"மெய்யன் புடையாய் பெறநான் வேண்டுமே"

"தொண்ட னேற்கு முண்டாங் கொல் மிக்கவன்பே மேவுதலே"

"பெறவே வேண்டும் மெய்யன்பு"

"அடியா ருனக்குள்ள வன்புந் தாராய்"

என்பன,

பேரன்பராகிய நமது பெரியார் இங்ஙனம் தமக்கு அன்பில்லையெனக் கருதி அவ்வன்பைப் பெறுதற்கு ஆண்டவனிடங் குறையிரந்தமைக்குக் காரணம் என்னை? ஒருவாறு கற்பனைக் களஞ்சியமாகிய சிவப்பிரகாச அடிகள்

"அருங்கவி வாத வூரனே முதலோ ரன்பிலே மென்றது வேண்டி
இரங்குதல் பொய்ம்மை யன்பிலே னெனயா னிரங்கலே மெய்யெனக் கருளாய்"

எனச் சோணசைலமாலையிற் கூறியவாறு, நமது அடிகள் ஆண்டவன் திருமுன்னர்ப் பொய்தான் கூறினரோவெனின், அறுநூற்றைம்பத்தெட்டுப் பாடல்களடங்கிய திருவாசகமென்னும் ஒரு சிறு நூலின்கண் சற்றேறக் குறைய முப்பத்திரண்டு இடங்களில் பொய்யைக் கடிந்து கடிந்து கூறும் நம் 'பொய்யடிமையில்லாத புலவர் பெருமான்' 'பொய்யிருள் கடிந்த மெய்ச்சுடரே' எனத் தம்மாலழைக்கப் பட்ட பரம் பொருளின் முன் பொய் கூறினரெனக் கருதுவதும், பொருந்துவதொன்றாகுமோ? ஆகாது; ஆகாது.

இனி, அச்சிவப்பிரகாசனும் சில இல்லங்களி லுள்ள ஆண் மக்களுக்கு ஏற்றபெற்றி பேசி அவர் களிடைச் சில பொருளும் ஆங்குள்ள பெண் மக்களிடைப் பொருந்துமாறு பேசிப் பொருள் சிலவும் பெறுகின்ற சூழ்ச்சியுடையார் போலக் கடவுள் திருமுன்னர் வாத வூரடிகள் முதலாயினோர் 'அன்பில்லை' என்று கூறுவது போய்; யான் 'அஃதில்லை'யென்பது மெய் ஆதலால் எனக்கு அருள்செய்வாயாக' எனக் கூறி, நமது அழுதடியடைந்த அன்பர் திருமுன்னர்,

"வேண்டுநின் னடியார் மெய்யன் பெனக்கும்
அருள்செய் சிவனே யலந்தே னந்தோ
முறையோ முறையோ விறையோ னேயென்
றழுது செம்பொ னம்பலக் கூத்தன்
அருளாற் பெற்ற அன்பினி லொருசிறி
தடிய னேற்கும் அருளல் வேண்டும்
நீயே கோடல் நின்னருட் பெருக்கிற்
கேற்ற தன்றில வேறுகர் தேறியைப்
பரிமா மிசைவரப் பண்ணிய வித்தக!
திருந்திய வேதச் சிரப்பொருண் முழுதும்
பெருந்துறை யிடத்துப் பெருஞ்சீர்க்
குருந்தற நீழலிற் கொள்ளைகொண் டோயே"

எனவும்,

"பகிர்மதி தவழும் பவளவார் சடையோன்
பொருள் பெற்றும் பெறாரி னழுங்கி
நெஞ்சநெக் குருகி நிற்பை நீயே
பேயேன் பெறாது பெற்றார் போலக்
களிகூர்ந் துள்ளக் கவலைதீர்ந் தேனே
அன்ன மாடு மகன்றுறைப் பொய்கை
வாதவூ ரன்ப வாத லாலே
தெய்வப் புலமைத் திருவள் ளுவனார்
நன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையர்
நெஞ்சத் தவல மில' ரெனுஞ்
சொன்ன சொற்பொருளின் றேற்றறிந் தேனே"

எனவும், நால்வர் நான்மணிமாலையில் கூறுவதனால் அவர் வாக்கும் நம்புதற்கில்லை; அன்றியும், 'பேரருள் பெற்றும் பெருநினைழுங்கி, நெஞ்சநெக்குருகி நிற்பை நீயே' என்றத னால் அவர் தம்கருத்து இது வென்பதையும் "தம்முடைய வெற்றித் தமக்குத் தோன்றுதிருப்பது பெரியாரிலக்கணங் களில் ஒன்று" என மேலே காட்டியதையும் வெள்ளிடைமலை போல் விளக்கிவிட்டார்.

இனி, அடிகள் அங்ஙனங் கூறியதற்குக் காரணந் தான் என்னவென்பதை நோக்குவோமாக.

அடிகள், யாவர்க்கு மேலா மளவிலாச்சீருடைய னாகிய ஆண்டவன் யாவர்க்குங் கீழாகிய தம்பொருட்டு அருட்டிரு மேனிகொண்ட ஆசிரியனாய்ப் போந்து யாவரும் பெற்றறியாவின்பத்துள் வைத்ததையும்; பெருந்துறை யிடத்துக் குருந்த நீழலிலிருந்து பார்த்த அருட்பார்வை யால் காய்ந்த இரும்பு நீரைப் பருகுமாறு தமது சீவ போதத்தைப் பருகி, நீராயுருகவும், என்பெலா நெக்குருகவும் புன்புலால் யாக்கை புரை புரை கனியவும், அன்பினாலாவி யோடியாக்கை ஆனந்தமாய்க் கசிந்துருகவும், ஊனையு மென்மையும் உருக்கித் தேனும் பாலுந் தீங்கன் னலு மமுதுமாய்த் தித்திக்கவும் செய்ததையும்; தமக்குக் கற்போலுந் தோன்றிய மனதைப் பிசைந்து கனியாக்கிய தையும்;, வழிமறித்து, வழிமறுத்து அவனருளாரமுதம் ஊட்டியதையும்;; தாம் மறுத்து மறுத்து ஓடியதையும்; அடித்தடித்து அக்காரந் தீற்றியதையும் நினைந்து நினைந்து ஆற்றாராகி, சொல்லுவதறியேன், என்றும், ஆற்றேன் என்றும், 'தெரியேன்' என்றும், 'தரியேன்' என்றும் கதறு வார்க்குப் பின்னும், தம்பொருட்டு அவன் நரிபரியாக்கிப் போந்த பான்மையும், தத்துவங்கடந்த தனது திருமுடியின் கண் அத்தத்துவங்கட்கெல்லாம் கீழாய மண்ணைச் சுமந்தது மமையாமல் பொன்மேனி புண்மேனியாமாறு பிரம்படி

பட்டதும் நினைவில் வருமானுல் அப்பெரியாரின் திருவுள்ளம் என்ன பாடுபட்டிருக்குமென்பதை, சில ஆண்டுகட்கு முன்னர் நமது நாட்டின்கண் தோன்றி மக்களுக்குச் சமரச சன்மார்க்கத்தைப் போதித்து, சைவ சமயப் பெருங்குரவர் நால்வரின் பெருமைகளை நன்குணர்ந்து அவர்கட்குப் பப்பத்துப் பாக்களாலாகிய ஒவ்வொரு மாலை சாத்தி, அல்லும் பகலும் ஆண்டவனை நோக்கிக் கதறிக்கதறி அழைத்துத் தம் அன்பனைத்தையும் பாட்டு வடிவங்களாக்கி மறைந்தருளிய இராமலிங்க அடிகளே தாம் அறியவில்லையென்று கூறுவாரானுல் புழுத்த நாயினுங் கடையனுன யானே அறிந்து கூறவல்லேன்? அவ்விராமலிங்கனுர், அடிகளின் பொருட்டு ஆண்டவன் மண்சுமந்து அடிபட்ட பகுதியில் ஈடுபட்டுக் கூறுவதாவது :—

"வன்பட்ட கூடலில் வான்பட்ட வையை வரம்பிட்டநின்
பொன்பட்ட மேனியிற் புண்பட்ட போதிற் புலிகடையார்
துன்பட்ட வீரர்சோ வாத ஆூர்தச் தூயநெஞ்சம்
என்பட்ட தோவின்று கேட்டவென் னெஞ்ச
மிடிபட்டதே"

என்பது.

இப்பெரியார் இச்செய்யுளின்கட் பெய்துவைத்த சுருங்கிய சில சொல் நுட்பங்களால், தம் இழிவையும், அடிகளின் உயர்வையும், ஆண்டவன் மண்சுமந்து அடிபட்டகாலை அடிகளின் திருவுள்ளம் அளவிறந்த துன்பமடைதிருக்கும் என்பதையும் விளக்கும் அழகு காணத்தக்கதாகலின் இதன் பொருளைச்சிறிது விரித்துக் காண்போமாக. இதன்பொருள்;-வன்புகஅட்ட கூடலில் = (போக்குதற்கரிய) பல தீவினைகளைப் போக்கிய மதுரை மாநகரின்கண், வான் பட்ட வையை = வானுலகத்தை அளாவுமாறு பெருகி வந்த வையையாற்றிற்கு, வரம்பு இட்ட நின் = கரை சுமத்தும்பொருட்டு மண்சுமந்த தேவரீரது, பொன்பட்டமேனியில்

= பொன்போலுந் திருமேனியின்கண், (அன்று) பட்டபுண் = தேவரீர் வாதவூரடிகளின் பொருட்டுக் கூலியாளாக வந்து மண்சுமந்த அக்காலத்தில் (பாண்டியன் ஓச்சிய பிரம் படியால்) உண்டான புண்ணை, இன்றுகேட்ட = இஞ்ஞான்று வரலாற்று வாயிலாகக் கேட்ட, என் நெஞ்சம் = (உலகப் பற்றுகிய பகையால் வெல்லப்பட்ட பேடியாகிய) அடியேனது (தூய்தல்லாத) உள்ளம், இடி பட்டது = துன்பப்பட்டது, (ஆனல்) புவி நடையாம் துன்பு அட்ட வீரர் = உலகப் பற்றும் பகையைச் செற்று வென்ற வீரராகிய, வாதவூரர் தம் தூயநெஞ்சம் = அத்திருவாதவூரடிகளின் தூய்தான உள்ள மானது, (பார்த்த) போதில் = நேரிற்பார்த்த காலத்து, அந்தோ = ஐயோ, என் பட்டதோ = எத்துணைத் துன்பம் அடைந்திருக்குமோ (அறியேன்) என்றவாறு.

'இன்று' என்றதனுல் 'அன்று' என்பதும் 'கேட்ட' என்றதனுற் 'பார்த்த' என்பதும் 'புவிநடையாம் துன்பு அட்ட வீரர்' என்றதனுல் 'உலகப் பற்றுகிய பகையால் வெல்லப் பட்ட பேடி' என்பதும், 'தூய' என்றதனுல் 'தூய்தல்லாத; என்பதும் வருவித்துரைக்கப்பட்டன வன்பு = வன்மை. அது இங்குத் தமக்கும் பிறர்க்கும் இரக்கமில்லாத மனங் காரணமாகச் செய்யப்படுந் தீவினைகளைக் குறித்து நின்றது' அவை, மாபாதக முதலியன; விரிவைத் திருவிளையாடற் புராணத்துட்காண்க; எனவே, வன்பட்ட கூடல்' என்றது மதுரையின் பெருமையைக் குறித்தவாறு; வன். பட்ட எனக் கொண்டு பகைவரால் வெறற்கரிய வலிமை பொருந்திய எனவும், சமணர்கள், நாகம், பசு யானை முதலியவற்றை விடுத்துச் செய்த வலிகளனைத்தும் அழியப்பெற்ற எனவுங் கூறினும் பொருந்தும்; நாக முதலிய கதைகளைப் புராணத் துட்காண்க. 'வான்பட்ட வையை' என்றது வையையினது பெருக்கின் மிகுதி குறித்தவாறு. 'வரம்பு இட்ட' என்றது கரையில்லாதுகிய கடவுள் அடியார் பொருட்டுக் கரை

போகட்ட எளிமை குறித்தவாறு, 'நின் போன்பட்டமேனி' என்றது அவன் கூலியாளாக வந்த அஞ்ஞான்றுமுள்ள அவன் திருமேனியழகில் ஈடுபட்டுக் கூறியவாறு; என்னே! கூலியாளாக வந்த அவன் வேலை செய்யாமல் விளையாடு வதைக்கண்ட ஏனைய கூலி ஆட்கள் கூற்றாக வைத்து;

"கரும்பனும் விரும்ப நின்ற கட்டழ குடைய னென்பார்
அரும்பெற லிவன்றான் கூலிக் காட்செய்த தேவனோ
வென்பார்
இரும்பெருங் குரவ ரற்ற தமியனோ வென்பார் வேலை
புரிந்தவ னல்ல னென்பா ரநுமேனி புகலு மென்பார்"

எனப் பரஞ்சோதி முனிவர் கூறுதலாலெண்க.

'புண்பட்டபோதில்' என்றது இறைவன் உடல், என்பு, இறைச்சி முதலிய எழுவகைத் தாதுக்களாலாக்கப்பட்ட மக்களுடல் போலாது அருளாலாக்கப்பட்டதாகலின் அது புண்படாது என அறிந்துவைத்தும், அன்பின் மேலீட்டால் அதனை மறந்து கூறியவாறு; அன்றியும்,

"மண்சுமந்து கூலிகொண் டக்கோவால் மொத்துண்டு
புண்சுமந்த பொன்மேனி பாடுதுங்கா ணம்மானாய்"

எனவரும் அடிகளின் திருவாசகத்தை அடியொற்றிப் 'போன்பட்ட மேனியிற் புண்பட்ட போதில்' என்றதூ உங் காண்க. 'புவிநடையாம் துன்பு அட்ட வீரர்' என்றார்; அடிகள் ஆண்டவன் திருவடியை இறுகப்பற்றி, அதனால் உலகப்பற்றை ஒழித்தவரென்பதையும், அங்ஙனம் ஒழிக்க முயலுங்கால் உட்கருவிகளால் நேரும் பெரிய போரின்கண் வென்று வெற்றிபெற்றவரென்பதையுங் குறிப்பித்தற்கு. பிறிதோரு இடத்தைப் பற்றிக்கோண்டேதான் முன் பற்றி யிருந்த இடத்தை நெகிழ விடுகின்ற ஒருவகைப் புழுவைப் போல உயிர்கள் தாம் பற்றியிருக்கும் உலகத்தை விட வேண்டுமானால் கடவுளைப் பற்றிக் கோண்டுதான் விட வேண்டுமென்பதை.

"பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு"

என்னுந் திருக்குறளானும்,

"பத்தேது மில்லாதென் பற்றறநான் பற்றிநின்ற
மெய்த்தேவர் தேவுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ"

"பற்றாங்கவை யற்றீர்பற்றும்பற்றாங் கதுபற்றி"

என வரூஉம் அடிகள் மணிமொழிகளானுமறிக,

இனி, அவ்வுபாயத்தால் உலகப்பற்றை ஒழிக்க முயலுங்கால் நேரும் இன்னல்களை அல்லது போரை நமது அடிகளாகிய வீரரே,

"தெய்வ மென்பதோர் சித்தமுண் டாகி
முனிவி லாததோர் பொருளது கருதலும்
ஆறு கோடி மாயா சத்திகள்
வேறு வேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின"

என அருளுகின்றார். இதனை நோக்குழி 1914ம் ஆண்டு தொடங்கி, 1918ம் ஆண்டுவரை நடந்த ஐரோப்பிய மகா யுத்தமும் இதற்கு இணையாகாதென்னலாம். என்னை? அப் போரின் கண்ணும் சில நூறாயிரக்கணக்கான போர் வீரர் களையும் அவர்களிற் பலர் பலர் ஒன்று கூடிநின்று வரை யறுக்கப்பட்ட சில உபாயங்களாற் போர் செய்ததையுங் கேட்டோமேயன்றி, இங்ஙனம் ஆறுகோடிபோர்வீரர்களென் றும், அவர்கள் தனித்தனி நின்று ஒவ்வொருவரும் ஒவ் வொரு விதமான மாயப்போர் செய்தனரென்றும் கேட்டோ மில்லையாகலின். ஆகவே, புறக்கருவிகள் கொண்டு வெளிப் பகையை வெல்லுதலினும் அகக் கருவிகொண்டு உட் பகையை வெறல் அருமை என்பது பெற்றாம். இவ்வுண்மை கடவுள் காட்சியைக் குறிக்கோளாகக்கொண்டு அதற்குரிய நெறியிலொழுகும் பெரியார்க்கு நன்கு புலனாகுவதன்றி

ஏனையோரால் அறியப்படுவதோன்றன்று; அந்நெறியின் கண் உறைத்து நின்றொழுகும் வாய்மை வடிவாகிய காந்தி யடிகள் தமது'' சத்திய சோதனை'யின் முடிபுரையில், 'ஆத் மத் தூய்மைநெறி எளிதானதன்று; அது பெரிதுங் கஷ்ட மான, செங்குத்தான பாதையாகும், ஒருவன் பூரண பரிசுத் தனாக வேண்டுமானால், மனோ வாக்குக் காயங்களினால் காமக் குரோதங்களை முற்றும் விலக்கியவனாக வேண்டும். எவ்வளவோ இடைவிடா முயற்சிகள் செய்தும் நான் இன்னும் அத்தகைய மூவகைத் தூய்மையும் பெற்றவனில்லை யென் பதை அறிந்துள்ளேன். ஆகையினாற்றான் இவ்வுலகத்த வரின் புகழ் எனக்கு மகிழ்ச்சி தருவதில்லை. உண்மையில், அஃது எனக்கு அடிக்கடி துயரமே உண்டாக்குகின்றது. **ஆயுத பலத்தினால் வெளியுலகை வெற்றி கொள்வதைவிட நுட்பமான காமக் குரோத உணர்ச்சிகளை வெல்லுதல் கஷ்டமானதாக எனக்குக் காணப்படுகிறது''** என்று கூறிய அநுபவ மொழிகளை அன்பர்களுக்கு நினைவூட்டுகின்றேன், இன்னும். இவ்வுண்மையை,

''மோத்தையைக் கண்டகாக்கை போலவல் வினைகள்
மொய்த்துன்
வார்த்தையைப் பேச வொட்டா மயக்கநான்
மயங்குகின்றேன் ''

என அப்பரடிகளும்,

''கண்மூடி யொருகண மிருக்கவென் றாற்பாழ்த்த கண்
கன்மங்கள் போராடுதே''

எனத் தாயுமான அடிகளும் கூறுமாற்றானுமறிக.

இத்தொண்டர்கள் வெளிக்கு வேலையற்றவர்போற் காணப்பட்டு அகத்தின்கண் இத்துணைப் போராடுவலை மேற்கொண்டிருப்பதனாற்றான் திருஞானசம்பந்தப்பெருமான்,

"*தொழிலான் மிகுதொண்டர்கள் தோத்திரஞ் சொல்ல*"
எனவும்,

"*தொழிலான் மிகுதொண்டரவர் தொழுதாடிய முன்றில்*"
எனவுங் கூறினரென்க. இவ்வலுவல்கள் யாவை என்பதை

"*உடுப்பது சில முணவுவிட் டமுத முவப்பது ஞானமா மடத்தை*
கொடுப்பது மருளைக் கொள்வது மறத்தை யிருப்பது மருந்தவக் குகையுள்
விடுப்பது கோபந் தொடுப்பது சாந்தம் வெல்வதுந் தம்மைமெய்க் குரவன்
அடித்தல மலரே முடிப்பது பிறப்பை யறுப்பவர்க் கருந்தொழி லிவையே"

என்னும் மெய்ம்மொழிச் சரிதப் பாவாலறிக.

இவ்வாறு எதிர்த்த அந்த ஆறுகோடி மாயப் படையுடன் நமது அடிகள் புறங் கோடாமற் போர்புரிகின்றனர். இதனைத் திருவாசகத்தின்கண் 'திருப்படையெழுச்சி' என்ற தலைப்பில் அவரருளிய,

"*ஞானவா ளேந்து மையர் நாதப் பறையறைமின்*
மானமா வேறுமையர் மதிவெண் குடைகவிமின்
ஆனநீற் றுக்கவச மடையப் புகுமின்கள்
வானவூர் கொள்வோநா மாயப்படை வாராமே"

"*தொண்டர்காள் தூசிசெல்லீர் பத்தர்காள் சூழப்போகீர்*
ஒண்டிறல் யோகிகளே பேரணி யுந்தீர்கள்
திண்டிறற் சித்தர்களே கடைக்கூழை சென்மின்கள்
அண்டர்நா டாள்வோநாம் அல்லற்படை வாராமே"

என்னும் இரண்டு பாடல்களானும், இப்படையெழுச்சி 'பிரபஞ்சப்போர்' எனக் கூறப்படுதலானும் அறிக. வெளிப் போருக்குக் கருவிகள் வேண்டுவதுபோல அகப்போருக்கும் இன்னின்ன கருவிகள் வேண்டுமென முதற்பாட்டிலும், சரியை, கிரியை, யோகம், ஞான மென்பதநான்கும் அப்பகையை வெல்லலாமென உபாயத்தை இரண்டாம் பாட்டிலும் அடிகள் கூறியருளியதை நுனித்தறிக. இப்போரின்கண்

அடிகள்வெற்றிபெற்றதை 'தெய்வமென்பதோர்' எனத் தொடங்கி மேலே காட்டிய தொடர்களுக்குப்பின் வரும் 'தப்பாமே தாம் பிடித்தது சலியா' என்பது முதலிய பல அடிகளால் அறிக.

இனி, வெளிப்போரிற் பல படைகளை வென்ற ஒருவன் எங்ஙனம் வெளிநாட்டம் கொண்ட உலகினரால் 'வீரன்' எனப்படுகின்றானோ அங்ஙனமே அகப்போரில் வெற்றி கொண்டவரை உள்நாட்டமுடைய சமய உலகத்தவர் 'வீரர்' என்பாராகலின், இப் பெரு வெற்றிகொண்ட நமது அடிகள் இராமலிங்க அடிகளால் 'புவிநடையாந் துன்பட்ட வீரர்' எனப்பட்டார். பெரியபுராணத்துட் கூறப்படும் அடியார்களனைவரும் கடவுளை அடைதலைக் குறிக்கோளாகவைத்து உலகியல்புக்கு ஒத்தனவும் ஒவ்வாதனவுமாகிய கொள்கைகளை மேற்கொண்டு ஒழுகுங்கால் அக்கொள்கைகளை அழிக்கப் புறத்திலும் அகத்திலும் எழுந்த பகைகட்கு அஞ்சாது எதிர்த்து நின்று அவற்றால் தம் உயிருக்கு இறுதிநேரின் அதனையுங் கொடுத்துத் தங் கொள்கைகளை ஓம்பி ஆண்டவனடியை அடைந்தார்களாகலின் அவர்களின் குணம், செயல் முதலியவற்றை கூறுமிடத்து,

"ஆரங் கண்டிகை யாடையுங் கந்தையே
பார மீசன் பணியல தொன்றிலார்
ஈர வன்பினர் யாதுங் குறைவிலார்
வீர மென்னால் விளம்புந் தகையதோ"

எனவும்,

"வீரத்தா லெல்லார்க்குந் தனித்தனியே றடியேனென்
றூர்வத்தாற் றிருத்தொண்டத் தொகைப்பதிக
மருள்செய்தார்"

எனவும் அருண்மொழித்தேவர் அறைந்து சென்றமையும் அறிக. இன்னும் அவர் மேற்கொண்டொழுகுங் கொள்கையே ஒரு வடிவெடுத்து வந்து 'ஒன்று என்னை விட்டு

விடு, அல்லது உன் உயிரைக்கொடு' என்று கேட்பின் உடனே உயிரைக் கொடுத்துக் கொள்கையைப் போற்று வார். அவர் உயிர் விடுத்தது புறவுலகத்திற்குத் தோல்வி போலத் தோன்றும்; ஆனுல், அக உலகத்திற்கு அஃது ஒரு பெரிய வெற்றியாவதுடன் அவர் அவ்வுலகத்தால் 'மகாவீரர்' எனப்படுவர். இதற்கு இலக்கியமாகவுள்ளவர் 'மெய்ப்பொருணயனரேன்பார்; ஆதலாற்றுன் தம்பிரான் தோழரால் திருத்தொண்டத் தொகையுள் அவர்,

"வெல்லு மாமிக வல்ல மெய்ப்பொருள்"

எனப்பட்டார். தொண்டர்சீர் பரவுவார், இத்தொடருக்கு உரைவிரிப்பார் போல, அம்மெய்ப்பொருளார் 'சிவவேடமே மெய்பொருள்' என்னுங் கொள்கையை மேற் கொண் டொழுகுங்கால், அவ்வேட வடிவாக வந்த முத்திநாதனுல் குத்துண்டு கீழேவிழும் அவர் கருத்தாக வைத்து,

"மெய்த்தவ வேடமே மெய்ப்பொரு ளெனத் தொழுது வென்ருர்"

எனக் கூறினரேன்க.

அமைச்சின் இலக்கணங் கூறுமுகத்தால்,

"தம்முயிர்க் கிறுதி யெண்ணர் தலைமகன் வெகுண்ட போதும்
வெம்மையைத் தாங்கி நீதி விடாதுநின் றுரைக்கும் வீரர்"

எனக் கம்பநாடர் கழறிய கவின்றரு செய்யுளுங் காண்க.

வெளியுலகில் வெற்றி கொண்டவீரன் ஒருவன் என் செய்வான்? அடிக்கடி தன் வாழ்நாளைப் பற்றி எண்ணு வான்; அங்ஙனம் நினைந்து தன் முகத்திலும் மார்பிலும் படுதலாகிய விழுப்புண் பெருத (போரில்லாத) நாட்களை யெல்லாம் கணக்கிட்டு ஒதுக்கி, அவற்றைக் கொன்னே

கழிந்த நாள் என்று கொண்டு வருந்துவான். இதனை

"விழுப்புண் படாதநா ளெல்லாம் வழுக்கினுள்
வைக்குந்தன் னாளை யெடுத்து"

என்னுந் தேவர் வாக்காற்றேர்க.

இங்ஙனம் உட்பகையை வெற்றி கொண்ட நமது மாபெரு வீரரும் 'பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே' என்பர்; பேசும் நாள், ஈண்டு ஆறு கோடி வீரருடன் போர்புரியு நாளெனக் கொள்க; பேசுதல், உபலக்கணத்தால் நினைத்தல், செய்தலையும் தழுவிக்கொள்ளுமென்க; எனவே இறைவனைச் சிந்தித்தல் முதலியன தொடங்கின் அகத்தின்கண் பெரும்போர் நிகழுதலை முன்னரே காட்டியமையின், அப்போர் பெருத நமது வீரர் 'பேசாத நாளெல்லாம்' போரில்லாத நாளெனக்கொண்டு அவற்றை வறிதே கழிந்தன வென்பார் 'பிறவா நாளே' என்றமையுங் காண்க. 'அந்தோ'! என்றது அடிகளின் திருவுள்ளம் என்ன பாடு பட்டிருக்குமோ' எனத் தாம் நினைக்குங்கால் உண்டாகும் ஆற்ருமையின் மிகுதி தோன்றக் கூறியவாறு "தூய நெஞ்சம்" என்ருர்; இறைவன் இடையருது வீற்றிருத்தற்கு இடமாயுள்ளது என்பதை அறிவித்தற்கு. என்னை ?

"கள்ள நெஞ்ச வஞ்சகக் கருத்தைவிட் டருத்தியோ
டுள்ள மொன்றி யுள்குவா ருளத்துளான்"

என ஆளுடையபிள்ளையார் அருளுதலாலென்க அன்றி, தூய நெஞ்சு அல்லது மனத்தூய்மைக்குக் காரணம் வாய்மையாகும், என்னை ?

"புறத்தூய்மை நீரா னமையு மகத்தூய்மை
வாய்மையாற் காணப் படும்"

எனத் தமிழ் மறை சாற்றுவதனுலென்க. இனி அவ்வாய்மை

என்பது யாது? அஃது எவ்வுயிருக்கும் எத்துணையும் துன்பந்தராத மொழியைப் பேசுதலாகும்; என்னை?

"வாய்மை யெனப்படுவ தியாதெனில் யாதொன்றும்
தீமை யிலாத சொலல்"

என அப் பொதுமறை புகல்வதனுலென்க. எனவே உயிர்களிடத்து வைத்த கழிபெருங்கருணையே வாய்மை என்பதூஉம், அவ்வாய்மையே மனத்தூய்மையைத் தருமென்பதும் பெற்றும். பெறவே அவ்வருளின் காரியமாகிய தூய உள்ளத்தின்கண்ணே ஆண்டவன் இடையருது அருணடம் புரிந்து கொண்டிருப்பன். இதனை,

"எத்துணையும் பேதமுறு தெவ்வுயிருந் தம்முயிர்போ
லெண்ணி யுள்ளே"
ஒத்துரிமை யுடையவரா யுவக்கின்றூர் யாவரவ ருளந்
தான் சுத்த"
சித்துருவா யெம்பெருமா னடம்புரியு மிடமெண
யான் தெரிந்தேன்"

என்னும் இராமலிங்க அடிகளின் இன்மொழியால் அறிக.

எனவே மேற்காட்டிய 'வன்பட்ட' என்ற பாட்டினுல் அவ்விராமலிங்கனுர் சொக்கலிங்கக் கடவுளை நோக்கி, கருணைக்கடலே! உலகத்தைப்பற்றி உன்னைப் பற்றுத (நீ எத்துணைத் துன்பமுறினும் அது குறித்து வருந்துவதற்குக் காரணமில்லாத என்றபடி) எனது களங்கமுள்ள (நீ சிறிதுந் தங்கப்பெறுத என்றபடி) நெஞ்சமானது தேவரீர் என் பொருட்டன்றி நெடுங்காலத்திற்கு முன் மாணிக்கவாசகர் பொருட்டுக் கூலியாளாக வந்து மண் சுமந்து பிரம்பால் அடியுண்டதை இன்று கேட்டு என் நெஞ்சம் இடியுண்டதனுல், நின்னையன்றி வேறு பற்றுக் கோடில்லாத அவரது தூய உள்ளம் தம்பொருட்டு

வந்து நீ அடியுண்டதை நேரிற் பார்த்த அஞ்ஞான்று எத்துணைத் துன்பம் அடைந்திருக்குமோவென எண்ணுங் கால் அந்தோ என்னால் பொறுக்கமுடியவில்லையே! என்று கூறி அதனை நினைந்து நினைந்து கரைந்து கரைந்து உருகின்றேனென்பதை உன்னியுன்னி உருகுவோமாக.

இப்பெரியார் இங்ஙனமே நாயன்மார்கள் வர லாற்றின் ஒவ்வொரு பகுதியிலீடுபட்டு அந்தவண்ணமாக நின்று அப்பயனை நுகர்தலை அவரியற்றிய **திருவருட்பா** வெனும் அன்பு நூலின்கண் பலவிடங்களிற் பரக்கக் காணலாம்.

நமது அடிகளின் வரலாற்றிலுள்ள இப்பகுதியில் ஈடுபட்டு இடருழந்த இவர் வாகீசப் பெருந்தகையாரின் வரலாற்றுப்பகுதியில் ஒன்றுகிய சிவபெருமான் திருநல் லூரின்கண் அந்த அப்பர் பெருமான் வேண்டுகோளின் படி அவர் திருமுடிமேல் தனது திருவடியை வைத்ததின் கண் ஈடுபட்டு மனங்குளிர்ந்ததைக் காணின் அவர் துன் பம் அறிந்து புழுங்கிய நமது உள்ளமும் குளிருமாகலால் அதனை அறிந்து மேற்செல்வோமாக. அது

'துடிவைத்த செங்கை யரசேநல் லூரினின் றூமலர்ப்பொன்
அடிவைத்த போதெங்க ளப்பர்தஞ் சென்னி
யதுகுளிர்தப்
படிவைத்ததோ வின்ப மியானெனுந் தோறுமிப்
பாவிக்குமால்
குடிவைத்த புன்தலை யொன்றோ மனமுங் குளிர்கின்றதே"

என்பது.

இனி, ஆண்டவன் அடிகளின் பொருட்டு மண் சுமந்து மாறனால் மாறடி பட்டதை நினைந்து அடியார்

களின் உள்ளம் புழுங்குமென்பதையும், அங்ஙனம் புழுங்குவதற்குக் காரணம் அவர்களுடைய அன்பே என்பதையும் குமரகுருபர அடிகள் திருவாரூர் நான்மணிமாலையுட் கூறிய,

"என்பணிந்த தென்கமலை யீசனார் பூங்கோயின்
முன்பணிந்த தெய்வ முனிவோர்கள் — அன்பென்னும்
புண்சுமந்தோ ரந்தி புடைத்தென்னார் புண்ணியனார்
மண்சுமந்தா ரென்றுருகு வார்!"

என்னுஞ் செய்யுளால் நன்கு அறியலாம்.

எனவே அடியார்க்கெளியனாகிய ஆண்டவன் தம் பொருட்டுச் செய்த அருளிப்பாடுகளனைத்தையும் உன்னியுன்னி உருகும் நமது அடிகள் கருத்தில் யாது தோன்றியிருக்கும்? அவ்விறைவனுக்குக் கைமாறாகத் தாம் யாதேனுஞ் செய்யக் கருதுதல் அறிவுடைய மக்களின் இயல்பேயன்றோ? அங்ஙனங்கருதிய அடிகள் தங்கூர்த்த மதியால் எண்ணியெண்ணிப் பார்த்து எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுளுக்கு ஒன்றுக்கும் பற்றாத அடியேனாற் செய்யக்கிடப்பது யாது? ஒன்றுமில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்து, அதனைத் தமது மணிவாசகத்திற் பலவிடங்களிலும்

"மற்றறி யேன் செய்யும் வகை"

என்றும்,

"யானிதற் கிலனோர் கைம்மாறே"

என்றும்,

"உண்டாமோ கைம்மாறுரை"

என்றும் கூறிவிட்டு, தாம் ஆண்டவனுக்கு ஒரு பேரன்பனாக இருக்க வேண்டுமென்னும் முடிவுக்கு வந்தார்.

"அன்பலாற் பொருளு மில்லையைய னையாறனார்க்கே"

என்னும் அப்பரடிகளின் அருளிப்பாடு இங்கு கருதத்தக்கது.

அங்ஙனம் முடிவு செய்த நமது அடிகள் அந்த அன்புக்கு ஓர் வரையரை செய்தார்; எங்ஙனமெனின், இத்துணை அருள் செய்த அவ்விறைவனை இடையறுமல் நினைந்து நினைந்து உள்ளந்தாளிலிருந்து உச்சியளவும் உள்ளமாக இருந்து உருக வேண்டும்; உடம்பு முழுதுங் கண்ணாகவிருந்து இன்ப அருவி பெருக்க வேண்டும் என இக்கருத்தினை அடிகள் ஒரு திருப்பாட்டால் விளக்குதல் காண்க, அப்பாட்டு:-

"*வெள்ளத்தாழ் விரிசடையாய் விடையாய் விண்ணோர்*
பெருமானே யெனக்கேட்டு வேட்ட நெஞ்சாய்ப்
பள்ளத்தா ழுறுபுனலிற் கீழ்மேலாகப் பதைத்துருகுமவர்
நிற்க வென்னை யாண்டாய்க்(கு)
உள்ளந்தா னின்றுச்சி யளவுநெஞ்சா யுருகாதா லுடம்
பெல்லாங் கண்ணா யண்ணா
வெள்ளந்தான் பாயாதா *னெஞ்சங் கல்லாங் கண்ணி*
ணையு மரமாந்தீ வினையி னேற்கே"

என்பது.

அடிகள் தமது அன்பிற்கு இவ்வாறு அளவின்றி ஓர் வரையறை செய்து கொண்டாராகலின் பெரும் பொருள் தேடக்கருதிய ஒருவன் முன்னரே தன்னிடமுள்ள பொருளைப் பொருளெனவே கருதாதது போலத் தமது ஒரு உள்ளம் ஓயாது உருகுவது தோன்றப் பெருதவராய் 'நெஞ்சம் கல்லாம்' என்றும், இரண்டு கண்களும் இடையறுது நீரொழுக்குதலை அறியாது 'கண்ணிணையு மரமாந்தீவினையினேற்கே' என்றும் அருளினரென்க.

"நூருயிரம் பொற்காசுகள் ஈட்டினுற்றுன் யான் ஒரு செல்வன்" என்னும் வரையரை செய்து கொண்டு தேடும் ஒருவன் அத்தொகையில் பத்து பொற்காசுகள்

குறையினும் அவன் தன்னை ஒரு வறியவனென்று சொல்லிக் கொள்வானேயன்றிப் பொருளுடையவனென்று சொல்லமாட்டான்; என்னை? தான் வரையறுத்துக் கொண்டது அவ்வாருகலின்: எனினும் அவனை ஏனையோர் 'ஒரு பெரும் பொருளுடையான்' என்று கூறுவாரே யன்றி 'வறியவன்' எனக் கூறமாட்டாரென்பது கண்கூடு. அது போல, அடிகள் தாம் வரையறுத்தவாறு ஆகவில்லை எனக் கருதித் தம்மை 'அன்பில்லாதவன்' என்று பல விடங்களிலும் கூறினரேனும் ஏனையோர் அவரை ஒரு 'பேரன்பர்' எனக் கொள்ளுதலே ஏற்புடைத்தென்க.

இது தமது வெற்றி ஒரோவழித் தோன்றினும் அது தாம் வரையறுத்தவண்ணம் இல்லாமையின் அதனைத் தாம் அடைந்ததாகக் கருதாதது பெரியாரியல்பில் ஒன்று என மேலே காட்டியதனுள் அடங்கும் என்க.

இனி,

"*காணுனக்கோ ரன்பனென்பேன்*"

"உலப்பிலா அன்பருளி" என ஒரோவழி வருவன வெல்லாம் "அவர் தமது வெற்றியை மகிழ்ச்சி மேலீட்டால் தம்மை மறந்து ஒரோ விடத்துக் கூறி விடுவர்" என மேலே காட்டியதனுள் அடக்கிக் கொள்க.

பரஞ்சோதி முனிவர் திருவாசகப்பயிற்சி மிகுதியால் "அழுதடி அடைந்த அன்பர்" என மணிவாசகனுரைக் கூறினரென மேலே காட்டியதற்கு ஏற்ப அத்தொடரை திருவாசகக் கருத்துக்கு மாறுபடாமல் அதிலுள்ள ஆதரவுகளைக்கொண்டே வகுத்தும் விரித்தும் கூறினேம், இன்னும் அத்தொடரை ஈற்றடியிற்கொண்ட "எழுதருமறைகடேரு" எனும் (இது மேலே காட்டப்பட்டது) செய்யுளில் அடிகள்

இடையருது பூசனைபுரிந்து அழுது ஆண்டவன் அடியடைந் தார்" எனக் கூறப்படுவதால் அதற்கு அப்பரஞ்சோதி முனிவர் திருவாசகத்திற் கண்ட ஆதரவுகளையும் காண போமாக. அவை,

"பாசவே ரறுக்கும் பழம்பொரு டன்னைப் பற்றுமா
றடியனேற் கருளிப்
பூசனை யுகந்தென் சிந்தையுட் புகுந்து பூங்கழல்
காட்டிய பொருளே
தேசுடை விளக்கே செழுஞ்சுடர் மூர்த்தி செல்வமே
சிவபெரு மானே
ஈசனே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தே னெங்கெழுந்
தருளுவ தினியே"

"சித்த மேபுகுந் தெம்மை யாட்கொண்டு தீவினைகெடுத்
துய்யலாம்
பத்தி தந்துதன் பொற்க ழற்கணே பன்மலர் கொய்து
சேர்த்தலும்
முத்தி தந்திந்த மூவுலகுக்கு மப்புறத் தெமை வைத்திடும்
அத்தன் மாமலர்ச் சேவடிக் கணஞ் சென்னி மன்னி
மலருமே"

என்பன,

இந்த ஆராய்ச்சி உரையிற் காணப்படும் குற்றங் களை என்பாற்படுத்தி, குணமிருப்பின் அதனை என்வழி பாட்டுப் பெருமானாகிய தில்லைத் திருக்கூத்தன் திருவருளிற் சேர்க்குமாறு அறிஞராய் 'வாலறிவன் நற்றாள் தொ'ழும் பெருமக்களைப் பணிவுடன் வேண்டுகிறேன்.

வாழ்க மணிவாசகரின் மலரடி.

முற்றிற்று.

5. அழுது அடியடைந்த அன்பர் புகழ்மாலை.

1. எழுதரு மறைக டேரு மிறைவனை யெல்லிற் கங்குற்
பொழுதறு காலத் தென்றும் பூசனை விடாது செய்து
தொழுதகை தலைமே லேற த்துளும்புகண் ணீருண் மூழ்கி
அழுதடி யடைந்த வன்ப னடியவர்க் கடிமை செய்வாம்.

2 கத்தமொ டுயிர்டுங் கணைபங் கம்மெனச்
சிந்தைகொள் சாக்கியர் தியங்க மூகராய்
முன்தொரு மூகையை மொழிவித் தெந்தையால்
வந்திடு மடிகளை வணக்கஞ் செய்குவாம்

3 உரைத்தற் கரிய முதுக் குறைவி லூமைபேச வுரைபுகன்று
கிரைத்தெற் றெதிர்ந்த சாக்கியர்புன் சமயக் குறும்பினை யெறிந்து
வரைத்தோள் வழுதிதனை விடுப்ப வையை யழைத்து மணி மன்றிற்
பாத்து டமர்ந்த வாதவூர்ப் பரமன் பாதம் வணங்குவாம்.

4 வழுதிமனு நெறிசெலுத்து மந்திரியாய்ப் புரவிகொள்ள வந்த செம்பொன்
முழுதும்வரர் திருப்பணிசெய் திலகுதிரு வாசகமு மொழிந்து பாரோர்
தொழுதகிர மேற்கொண்டு திருப்பதிறை கோவையார்த் துறைகள் யாவும்
பழுதுபடா தெடுத்துரைத்த வாதவூ ரன்பர்பதம் பணிதல் செய்வாம்.

எழுதிடும் வேலை பூமேல் இருப்பவன் இயற்றப் போக்கி
எழுதுதல் இல்லா நூல்சொற்று இனி தமர்தரு மாதேவை
எழுதெழு தெனப்பல் பாச்சொற்று இசைதராப் பெயரும் ஈற்றில்
எழுதிடச் செய்த கோமான் இணையடி முடிமேல் [illegible]

6 வளார பிறந்து மேவாந் சிவனைந் போதஞ் சார
[illegible] பூவா ஆபியர் [illegible]
[illegible]
தலைவா தரியா வாதவூரர் தான் சார்ந்து வாழ்வாம்.

7 பெரும்புகழ் வாதவூர்ப் பிறந்துபெருந் துறைக்கட்டுளன்
டாளிவெழி நடத்தய வஞ்செழுத்தா லிருந்தெழுந்து
தேசுமலி தாம்பொழுவார் சிவபோக மிகவிளைவான
வாசகமா மாணிக்க மணிமொழியா முனிபோற்றி

8 அத்தனார் பெருந்துறைப் பரியவினைக் கடல்கடந்த
புத்தனார் மதங்கடிந்த புனிதமிர் மெய்சிவன்
முத்தனார் மாணிக்க வாசகனார் முத்தினிக்கு
வித்தனார் வாதவூர் வித்தகனார் தாள்போற்றி.

9 பெருந்துறையிற் சிவபெருமான் அருளுதலும்
பெருங்கருணைப் பெற்றி நோக்கி
கண்ணீர்துகள் திருக்கண்ணீர் மழைவாரத்
துரியநிலை கடந்து போந்து
இருந்துபெருஞ் சிவபோகக் கொழுந்தேறல்
வாய்மடுத்துத் தேக்கிச் செம்மார்
திருந்துருப் பெருங்கீர்த்தி வாதவூ
ரடிகளடி யிணைகள் போற்றி.

10 தேற்றறம் வாசகங்கள் அறநூறும் திருக்கோவை
நானூறும் அமுதூற மொழிந்தருளும் நாயகனை
[illegible] மாணிக்க வாசகனை
[illegible] பாதமலர் [illegible].

பிழை திருத்தம்.

—(0)—

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
2	16	குறர்துறு	குருந்துறு
”	19	பெருக	பெறுக
4	13	விளக்க	விளைக்க
5	6	வேண்டு	வேண்டும்
”	11	அனுப்பி	அனுப்பித்
”	28	அக்சணகுலக்	அந்தணகுல
6	2	மற்றொரு	மற்றுரு
”	4	சரிதை	சரியை
”	27, 28	அறத்திட வலையிற் பட்டனர்	அறத்திடவந்த அந்தொண்டர் அன்பெனும் வலையிற்பட்டனர்
7	9	ஊனையும்	ஊனினையும்
”	13	தமை	தம்மை
”	30	கூடும்?	கூடும்' என்பது
8	14	தாதைப்போற்	தாதைபோற்
”	16	குறையிரத்	குறையிரக்
9	4	விணையடி	ணிணையடி
11	8	அறிதாம்	அரிதாம்
”	15	தொடங்கி	தொடங்கிப்
12	18	கூறுடைய	கூறுடை
14	26	நீரணிர்த	நீறணிந்த
16	11	கொள்வார்	கொள்வர்
17	5	பொருப்பாளி	பொறுப்பாளி
”	29	அருட்குறவன	அருட்குரவன்
25	21	வினைக்கிறுதியில்லை	வினைக்கிறுதியில்லையே
33	7	அவகளை	அவைகளை
34	10	வறியாற்கு	வறியார்க்கு
”	12	அறிவுறித்தினர்	அறிவுறுத்தினர்
35	13	தன்னதாதலையும்	அவனதாதலையும்
37	9	இளையோற்	இளையோற்
”	32	விழவரு	விழவறு

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
40	23	பாவிப்செல்வார்	பாவிச்செல்வார்
43	19	ராமபிரான்	இராமபிரான்
”	21	இராவணனற்	இராவணன்
44	5	கூறவேண்டுமென் பதற்காக	கூறவேண்டுமென்பதாக
45	18	பெறுதற்கு	பெறுதற்குச்
46	12	மாண்பமைமைந்த	மாண்பமைந்த
57	16	வளர்ச்சிக்குக்கேற்ப	வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப
59	2	ஒருவனும்	ஒருவனும்
”	8	அறிவுறுத்	அறிவுறுத்து
61	3	காயரோகம்	கயரோகம்
”	4	மருந்துவரும்	மருத்துவரும்
63	5	திருக்குறள் சூ. உ.	திருக்குறள்
”	15	ஈதோர்	ஈதோர்
64	6	அரியமருந்தாயிருந் து	அரியமருந்தாயிருந்து
65	9	முறையிட்டைமையும்	முறையிட்டமையும்
”	19	பருத்திடுவான்	பறுத்திடுவான்
66	6	சேர்பினே	சேர்மினே
74	14	இடையூராக	இடையூறாக
”	15	அச்சுறுத்துவார்கள்	அச்சுறுத்துவார்
78	20	இவமாவது	சிவமாவது
79	21	ஆரோய்வோம்	ஆராய்வோம்
80	2	எற்றம்பட்டு	எற்றப்பட்டு
”	28	பொராறுகலின்	பெறுராகலின்
81	12	பூப்போதணைவுதன்று	பூப்போதணைவதென்று
83	5	உரை	உரையைப்
84	5	வாரன்றே	வாறன்றே
”	6	”	”
86	3	வாராதங்கே	வாரதங்கே
”	15	மூட்டிலேன்	முட்டிலேன்
90	8	தான்	தாம்
92	4	பத்துப்பாட்டு	பத்துப்பாட்டுப்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
93	10	இருக்கிறாற்	இருக்கிறது
,,	12	என்றாராயினர்	என்றார்
,,	16-17	அச்செய்யுளிள்ள	அச்செய்யுளிலுள்ள
99	16	ன்றவினை	னறிவினை
,,	19	வாற்றாலும்	வற்றாலும்
101	8	வாழ்கையை	வாழ்க்கையை
,,	28	வாழ்க்கைத்	வாழ்க்கை
104	8	தானெனை	தானென்னை
,,	20	கொள்ளலாகதோ	கொள்ளலாகாதோ
,,	27	உயிர்தக்கை	உயிர்த்தக்கை
105	16	கொடுப்பதூஉம்	கெடுப்பதூஉம்
106	23	கோலமார் திருப்	கோலமார் தரு
107	18	வெண்ணீரும்	வெண்ணீறும்
108	14	இடை விருப்பனாகிய	இசை விருப்பனாகிய
,,	18	காரணங்காரல்	காரணங்களால்
110	16	காட்டில்	காடில்
111	2	மியேங்	மயேங்
,,	6	தோற்பெருஞ்	தோற்பெருஞ்
112	7	கமலக்கண்	கமலங்கண்
,,	16	தமிழிக்	தமிழ்க்
,,	20	செறுப்	செருப்
,,	29	திரல்	திறல்
116	5	முன்னறே	முன்னரே
,,	19	மவத்தின்	பவத்தின்
119	25	எளினும்	களினும்
,,	26	கவ்வெவ்வாதரவு	எவ்வெவ்வாதரவு
121	24	அஞ்சேலென்பாரோ	அஞ்சேலென்பாராரோ
128	5	வெற்றித்தமக்கு	வெற்றிதமக்கு
129	23	துன்பமடை	துன்பமடைக்
,,	26	வன்புக அட்ட	வன்பு அட்ட
132	18	னாராயிர	னாறாயிர
133	23	(கடைசி) 'கண்'	———— நீக்க
134	14	ஆறுகொடி	ஆறுகோடி

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
135	19	முதலியவற்றை	முதலியவற்றைக்
”	27	ஆர்வத்தாற்	ஆர்வத்தாற்
136	12	மெய்பொருள்	மெய்ப்பொருள்
139	21	குளிக்தெப்	குளிர்த்தெப்
141	28	பத்து பொற்காசுகள்	பத்துப் பொற்காசுக

குறிப்பு :— சிற்சில இடங்களில் மெய் எழுத்துக்களின் புள்ளிகள், கால், அரை, முற்றுப்புள்ளிகள் முதலியவைகள் சேர்க்கவும், நீக்கவும் வேண்டுவனவற்றை அறிந்து படிக்க.

திரு. அ. மு. சரவண முதலியார் அவர்கள்,

எழுதிய நூல்கள் :-

1. சீவக நம்பி ரூ. 1-12-0

2. கட்டுரைப் பொழில் ரூ. 2- 8-0

3. அழுதடி அடைந்த அன்பர் - ராப்பர் ரூ. 1- 4-0

அட்டை ரூ. 1- 8-0

கிடைக்கும் இடங்கள் :-

1. நூலாசிரியர் :-
103, வடக்குவீதி, மலைக்கோட்டை, திருச்சிராப்பள்ளி.

2. செயலாளர் :-
மணிவாசக மன்றம், வேளாளத்தெரு, அரியலூர்.

ஜனோபகார அச்சகம், அரியலூர்.